

5841
Bel

- 88f

1
9 821

2 B

(428

5)

S E L E C T P O E M S

WITH

A LITERAL DANISH VERSION

AND NOTES.

EDITED BY

THORL. GUDM. REPP.

Laurb. Christoph

COPENHAGEN.

PUBLISHED BY C. A. REITZEL

1852.

UDSÖGTE
ENGELSKE DIGTE

FOR

DAMER, FOR SKOLER OG FOR STUDERENDE.

MED EN BOGSTAVELIG DANSK ØVERSÆTTELSE AFDEELT I VERSLINIER, SÅT NOGLE NOTER.

UDGIVNE AF

THORL. GUDM. REPP.

KJÖBENHAVN.

FORLAGT AF UNIVERSITETSBOGHANDLER C. A. REITZEL.

1852.

F O R T A L E.

Saavidt mig bekjendt, er nærværende Læsebog den første, som er indrettet for det dannede Danske Publicum i det Øjemed at meddele nogen practisk Kundskab om Englands **Poetiske Literatur.**

Den Kundskab, som hidtil haves om denne Literatur, er meget ufuldstændig.

Derhos er den Kundskab, som haves om det sydlige Europas Literatur, (den Italienske og Spanske) saare ringe, — ja, den er næsten for intet at regne.

Men nu staaer dog den Engelske Literatur i en vital Forbindelse med det sydlige Europas.

Og den Danske Literatur staaer igjen — især igjennem Baron Holberg — i Forbindelse med den Engelske. Dette er vel leilighedsvis blevet bemærket af enkelte Danske Lærde (Rahbek, Werlauff), men Sagen er endnu ei saaledes belyst som den vel fortjente.

At det dog er baade interessant og belærende at forfølge den poetiske Tankes Genealogi, for den, som er fortrolig med de enkelte Slægtleds indre Character — at det er en værdig Dannelses-Opgave at opstille og overskue Poesiens Stamtræ, vil vel almindelig anerkjendes.

Byron f. E. har et meget stort poetisk Stamtræ i opstigende Linie — thi hans Lærdom var næsten saa stor som hans Genie. — I nogle af hans Værker kan Slægtlinien forfølges fra *Byron* til *Frere*, fra denne til *Pope*, til *Dryden* og *Butler*, til *Ariosto*, *Berni* og *Pulei*, i andre derimod, igjennem *Milton*, til *Dante* op til *Eschylos*: i andre igjen, gjennem *Quevedo*, til *Cervantes*; og endelig atter i andre, gjennem *Pope* og *Juvenal*, til *Horats*; hvorvel Byron selv altid staaer sine Italienske, Spanske og Classiske Forfædre nærmere end de mellemiggende Led.

Men ligesaadan har ogsaa Holberg mange Poetiske Stamfædre, og dog de fleste Engelske. I een Linie finde vi *Swift* og *Rabelais*, i en anden *Shakspeare*, i en tredje *Butler*, i en fjerde *Moliere*, *Terents* og *Plautus*.

Moore's Muse er tildeels Keltisk (Irsk National), deels Classisk, deels Orientalisk.

De, som anerkjende, at det er interessant og lærerigt at forfølge Poesiens Stamtræ, ville som jeg haaber, anerkjende, at dertil er taget Hensyn ved denne lille Bogs Compilation, og at man har gjort dens Indhold saa forskjelligartet som vel var mnligt indenfor saa snævre Grændser som de foreskrevne.

Den ældste, den sandeste, den værdigste opfatning af Digtekunsten overhoved, er vel, at betragte den som et særegent Naturrige af den menneskelige Aands Skabning. De store Skabere i den her antydede Verden ere *Pindar*, *Eschylos*, *Aristophanes*, *Dante*, *Ariosto*, *Cervantes*, *Lope*, *Shakspeare*, *Milton*, *Butler*, *Byron*; alle, hver i sin Tid, lige udmærkede ved Lærdom og Geni. Den sidste aandige Slægtforbindelse er naturligvis den vidtløftigste. Et Studium af *Byron* bliver derfor, fra denne naturhistoriske Standpunkt, overmaade lønnende. I ham giver den poetiske Tankes Naturhistorie rigest Udbytte. Derfor findes *Byron* i hver Afdeling af denne Bog.

Byron er, af alle Digtere, bedst skikket til at vække Attraae efter en nøjere Kundskab om hele den forudgangne Digterverden.

Man vil maaskee sige, det havde været ønskeligt at meddele flere Prøver af den Engelske Digtekunst fra dens forskjellige Tidsaldr. — Denne Indvending er tildeels allerede besvaret i det Foregaaende.

Mere væsentlig er derimod den Indvending at Bogen burde have indeholdt flere Arter af Digting, navnlig en Prøve af den dramatiske

Art. Men dertil manglede Plads, ifølge de, med Hensyn til væntelig Afsætning, foreskrevne Grændser.

Bogen er bestemt til at være til Nytte for Lærere, som undervise mange Elever af forskjellige Aandsevner; for Damer, for den studerende Ungdom, og overhoved for alle Selvstuderende. Dertil er valgt den Methode, at hver Verslinie for sig er oversat, saa bogstaveligt som mueligt, hele Bogen igjennem, og i Oversættelsen adskilt med to verticale Streger fra den følgende Linie. Nærværende Udgiver troer ikke, at han sædvanlig beskyldes for skjødsløs Behandling af det Danske Sprog, men denne Methode medfører nødvendigvis, at Constructionen bliver noget tvungen, dog har man saa vidt mueligt søgt at undgaa dette. Det, som Udgiveren har ladet være sig magtpaaliggende, er, at Digterens Mening blev rigtigst opfattet; og dette har han søgt at opnaa ved varierende og oplysende Parentheser, eller Indskud, og undertiden ved Noter.

Jeg har lovet at svare Stykker skulde kunde læses ved denne Methode.

En skjøn som Læser vil dømme, hvorvidt jeg har holdt mit Løfte.

Bogen synes at være af et lille Omfang. Den indeholder dog noget over halvfjerdesindstyve forskellige Digtninger, og for det Meste udgjør hvert Stykke for sig et Hele. Det typographiske Arrangement, som her ikke for er blevet anvendt, gjør, at her er leveret fuldt fem Gange saa meget, som der kunde have været leveret, hvis Bogen var bleven saaledes trykt som bunden Stil plejer at trykkes i Danmark. Papiret fordyrer, som bekendt, mest en Bog af et stort Oplag. Den Papirs-Besparelse, som her er opnaaet, kommer Kjøberne tilgode.

Mange ville efterligne denne Methode, naar de først ere blevene bekendte dermed.

Nærværende Udgiver har i sin Tid gjort en del — hvis jeg kjendte Nogen, der havde gjort mere, skulde jeg nævne ham — til at befordre Samkvem mellem det Engelske og Danske Sprog og Literatur; til at udbrede Kundskab om Engelsk i Danmark, saavel som om Dansk i det Britiske Rige. Da det er heel sandsynligt, at dette bliver mit sidste Forsøg af denne Art, saa er her, som jeg troer, en Anledning til, med nogle Ord, at berøre hvad jeg har ydet til Opnaaelsen af dette Øjemed.

1. Som et vigtigt grundlæggende Skridt maa det være mig tilladt at anføre Stiftelsen af Selskabet, eller Bog-Klubben Athenæum,

hvorpaa jeg stadigt arbejdede i Aarene 1822—25. Den Opgave, jeg havde stillet mig i dette Tilfælde, var, paa den Tid, yderst vanskelig; og den fandt i Begyndelsen enten saare ringe, eller stødte ingen Deeltagelse. At fremme en saadan Plan ved en Discussion i Pressen, kunde der i den Tid endnu ikke tænkes paa. *Min Plan var, ved Hjælp af samlede Midler fra Kjøbenhavns meest ansættede Indvaanere, at indsamle et permanent, stedse voksende Bibliothek af den currente og periodiske Europæiske Literatur for dem selv og deres Efterkommere.* Det var, ifølge en flersidig Betragtning, maade, klart, at her var den Engelske periodiske Literatur dog den allervigtigste. Dr. Krarup, samt nogle talentfulde yngre Mænd, som jeg underviste i Engelsk, deriblandt den sidsnævnte Svoger, Professor Möhl, vare de første, som i Aaret 1824 gik over til min Anskuelse og vi dannede den Kjerne-Committee, hvis Medlemmer, hver i sin Kreds, paatog sig iblandt indflydelsesrige Embedsmænd og Borgere at hverve Deeltagere for Sagen. Grundlaget saae vistnok noget aristokratisk og Engelsk ud, ligesom hele Planen og Fremgangsmaaden ved dens Udførelse var Engelsk. Man gjorde naturligvis i den Tid Anmærkninger derover, men den vandt dog Tiltro, vel meest fordi den første Liste blev valgt med Omhyggelighed. Planens vigtigste Patroner bleve Oberstlieutenant v. Abrahamson og Geheimeraad Collin. Jeg skrev den første Plan og Lovndkast, som blev gjen-nemgaaet og rettet af dem og nogle flere, iblandt andet var det, som jeg troer, Collin, der foreslog et andet Navn, nemlig „Kjøbenhavns Athenæum“, istedenfor „Kjøbenhavns Literære Museum“, som jeg havde bragt i Forslag; men den ovenangivne Hovedtanke blev fastholdt og denne har man siden med mere eller mindre Held stræbt at realisere.

Dette var det første vigtige Skridt, som der gjordes i Danmark for Indførelsen af den Engelske Literatur. Man er dog, i mange Henseender, indtil nærværende Tid, bleven staaende ved dette temmelig ufuldkomne Skridt. Dette vil leetelig erkjendes af enhver, som er bekendt med Stiftelser af lignende Art, ikke blot i London og i Liverpool, men og i Manchester, Leeds, Birmingham, New-Castle &c.

Endnu savnes en rigtig Opfattelse af den Engelske Literaturs Hovedretninger. Endnu har man endt ved at forklare sig Englands utallige Bibliotheker, og disses store Indflydelse paa, og Betydning i Folke-Oplysningen. Endnu staaer England, her, som paa det øvrige Fastland, som et uforklaret og uforklarligt Særsyn, forul man,

om den Britiske Folke - Oplysnings Tilstand kjender kun Fabler.

2. De gamle Danske Love ere først blevne saavel det Britiske, som de Germaniske Folk bekendte ved et af mig i Skotland i Aaret 1832 forfattet og udgivet Skrift, som siden har gjældet, saavel for Tydske som Engelske Lærde, som et Kildeskrift, (Mittermayer, Forsyth o. fl.)

3. I Aaret 1845 udgav Dr. Ferrall og jeg en af os i Forening uderbejdet „Dansk - Engelsk Ordbog“. At denne har givet det Danske Sprog Studium i England et saare betydeligt Fremstød, er bekiendt. Ved Hjælp af denne Ordbog studeres nu Dansk paa de Steder i England, (Oxford og Cambridge) hvor dette Sprog før slet ikke kjendtes.

4. I Aaret 1846 udarbejdede jeg en ny Udgave af „Dr. Rask's Danish Grammar“ hvorfra den første Udgave var udsolgt. Ved de af mig tilføjede Noter søgte jeg at give Bogen en mere omfattende Brugbarhed. Denne er den Grammatik, hvorefter Dansk nu studeres i England.

5. Ved min Oversættelse af den Engelske „Litterel eller Almindelige Bønnebog“ har paa een Gang Kundskaben om det Danske Sprog vundet betydelig Udbredelse, og tillige er der ved rigtig Forestilling om den Engelske Guds-tjeneste og Kirkeskikke for første Gang bibragt Danske Læsere. Største Delen af Oplaget som blev trykt her, i Hofbogtrykker Bianco Luno's Officin blev sendt over til England; hvor Bogen, der er en Ejendom, som tilhører Society for Promoting Christian Knowledge, siden trykkes i saa mange Udgaver som Tid efter anden behøves: Saaledes udbredes den igjennem Englands mange Tusinde offentlige og private Bibliotheker — Bibliotheker der ere i langt stærkere Brug end nogenomheist andre mig bekiendte; — og da der nu desuden haves Oversættelser i tredive Sprog af bemeldte Liturgi; og der tillige efterhaanden trykkes flere Polyglotter af denne overordentlig populære Bog, saa har det Danske Sprog, netop ved denne min Oversættelse; hvorved Bogen introduceres i Selskab med flere Millioner ærverdige Søstre, vundet en uberegnelig stor Udbredelse, som ikke lettelig kunde være bleven opnaaet igjennem nogen anden Bog; ja et en Gang ved Bibelen, formedelst dens større Omfang og større Kostbarhed. Utallige blive de Individuer paa Jorden som just igjennem denne Bog, og slet ingen anden, komme til nogen Kundskab om det Danske Sprog.

6. I Aaret 1838 redigerede jeg en Regjerings-Avis i Kjøbenhavn. Den Engelske Avis-Pressen var den Gang ganske ukjendt paa Avis-Bureau-

erne i denne Hovedstad. Man holdt sig, kvad Efterretninger fra den største Del af Verden angik, ganske og aldeles til secundaire Kilder. Jeg var den første, som indførte Londonske Blade paa mit Bureau. De ere siden den Tid blevne uundværlige paa flere af Hovedstadens-Avis-Comptoirer. Deraf vil med Tiden spores gavnlige Følger.

7. Privat har jeg meddelt Undervisning til mange Danske i Engelsk, ligesom og til mange Engelske i Dansk, saavel her som i England. Jeg troer, der endnu findes nogle af mine Skolarer i begge Sprog adspredte i alle Verdens Dele.

8. Da jeg kom hertil i Aaret 1837 havde der ingen brugbar Læsebog i Engelsk for Begyndere. Under Titelen „English Stories“ udgav jeg den første i Aaret 1842, hvorfra 2det Oplag udkom i Aaret 1852.

9. Der var en paafaldende Uoverensstemmelse mellem Engelsk Videnskab og Dansk Videnskab; idet Naturrens Grundkræfter, ja selv de af Sir Isaac Newton klart demonstrerede Naturløve bleve i den eneste tilstedeværende Danske Lærebog fællagtigen og falskeligen fremstillede. Jeg bidrog meget til at hæve denne Uoverensstemmelse, ved at stille den i et klart Lys. Uanset hvad Tak, jeg fik derfor, har dette siden vist sig at være et meget fortjenstligt Arbejde, eftersom i de allernyste Udgaver af den Danske Lærebog alle de af mig i „Kjøbenhavnsposten“ angivne Feil i samme, *nu endelig* ere blevne rettede nøjagtigt efter de i bemeldte Blad angivne Formler.

Det nærværende er altsaa mit 10de Forsøg i at tilvejebringe Samkvem mellem Engelsk og Dansk. Oversættelsen af de valgte Stykker er, som ovenmeldt, meget bogstavelig. Dog er jeg mig bevidst at de Danske Udtryk ere valgte med Flid, for, saavidt som mueligt i en Prosa-Oversættelse, at lade Originalen vederfares Ret, ikke blot i materiell Indhold, men ogsaa i Aand og Tone. Jeg har og med Flid gjerne valgt saadanne Danske Udtryk, som i etymologisk Henseende stode de Engelske nærmest, nndertiden uanset om de vare de meest gjængse eller ei, f. E. *Fjædder* for *fetter*; og hvorvel Molbech skriver *Fiæder*, saa foretrækker jeg dog, for denne Bemærkelse af Ordet, at skrive *Fjædder*: altsaa *Fjædder, penna*; men *Fjædder, compes*. Den Engelske og Tydske, saavel som den Islandske Analogi, synes desuden at give denne Skrivemaade Medhold — *fettets*, *Fesseln*, *fjotrar*. — Og derimod for *penna*, Tyd. *Feder*, Eng. *feather*, Isl. *fjóður*. Dog med dem, som maatte finde, at min Skrivemaade er *eine Neuerung*,

eller af nogensomhels anden Grund forkastelig, agter jeg ikke at strides.

Nogle ville maaskee mene, at Bogens første Afdeling er her paa urette Sted: jeg opstiller dog derimod den *Mening*, at Gudelig og Andagts-Digtning er den Lyriske Poesies øverste Afdeling. Et Par Prøver af *Sternholds* Oversættelse af David ere medtagne, fordi af alle mig bekendte metriske Oversættelser af Psalmerne, Sternhold kommer den Hebraiske Grundtext nærmest.

Man kan med Føje sige, at „*She walks In Beauty*” ikke med rette kan henføres til „*Sacred And Pious Songs*”, da dette Digt var en Ball-Compliment til Lady Wilmot Horton i Sørgedragt, en Dame, som var gift med een af den ædle Lørdes Nærbeslægtede. Jeg gad dog ikke, da jeg har givet det Hele af *The Hebrew Melodies*, med Undtagelse af een eneste, udelade denne, som den store Digter selv stillede i Spidsen for Samlingen; ei heller sætte den paa et andet Sted. Der havde været en vis *Impiety* deri. For dem, der ikke læse denne Fortale, som vel sagtens blive de Fleste, vil dette Nummer synes ligesaa Hebraisk, ligesaa *Sacred* og *Pious* som alle de efterfølgende. Men Digtets sande Oprindelse har jeg ei villet forbigaa med Taushed, da jeg ikke kan lide nogensomhelst *pia fraus*.

Saa meget om det, jeg har gjort, for i literair og aandig Henseende at stifte directe Forbindelser mellem Dansk og Engelsk, — mellem England og Danmark. Men jeg har desuden ikke ladet højere materielle Interesser unberøre.

Kjöbenhavn, den 6te October 1852.

Jeg er, saavidt mig bekendt, den første, som har, her i Landet, henvendt den offentlige Opmærksomhed paa Englands store sanitariske Forbedringer og dets Bybygningskonst. Jeg har og fra Tid til anden gjennem den daglige Presse meddelt Efterretninger om dets nyere Forbedringer i Agerdyrkning, saavel som om dets storartede Foretagender og nye Opfindelser, og, som jeg haaber, derved noget banet Vejen for den mere levende Forbindelse og Samfærse, mellem England og Danmark, som den nyeste Tid, ved Handelen, alt mere og mere udvikler.

Jeg har arbejdet for det ovenangivne Formaal, ei under de gunstige Omstændigheder: de, som komme efter mig, ville, ligesom de blive langt mere begunstigede, saaledes udrette langt mere.

I Aaret 1849 redigerede jeg et Ugeblad, „*Tiden*” kaldet, i hvis Spalter indeholdes nøjagtigere og tilforladeligere Beretninger om Engelske Institutioner og politiske Forhold end man lettelig vil finde i andre Danske Skrifter, hvilket sikkert burde have været til nogen Nytte, paa en Tid da man stræbte af komme udaf den absolute Enevolds-Regjering ind i den constitutionelle Selv-Regjering; især da mange Ledere paa den Tid sagde, at man ved denne politiske Omdannelse især vilde tage England til Mønster.

Ved Udgivelsen af denne Bog er der een Ting, jeg slet ikke frygter for: nemlig, at dette nye Forsøg paa at knytte Forbindelsen mellem Engelsk og Dansk vil fra Dansk Side blive mødt af mindre Oprigtighed, af mindre forekommende Godhed og Velvilje, end mine forudgaaende Bestræbelser i samme Retning.

Thorleifr Gudmundson Repp.

SELECT POEMS.

I.

SACRED AND PIOUS SONGS.

PSALM I.

The man is blest that hath not lent
To wicked men his ear;
Nor led his life as sinners do,
Nor sat in scorner's chair:

But in the law of God the Lord
Doth set his whole delight,
And in the same doth exercise
Himself both day and night.

He shall be like a tree that is
Planted the rivers nigh,
Which in due season bringeth forth
Its fruit abundantly:

Whose leaf shall never fade nor fall,
But flourishing shall stand;

E'en so all things shall prosper well,
That this man takes in hand.

As for ungodly men, with them
It shall be nothing so;
But as the chaff which by the wind
Is driven to and fro.

Therefore the wicked men shall not
In judgement stand upright;
Nor in th' assembly of the just
Shall sinners come in sight.

For why? the way of godly men
Unto the Lord is known;
Whereas the way of wicked men
Shall quite be overthrown.

יְיָ transl. by Sternhold.

Psalm I.

Den Mand er velsignet som ei har laant ||
Ugudelige Mænd sit Øre; || Ei heller ført et
Levnet som Syndere føre, || Ei heller siddet
i Furhaaneres Sæde;

Men i den Herre Guds Lov || Sætter sin
hele Fryd, || Og i den Samme Øver || Sig selv
baade Dag og Nat.

Han skal være lig et Træ som er || Planted
Floderne nær, || Som i tilbørlig Tid frem-
bringer || Sin Frugt i Overflodighed:

Hvis Løv skal aldrig falme eller falde ||
Men blomstrende skal staa; || Just saaledes

skulle alle Ting lykkes godt || Som denne
Mand foretager sig.

Hvad angaaer ugudelige Mænd, med dem ||
Skal det være ingenlunde saa; || Men ligesom
(med) Avner, som ved Vinden || Drives frem
og tilbage.

Derfor skulde de ugudelige Mænd ikke ||
I Dom staae oprette || Ei heller i de Ret-
færdiges Forsamling || Skulde Syndere komme
tilsyne.

Og hvorfor? — Gudelige Mænds Vej || Er
af Herren kjendt; || Hvorimod ugudelige Mænds
Vej || Skal ganske kuldkastr.

PSALM XXIII.

My Shepherd is the living Lord,
Nothing therefore I need;
In pastures fair near pleasant streams
He setteth me to feed.

He shall convert and glad my soul.
And bring my mind in frame,
To walk in paths of righteousness,
For his most holy name.

Yea, though I walk in vale of death,
Yet will I fear no ill;
Thy rod and staff do comfort me,
And thou art with me still.

And in the presence of my foes
My table thou shalt spread;
Thou wilt fill full my cup, and thou
Anointed hast my head.

Through all my life thy favour is
So frankly shew'd to me,
That in thy house for evermore
My dwelling-place shall be.

יְיָ transl. by Sternhold.

Another Version.

The Lord himself, the mighty Lord,
Vouchsafes to be my guide;
The Shepherd, by whose constant care
My wants are all supplied:
In tender grass he makes me feed,
And gently there repose;

Psalm XXIII.

Min Hyrde er den levende Herre, || Intet
derfor mangler jeg; || I Græsgange skjønne,
nær yndige Strømme || Sætter han mig for at næres.

Han skal omvende og glæde min Sjæl, ||
Og bringe mit Sind i en Retning [en Skik] ||
Til at vandre paa Retfærdigheds Stier || For
hans allerhelligste Navns Skyld.

Ja skjönt jeg vandrer i Dødens Dal, || -Saa
dog, vil jeg ikke frygte noget ondt || Din Kjøp
og din Stav trøste mig, || Og Du er hos mig
bestandig.

Og i mine Fjenders Nærværelse, || Mit Bord
skal du dække; || Du vil opfylde mit Bæger,
og du || Haver salvet mit Hoved.

Igjennem hele mit Liv din Naade er, || Saa
frit udvist mod mig, || At i dit Hus for be-
standig || Min Bolig skal blive.

En anden Oversættelse.

Herren selv, den mægtige Herre, || Værdiges
at være min Fører; || Den Hyrde, ved hvis
idelige Omsorg || Alle mine mangler blive af-
hjælpue: || I blødt Græs lader han mig næres ||
Og blidt der hvile; || Derpaa fører mig til
kjøllige Vandspring, hvor || Vederpvejende Vand
flyder,

Then leads me to cool fountains, where
Refreshing water flows.

His love reclaims my wand'ring soul,
And, to his endless praise,
Guides me with humble zeal to walk
In his most righteous ways.
I pass the gloomy vale of death,
From fear and danger free;
For there his aiding rod and staff
Defend and comfort me.

A Paraphrase.

The Lord my pasture shall prepare,
And feed me with a shepherd's care;
His presence shall my wants supply,
And guard me with a watchful eye,
My noon-day walks he shall attend,
And all my midnight hours defend.

When in the sultry glebe I faint,
Or on the thirsty mountain pant,
To fertile vales, and dewy meads,
My weary, wand'ring steps he leads;
Where peaceful rivers, soft and slow,
Amid the verdant landscape flow.

Though in the paths of death I tread,
With gloomy horrors overspread,
My stedfast heart shall fear no ill.
For thou, O Lord, art with me still;
Thy rod and staff shall give me aid,
And guide me through the dreadful shade.

Hans Kjærlighed bringer tilbage min vild-
farende Sjæl, || Og, til hans evige Priis, ||
Fører mig til, med ydmyg Iver, at vandre, ||
Paa hans meest retfærdige Veje. || Jeg gaaer
igjennem den mørke Dødens Dal, || Fra Frygt
og Fare fri; || Thi der hans hjælpende Kjøp
og Stav || Forsvare og trøste mig.

Paraphrase.

Herren min Græsgang skal berede, || Og føde
mig med en Hyrdes Omsorg; || Hans Nærværelse
skal mine Savn afhjælpe || Og beskytte mig
med etaarvaagent Øje; || Mine Middags Van-
dringer skal han ledsage || Og alle mine Mid-
natstimer beskjærme.

Naar paa den lumre Mark jeg vansmægter, ||
Eller paa de tørstige Bjerge taber Veiret, ||
Til frugtbare Dale, og daggode Enge, || Mine
trætte, vildfarende Fjed han leder; || Hvor
fredelige Strømme, sagte og langsomme, ||
Igjennem det grønne Landskab flyde.

Skjönt paa Dødens Stier jeg træder, || Af
mørke Rædsler overvældet, || Mit standhaftige
Hjerte skal intet Ondt frygte, || Thi du, o
Herre, er hos mig bestandig; || Din Kjøp og
Stav skulle give mig Hjælp || Og føre mig igjen-
nem den frygtelige Skygge.

PSALM CXXVIII.

How blest the man, whose heart is fill'd
With holy zeal and awe;
Whose lips to God their tribute yield;
Whose life adorns his law!

The Lord in mercy near him stands,
To guard his favor'd head;
And on the labor of his hands
Will constant blessings shed.

He, by the God of Jacob blest,
Through length of days shall see
His children's children, Sion's rest,
And her prosperity.

Yea, richer mercies far than these
On him the Lord shall pour;
Shall crown his soul with joy and peace,
And life for evermore.

Children called to serve God.

Happy the child whose tender years
Receive instruction well;
Who hates the sinner's path, and fears
The road that leads to hell.

'Twill save us from a thousand snares
To mind religion young;

Grace will preserve our riper years,
And make our virtue strong.

To thee, Almighty God, to thee,
Our childhood we resign;
Thy love in Christ our portion be;
And our whole lives be thine!

Let the blest work of prayer and praise
Betimes employ our breath;
Thus we're prepar'd for length of days,
Or fit for early death.

Call to the Gentiles.

Sing to the Lord in joyful strains;
His glorious praise resound,
Ye who upon the ocean dwell,
And fill the isles around.

O City of the Lord, begin
The universal song;
And let the distant tribes of earth
The cheerful notes prolong.

Let the rude wilderness afar
Lift up its lonely voice;
Behold the Day-spring from on high,
And in its light rejoice.

Let ev'ry land, and tribe, and tongue,
Jehovah's glory raise;
Till all the earth with one accord
Unite to sing his praise.

Psalm CXXVIII.

Hvor salig er den Mand, hvis Hjærte er fyldt ||
Med hellig Iver og Frygt; || Hvis Læber til Gud
yde deres Skat; || Hvis Levnel hædrer hans
Lov!

Herren i Barmhjertighed nær ham staaer ||
For at beskjærme hans begunstigede Hoved: ||
Og paa hans Bænders Arbejde || Vil bestandige
Velsignelser udgyde.

Han, ved Jacobs Gud velsignet, || Igjennem
Dages Længde skal see || Sine Børns Børn, Sions
Tryghed || Og dets Held og Lykke.

Ja, endnu langt rigere Barmhjertigheder end
disse || Paa ham skal Herren udgyde; || Skal krone
hans Sjæl med Glæde og Fred, || Og Liv [som
varer] evindeligen.

Børn kaldes til at tjene Gud.

Velsignet er det Barn hvis unge Aar || Mod-
tage Lærdom vel; || Som hader Synderens Sti,
eg frygter || Den Vej som fører til Helvede.

Det vil frelse os fra Tusinde Snarer || Al
agte paa Religionen i Ungdommen; || Naade

vil bevare vore modnere Aar || Og gjøre vor
Dyd stærk.

Til dig, Almagtige Gud, til dig || Vor Barn-
dom vi hellige; || Din Kjærlighed i Christo
være vor Deel; || Og hele vort Liv dit.

Lad den velsignede Syssel af Bøn og Lov-
sang, || Tidlig beskæftige vort Aandedræt; ||
Saaledes blive vi beredte for Længde af Dage, ||
Eller skikkede til tidlig Død.

Et Kald til Hedningerne.

Synger for Herren i glade Toner; || Hans
herlige Priis lader gjenlyde, || I som dvæle
paa Havet, || Og fylde Øerne rundt omkring.

O Herrens Stådt begynd || Den almindelige
[over alt udbredte] Sang; || Og lad de fjærne
Stammer paa Jorden || De glade Toner forlænge.

Lad den vilde Ørken fjærnt || Opløfle sin
lønliche Røst; || Sku Daggrøet fra det Høje, ||
Og i dets Lys fryder Eder.

Lad ethvert Land, og Stamme og Tunge, ||
Jehovas Herlighed ophøje; || Indtil hele Jorden
eenstemmigen || Forener sig om at synges hans
Priis.

The Spread of the Gospel.

O'er the gloomy hills of darkness,
 Look, my soul, with hope, and praise;
 See, the promis'd day is breaking,
 Bright from heaven with truth and grace!
 Day of glory,
 Dawn, and shine on all our race!

Let the Indian, let the Negro,
 Let the rude Barbarian see
 That divine and free redemption
 Once achiev'd on Calvary:
 Let the nations
 Gladly to the Saviour flee.

Fly abroad, thou mighty Gospel
 Spread thy conquests; never cease;
 May thy lasting, wide dominion
 Multiply, and still increase;
 Take the kingdoms,
 Lord of glory! Prince of peace!

*The Love of Christ for Children.**Congregation.*

In hymns of joy your voices raise
 To sing the great Redeemer's praise;
 Yet who, but happy saints above,
 Can tell the riches of his love?

Children.

Prais'd be his name! that love is shed
 In heav'nly blessings on our head;
 He calls the young to seek his face,
 And bids them know his wondrous grace.

The hungry soul his goodness feeds;
 His feeble flock he gently leads;
 Deigns in his arms the young to bear,
 And makes them his peculiar care.

Congregation.

O gracious Saviour, to thy side
 These helpless innocents we guide;
 Let not their footsteps go astray,
 But make them love thy perfect way.

Children seeking a Blessing.

Lord, no forbidding voice is here
 To keep us from thy feet;
 But christian friends invite us near
 Thy gracious call to meet.

O teach and help us to improve
 The means by mercy given;
 To fill our hearts with truth and love,
 And lead our steps to heaven.

Though we are feeble, thou, O Lord,
 Wilt keep us with thy might;
 Though we are dark, thy heav'nly word
 Can fill the mind with light.

Evangeliiets Udbredelse.

Over de dunkle Mørkets Høje, || Sku, min
 Sjæl, med Haab og Lovsang; || See den for-
 fættede Dag bryder frem; || Lys fra Himmelen
 med Sandhed og Naade! || Herlige Dag || Bryd
 frem, og skinn paa hele vor Slægt!

Lad Indianeren, lad Negeren, || Lad den
 ustebne Barbar see || Min guddommelige og
 frie Forløsning || En Gang fuldbrydet paa Gol-
 gatha; || Lad Nationerne || Frydefulde ile hen
 til Frelseren.

Flyv udi Verden du mægtige Evangelium ||
 Udbred dine Erobringer; aldrig standse; ||
 Maatte dit vedvarende, udstrakte Herredømme ||
 Mangfoldiggjøres og bestandig forøges; || Tag
 Fyrstendømmerne || Herlighedens Herre! Fre-
 dens Fyrste!

Christi Kjærlighed til Børn.

Menighed. I Glædes Hymner opløfter
 eders Stemmer || For at synge den store Frel-
 sers Prils; || Dog Ivo, uden de salige Helge-
 ner i det Høje || Kan fortælle hans Kjærligheds
 Rigdom?

Børn. Lovet være hans Navn! at Kjærlig-
 hed er udgydt || I himmelske Velsignelser paa
 vort Hoved; || Han kalder de unge for at søge
 hans Aasyn, || Og byder dem at kjende hans
 underfulde Naade.

Den hungrige Sjæl hans Godhed føder; ||
 Hans skrøbelige Hjord leder han mildt; || Vær-
 diges i sine Arme at høre de Unge || Og gjør
 dem [Gjenstande for] sin særdeles Omsorg.

Menighed. Oh naadige Frelser til din
 Side || Disse hjælpeløse Uskyldige led vi; ||
 Lad ikke deres Fjed gaa paa Afveje, || Men
 bring dem til at elske din fuldkomne Vej.

Børn søgende Velsignelse.

Herre, ingen forbydende Stemme os her ||
 For at holde os borte fra dine Fødder; || Men
 Christne Venner indbyde os at nærme os || Dit
 naadige Kald at møde.

Oh lær og hjælp os at aftenytte || De af
 Naaden givne Midler; || For at fylde vore Hjerter
 med Sandhed og Kjærlighed, || Og lede vore Fjed
 til Himmelen.

Skjönt vi ere svage, da, o Herre, || Vil holde
 os ved din Kraft; || Skjönt vi ere mørke, dit
 himmelske Ord || Kan fylde Sindet med Lys.

O look on those, whose kind concern
Would lead us to thy rest;
And with a blessing, Lord, return
Their gifts to ev'ry breast.

*Children acknowledging their
Dependence upon God.*

See, Lord, before thy mercy-seat,
In Christ's prevailing name,
A band of little children meet,
Their Father's love to claim.

Our foolish hearts, alas, are slow
To understand thy way:
O teach us, Lord, thy will to know,
And help us to obey.

Kind are the friends who lead us here,
To learn thy holy word;
But vain is all their hope and care,
Without thy blessing, Lord.

Fulfil their hopes; thy grace display
In ev'ry youthful mind;
And, while they guide us in thy way,
Let them a blessing find.

Praise from Young and Old.

Worship, honor, glory, blessing,
Lord, we offer to thy name;

Young and old, thy praise expressing,
Join their Saviour to proclaim.

As the saints in heaven adore thee,
We would bow before thy throne;
As thine angels serve before thee,
So on earth thy will be done.

Hymn On Gratitude.

When all thy mercies, O my God
My rising soul surveys:
Transported with the view, I'm lost
In wonder, love, and praise.

O how shall words, with equal warmth,
The gratitude declare
That glows within my ravish'd heart?
But thou canst read it there.

Thy providence my life sustain'd,
And all my wants redrest,
When in the silent womb I lay
And hung upon the breast.

To all my weak complaints and cries
Thy mercy lent an ear,
Ere yet my feeble thoughts had learnt
To form themselves in prayer.

O see paa disse, hvis kjærlige Omsorg || Vil
føre os til din Ro; || Og med en Velsignelse,
o Herre, gjengjeld || Ethvert Bryst deis Gave.

*Børn anerkjendende deres Trang til Guds
Bistand.*

See, Herre, foran din Naades Throne, || I
Christi mægtige [Indflydelsesrige] Navn, || Et
Chor af Smaabørn træder sammen, || For at
anholde om deres Faders Kjærlighed.

Vore faabelige Hjærter, ach, ere sene || Til
at forstaa dine Vel; || Oh lær os, Herre, din
Villje at kjende, || Og hjælp os til at adlyde.

Kjærlige ere de Venner som føre os hid, ||
For at lære dit hellige Ord; || Men forgjæves
er al deres Haab og Omsorg, || Uden din Vel-
signelse, Herre.

Opfyld deres Forhaabninger; udfold din
Naade || I ethvert ungdommeligt Sind; || Og,
i det de føre os paa din Vei || Lad dem en
Velsignelse finde.

Lorsang af Unge og Gamle.

Tilbedelse, Hæder, Ære, Velsignelse, || Herre,
vi offre til dit Navn; || Unge og Gamle din

Lov udtrykkende, || Forene sig i at forkynde
deres Frelser.

Som Helgenerne i Himmelen tilbede dig ||
Vilde vi bøje os for din Throne; || Som dine
Engle tjene for dig [dit Aasyn]. || Saa paa
Jorden din Villje skee.

Taknemmeligheds Hymne.

Naar alle dine Barmhjertigheder, o min
Gud, || Min sig opløftende Sjæl overvejer; ||
Henrykt ved Betragtningen (deraf) taber jeg
mig || I Forundring, Kjærlighed og Lov(sang).

O, hvorledes skulle Ord med tilsvarende
Varme || Den Taknemmelighed tolke || Som
gløder i mit henrykte Hjerte? || Men du kan
læse den der.

Dit Forsyn opholdt mit Liv || Og paa al
min Nødtidstid raadete Bod. || Da jeg i det
saue Modersliv laa || Og hang ved (Moders)
Brystet.

Til alle mine svage Klager og Skrig || Din
Barmhjertighed laante Ære, || For endaa mine
spæde Tanker havde lært || At forme sig i
Bøn.

Unnumber'd comforts to my soul
Thy tender care bestow'd,
Before my infant heart conceived
From whom those comforts flow'd

When in the slippery paths of youth
With heedless steps I ran,
Thine arm, unseen, convey'd me safe,
And led me up to man.

Through hidden dangers, toils, and deaths
It gently clear'd my way,
And through the pleasing snares of vice,
More to be fear'd than they.

When worn with sickness, oft hast thou
With health renew'd my face;
And when in sins and sorrows sunk,
Reviv'd my soul with grace.

Thy bounteous hand, with worldly bliss
Hath made my cup run o'er:
And, in a kind and faithful friend
Hath doubl'd all my store.

Ten thousand thousand precious gifts
My daily thanks employ;
Nor is the least a cheerful heart
That tastes those gifts with joy.

Through every period of my life
Thy goodness I'll pursue;

And, after death, in distant worlds
The glorious theme renew.

When nature fails, and day and night
Divide thy works no more
My ever grateful heart, O Lord
Thy mercy shall adore.

Through all eternity, to thee
A joyful song I'll raise;
For oh! eternity's too short
To utter all thy praise!

ADDISON.

HEBREW MELODUS.

(BYRON).

She Walks In Beauty.

She walks in beauty, like the night.
Of cloudless climes and starry skies;
And all that's best of dark and bright
Meet in her aspect and her eyes;
Thus mellow'd to that tender light,
Which heaven to gaudy day denies.

One shade the more, one ray the less,
Had half impair'd the nameless grace,
Which waves in every raven tress,
Or softly lightens o'er her face;
Where thoughts serenely sweet express,
How pure, how dear their dwelling-
place.

Utalte Velsignelser til min Sjæl || Din Æmme
Omsorg ydede, || Förend mit barnlige Hjærte
begreb || Fra hvem disse Velsignelser flød.

Da paa Ungdoms stibrige Stier || Med ube-
tænksomme Trin jeg løb, || Din buseete Arm
førte mig nskadt, || Og ledte mig op til Man-
(doms Alder).

Gjennem skjulte Farer, Møje og Død || Ryd-
dede den kjærligt min Vej, || Og igjennem
Læstens lokkende Snarer || Som mere vare at
frygte end hine.

Da (Jeg var) udmattet af Sygdom ofte har
du || Med Sundhed forynget mit Aasyn; || Og
da (Jeg var) sunket i Synder og Sorg, || Op-
livet min Sjæl med Naade.

Din gavmilde Haand med verdslig Lykke ||
Har gaaet mit Bæger til at flyde over: || Og i
en kjærlig og trofast Ven || Har fordoblet al
min Rigdom.

Ti Tusinde Tusinde kostelige Gaver || Be-
skjæftige min daglige Tak(nemmelighed); || Og
ej den mindste af disse er et gladt Hjærte, ||
Som smager disse Gaver med Fryd.

Igjennem hver Periode af mit Liv || Vil jeg
forfølge din Gudhed; || Og efter Døden i fjerne
Verdenser || Paa ny gjentage det herlige Æmne.

Naar Naturen svinder, og Dag og Nat || Ikke
mere dele dine Gjæringer || Mit evig taknemme-
lige Hjærte, O Herre, || Skal tilbede din Mi-
skundhed.

Igjennem al Evighed til dig || En frydefuld
Sang vil jeg istemme; || Thi oh! Evigheden er
for kort || Til at fremsige al din Lov.

Hebraiske Melodier (af BYRON).

Hun vandrer i Skjønhed lig Natten || I
Skyløse Egne med stjernefulde Himle; || Og Alt
det som er bedst af mørkt og lyst, || Samles
i hendes Aasyn og hendes Øine, || Saaledes
blødgjort [ned] til hint milde Lys || Som
Himmelen negter den prunkende Dag.

En Skygge mere, een Straale mindre, ||
Vilde have halvbeskadiget den-navnløse Ynde, ||
Som bølger sig i enhver ravnsort Lok, || Eller
sagte glimter over hendes Ansigt; || Hvor op-
rømt [Tydsk: *heiter*] søde Tanker udtrykke ||
Hvor reent, hvor kjærligt deres Opholdsted [er].

And on that cheek, and o'er that brow,
So soft, so calm, yet eloquent,
The smiles that win, the tints that glow,
But tell of days in goodness spent,
A mind at peace with all below
A heart whose love is innocent!

The Harp The Monarch Minstrel Swept.

The harp the monarch minstrel swept,
The King of men, the loved of Heaven,
Which Music hallow'd while she wept
O'er tones her heart of heart had given,
Redoubled be her tears, its chords
are riven!

It soften'd men of iron mould,
It gave them virtues not their own;
No ear so dull, no soul so cold,
That felt not, fired not to the tone,
Till David's lyre grew mightier than
his throne!

It told the triumphs of our King,
It wafted glory to our God;
It made our gladden'd valleys ring,
The cedars bow, the mountains nod;
Its sound aspired to Heaven and there
abode!

Since then, though heard on earth no
more,

Devotion and her daughter Love,
Still bid the bursting spirit soar,

To sounds that seem as from above,
In dreams that day's broad light can
not remove.

If That High World.

If that high world, which lies beyond
Our own, surviving Love endears;
If there the cherish'd heart be fond,
The eye the same, except in tears —
How welcome those untrodden spheres!
How sweet this very hour to die!
To soar from earth and find all fears
Lost in thy light — Eternity!

It must be so: 't is not for self
That we so tremble on the brink;
And striving to o'erleap the gulf,
Yet eling to Being's severing link.
Oh! in that future let us think.
To hold each heart the heart that shares;
With them the immortal waters drink,
And soul in soul grow deathless theirs!

The Wild Gazelle.

The wild gazelle on Judah's hills,
Exulting yet may bound,
And drink from all the living rills
That gush on holy ground;
Its airy step and glorious eye
May glance in tameless transport by.

Og paa den Kind, og over den Pande, || Saa
blød, saa rolig [og] dog veltalende, || De Smil
som vinde, de Farveskjer som gløde, || Fortælle
kun om Dage i Guds frygt [Godhed?] tilbragte, ||
Et Sind i Fred med Alt [Alte?] hermede, || Et
Hjerte hvis Kjærlighed er uskyldig.

Den Harpe som Konge Skjalden overfoer [d.
e. rørte], || Mændenes Konge, Himmels El-
skede, || Som Musica helligede medens hun
græd || Over Toner (som) hendes Hjertes [d.
e. inderste] Hjerte havde givet, || Fordoblede
vorde hendes Taarer! dens Strænge ere brusne! ||
Den fornildede Mænd af Jærn-Form, || Den gav
dem Dyder ei dem egne; || Intet Øre saa sløvt,
ingen Sjæl saa køjd, || At den jo følte, at den
jo antændtes ved Tønen, || Indtil Davids Lyra
blev mægtigere end hans Throne!

Den fortalte vor Konges Triumpher, || Den
viftede Lovsang til vor Gud; || Den lod vore
frydefulde Dale gjenlyde, || Cedrene høje
sig, Bjærgene nikke; || Dens Lyd hævede sig
til Himmelen og der forblev! || Siden den
Tid, skjönt hørt paa Jord ei mere, || Andagt
og hendes Datter Kjærlighed, || Byde bestandig
den bristende Aand opløfte sig || Ved Lyde

som synes som de kom ovenfra, || I Drømme
som den høl-lyse Dag ei kan fjærne.

Hvis hiin høje Verden, som ligger ovenfor ||
Vor egen, ved overlevende Kjærlighed elskelig-
gjøres; || Hvis der det elskede Hjerte er kjær-
ligt, || Øjet det samme, undtagen i Taarer —
|| Hvor velkomne disse ubefraadte Sphærer!
|| Hvor sødt selv i denne Time at døe! || At
svæve op Ira Jorden og finde al Frygt || Tabt
i dit Lys — O, Evighed!

Det maa være saa: det er ikke for Jeg-ei ||
At vi saaledes skjælve paa Randen [af Evig-
heden]; || Og stræbende at springe over Af-
grunden, || Dog klynge os til Tilværelsens hvi-
stende Kjæde. || O, i hiint Tilkommende lad
os forestille os || At vi ansee ethvert Hjerte
som et meddeltagende; || Med dem drikke de
udødelige Vande, || Og, Sjæl i Sjæl, udødeligen
forblive deres!

Den vilde Gazelle paa Judahs Høje, || Ho-
verende endnu kan springe, || Og drikke af
alle de levende Bække || Som fremsprudte paa
hellig Grund; || Dens luftige Trin og herlige
Øje || Kan glimte i utæmmet Overgivenhed
forbi: —

A step as fleet, an eye more bright,
 Hath Judah witness'd there;
 And o'er her scenes of lost delight
 Inhabitants more fair.
 The cedars wave on Lebanon,
 But Judah's statelier maids are gone!

More blest each palm that shades those
 plains.

Than Israel's scatter'd race;
 For, taking root, it there remains
 In solitary grace;
 It cannot quit its place of birth,
 It will not live in other earth.

But we must wander witheringly,
 In other lands to die;
 And where our fathers' ashes be
 Our own may never lie;
 Our temple hath not left a stone
 And Mockery sits on Salem's throne.

Oh! Weep For Those.

Oh! weep for those that wept by Babel's
 stream,
 Whose shrines are desolate, whose land
 a dream;
 Weep for the harp of Judah's broken
 shell;
 Mourn — where their God hath dwelt
 the godless dwell!

And where shall Israel lave her bleed-
 ing feet?
 And when shall Zion's songs again
 seem sweet?
 And Judah's melody once more rejoice
 The hearts that leap'd before its hea-
 venly voice?

Tribes of the wandering foot and weary
 breast,
 How shall ye flee away and be at rest!
 The wild-dove hath her nest, the fox
 his cave,
 Mankind their country — Israel but the
 grave!

On Jordan's Banks.

On Jordan's banks the Arab's camels
 stray,
 On Sion's hill the False One's votaries
 pray,
 The Baal-adorer bows on Sinai's
 steep —
 Yet there — even there — Oh God!
 thy thunders sleep:

There — where thy fingers scorch'd
 the tablet stone!
 There — where thy shadow to thy
 people shone!
 Thy glory shrouded in its garb of fire;
 Thyself — none living see, and not
 expire!

Et Trin mere hurtigt, et Øje mere lysfuldt, ||
 Har Judah skuet der; || Og paa hendes (Judahs)
 Skuepladse af forsvunden Fryd || Indbygger-
 inder mere skjønne. || Cedrene bølge sig paa
 Lebanon, || Men Judahs mere majestætiske
 Nøer ere borte.

Mere lykkelig hver Palme som beskygger disse
 Sletter || End Israels adspredte Slægt; || Thi
 staaende Rod, der forbliver den || I eensom
 Ynde: || Den kan ikke forlade sit Føde-Sted, ||
 Den vil ei leve i en anden Jord.

Men vi maa vandre visneligen, || I andre
 Lande at døe; || Og hvor vore Fædres Aske
 er || Vor egen maa aldrig ligge; || Vort Tempel
 har ikke en Steen tilbage, || Og Forhaanelse
 sidder paa Slems Throne.

O grød for hine som grød ved Babels Strøm, ||
 Hvis Helligdomme ere øde, hvis Land en Drøm; ||
 Grød over Judahs sønderbrudte Skalls Harpe; ||
 Sorg — hvor deres Gud har boet, hør [nu] de
 Ugudelige!

Og hvor skal Israel vadske sine blødende
 Fødder? || Og naar skulde Zions Sange igjen
 klinge sødt? || Og Judahs Melodi engang endnu
 glæde || De Hjærter som dansede til dens
 himmelske Røst?

O I Stammer med vandrende Fødder og træt
 Bryst || Hvorledes skulde I flygte af Sted og
 komme til Hvile! || Den vilde Dæ har sin
 Rede, Raven sin Hale, || Menneskeslægten
 Fædreland — Israel kun Graven.

Paa Jordans Bredder vanke Araberens Ka-
 meler, || Paa Sions Høi holde den Falskes
 Dyrkere Bøn, || Baals Tilbeder bøjer sig paa
 Sinais Skraante — || Dog, der — selv der —
 O Gud! slumre dine Tordener:

Der — hvor din Finger brændte Tavlestenen! ||
 Der — hvor din Skygge for Folket skinnede! ||
 I det din Herlighed var indhyttet i sit Hø-
 klædebon: || Dig selv — seer ingen levende
 uden at omkomme!

Oh! in the lightning let thy glance appear;
Sweep from his shiver'd hand the oppressor's spear.
How long by tyrants shall thy land be trod!
How long thy temple worshipless, Oh God!

Jephtha's Daughter.

Since our Country, our God — Oh, my sire!
Demand that thy Daughter expire;
Since thy triumph was bought by thy
vow —
Strike the bosom that's bared for thee
now!

And the voice of my mourning is o'er,
And the mountains behold me no more;
If the hand that I love lay me low,
There cannot be pain in the blow!

And of this, oh, my Father! be sure —
That the blood of thy child is as pure
As the blessing I beg ere it flow,
And the last thought that soothes me
below.

Though the virgins of Salem lament,
Be the judge and the hero unbent!

I have won the great battle for thee,
And my father and country are free!

When this blood of thy giving hath gush'd,
When the voice that thou lovest is hush'd,
Let my memory still be thy pride,
And forget not I smiled as I died.

Oh! Snatched Away In Beauty's Bloom.

Oh! snatch'd away in beauty's bloom,
On thee shall press no ponderous tomb;
But on thy turf shall roses rear
Their leaves, the earliest of the year;
And the wild cypress wave in tender
gloom.

And oft by yon blue gushing stream
Shall Sorrow lean her drooping head,
And feed deep thought with many a
dream,
And lingering pause and lightly tread;
Fond wretch! as if her step disturb'd
the dead!

Away! we know that tears are vain,
That death nor heeds nor hears distress:
Will this unteach us to complain?
Or make one mourner weep the less?
And thou — who tell'st me to forget,
Thy looks are wan, thine eyes are wet.

Oh, i Lynet lad dit Glimt vise sig; || Bort-
snap af hans knuste Haand Undertrykkerens
Spyd: || Hvor længe af Tyranner skal dit Land
betrædes! || Hvor længe dit Tempel være
dyrkelsesløst, O, Gud!

Jephthas Datter.

Siden vort Fædreland, vor Gud — O, min
Fader! || Fordre at din Datter skal dø; ||
Siden din Triumph blev kjøbt med dit Løfte —
Træf den Barm som er blottet for dig nu!

Og min Sorgs Stemme er forbi, || Og Bjer-
gene skue mig ei mere: || Hvis den Haand jeg
elsker fælder mig, || Kan der ei være Smerte
i Slaget!

Og om dette, o min Fader! vær forsikret — ||
At dit Barns Blod er saa reent || Som den
Velsignelse jeg udbeder mig inden det flyder, ||
Og den sidste Tanke som trøster mig her nede
[eller, i denne Verden].

Skjönt Salems Møer klage, || Være Domme-
ren og Iletten ubjøjet! || Jeg har vundet det

store Slag for dig, || Og min Fader, og mit
Fædreland ere frie!

Naar dette Blod som du gav er udgydt ||
Naar den Stemme du elskede er nedtyssed, ||
Lad mit Minde stedse være din Stolthed, ||
Og glem ei jeg smilede i det jeg døde!

O! du bortsnappede i Skjønheds Blomst ||
Paa dig skal presse intet tungt Gravminde; ||
Men paa dit Grønsver skulde Roser fremdrive ||
Deres Blade, [de Roser] som ere Aarets tidligste; ||
Og den vilde Cypressen bølge i om Dunkelhed:

Og ofte ved hvin blaa sprudlende Strøm ||
Skal Sorgen læne (til Hvile) sit vansmagtende
Hoved, || Og nære dyb Tanke med mangen en
Drøm, || Og længselfuldt nylende standse og træde
sagte [let]; || Taabeligkjærlige Stakkel! som
om hendes [Sorgens] Trin forstyrrede den døde!

Bort! Vi vide at Taarer ere forjæves, || At
Døden hverken ændser eller hører Sorg: || Vil
dette afdæmme os [d. e. bringe os til at glemme]
at klage? || Eller bringe een Sorgende til at
græde mindre? || Og du — som siger mig jeg
maa glemme, || Dit Aasyn er bleget, dine Øjne vaade,

My Soul Is Dark.

My soul is dark — Oh! quickly string
The harp I yet can brook to hear;
And let thy gentle fingers fling.
Its melting murmurs o'er mine ear.
If in this heart a hope be dear,
That sound shall charm it forth again:
If in these eyes there lurk a tear,
'Twill flow, and cease to burn my brain.

But bid the strain be wild and deep,
Nor let thy notes of joy be first:
I tell thee, minstrel, I must weep,
Or else this heavy heart will burst;
For it hath been by sorrow nursed,
And ached in sleepless silence long;
And now 't is doom'd to know the worst,
And break at once — or yield to song.

I Saw Thee Weep.

I saw thee weep — the big bright tear
Came o'er that eye of blue;
And then methought it did appear
A violet dropping dew;
I saw thee smile — the sapphire's blaze
Beside thee ceased to shine;
It could not match the living rays
That fill'd that glance of thine.

As clouds from yonder sun receive
A deep and mellow dye;

Which scarce the shade of coming eve
Can banish from the sky,
Those smiles unto the moodiest mind
Their own pure joy impart;
Their sunshine leaves a glow behind
That lightens o'er the heart.

Thy Days Are Done.

Thy days are done, thy fame begun;
Thy country's strains record
The triumphs of her chosen Son,
The slaughters of his sword!
The deeds he did, the fields he won
The freedom he restored!

Though thou art fall'n, while we are free
Thou shalt not taste of death!
The generous blood that flow'd from thee
Disdain'd to sink beneath;
Within our veins its currents be,
Thy spirit on our breath!

Thy name, our charging hosts along,
Shall be the battle-word!
Thy fall, the theme of choral song
From virgin voices pour'd!
To weep would do thy glory wrong;
Thou shalt not be deplored.

Min Sjal er mørk — O! hurtigt stem [bogstavelig: bestræng] || Den Harpe jeg endnu kan taale at høre || Og lad dine blide Fingre kaste || Dens smeltende Murmen over mit Øre. || Hvis i dette Hjerte der er et kjært Haab, || Skal denne Lyd fremtrylle det igjen: || Hvis i disse Øjne der luror [skjuler sig] en Taare, || Saa vil den flyde, og holde op at brænde min Hjerne.

Men byd Tønen være vild og dyb, || Ei heller lad Glædens Tøner være de første: || Jeg siger dig, Barde, jeg maa græde, || Elter, hvis ikke maa dette Hjerte briste: || Thl det er blevet af Sorg næret || Og [har] smærtet [de følt Smærte] i søvnløs Taushed længe; || Og nu er det dømt til at erfare det værste, || Og briste med eet [d. e. strax] — eller føje sig efter Sang.

Jeg saa dig græde — den store lyse Taare || Kom over hiint blaa Øje; || Og da syntes jeg det viiste sig som || En Flod dryppende Dug: || Jeg saa dig smile — Sapphires Flamme || Ved Siden af dig holdt op at skinne; || Den kunde ikke maale sig med de levende Straaler, || Som fyldte hiint samme dit Øjekast.

Som Skyer fra hiin Sol modtage || En dyb

og blød Farve, || Som næppe Skyggen af den kommende Aften || Kan banlyse fra Himmelen, || Saa disse Smil til det tungsindigste Gemyt || Deres egen rene Glæde meddele; || Deres Sol-skin efterlader en Lygslod || Som glimter over Hjertet.

Dine Dage ere forbi, dit Ry begyndt; || Dit Fædrelands Sange bevare Mindet om || Dets udvalgte Sønns Triumpher, || Om de Mandrab som hans Sværd fuidbragte! || De Bedrifter han suldførte, de Feltslag han vandt, || Den Frihed som han gjenoprettede!

Skjönt du er falden, saalænge vi ere frie || Skal du ei smage Døden! || Det ædle Blod som rød fra dig || Forsmaaede at synke ned [i Jorden]: || I vore Aarer ere dets Strømme, || Din Aand paa vort Aandedræt!

Dit Navn, langs ad vore Hæres angribende Linier, || Skal blive Feltraabet [bogstavelig: Slag-Ordet]! || Dit Fald skal blive Themaet for en Cher-Sang || Udgydet af Jomfrue-Stemmer! || At græde vilde være [det samme som] at krænke din Hæder; || Du skal ei blive begrædt.

*Song Of Saul Before His Last
Battle.*

Warriors and chiefs! should the shaft
or the sword.
Pierce me in leading the host of the Lord,
Heed not the corse, though a king's, in
your path:
Bury your steel in the bosom of Gath!
Thou who art bearing my buckler and
bow,
Should the soldiers of Saul look away
from the foe,
Stretch me that moment in blood at
thy feet!
Mine be the doom which they dared
not to meet.

Farewell to others, but never we part,
Heir to my royalty, son of my heart!
Bright is the diadem, boundless the sway,
Or kingly the death, which awaits us
to-day!

Saul.

Thou whose spell can raise the dead,
Bid the prophet's form appear,
„Samuel, raise thy buried head!
King' behold the phantom seer!”
Earth, yawn'd; he stood the centre of
a cloud;

Light changed its hue, retiring from his
shroud.
Death stood all glassy in his fixed eye;
His hand was wither'd, and his veins
were dry;
His foot, in bony whiteness, glitter'd
there,
Shrunk and sinewless, and ghastly
bare;
From lips that move not and unbreath-
ing frame,
Like cavern'd winds, the hollow accents
came.
Saul saw, and fell to earth, as falls
the oak,
At once, and blasted by the thunder-
stroke.

„Why is my sleep disquieted?
Who is he that calls the dead?
Is it thou, O King? Behold,
Bloodless are these limbs, and cold;
Such are mine; and such shall be
Thine to — morrow, when with me;
Ere the coming day is done,
Such shalt thou be, such thy son.
Fare thee well, but for a day,
Then we mix our mouldering clay
Thou, thy race, lie pale and low;
Pierced by shafts of many a bow;
And the falchion by thy side
To thy heart thy hand shall guide:
Crownless, breathless, headless fall,
Son and sire, the house of Saul!

Sauls Sang inden hans sidste Slag.

Krigere og Høvdinge! Skulde Pilen eller
Sværdet || Gjennemføre mig medens jeg fører
Herrens Hære. || Ends ikke Ligt, skjønt en
Konges, [liggende] paa eders St. || Begrav
eders Staal i Galils Hjørter [Barne].

Du som bærer mit Skjold og Bue, || Skulde
Sauls Soldater see bort fra Fjenden, || Stræk
[d. e. nedlæg] mig det Øjeblik i Blod ved dine
Fødder. || Mit være det Nederlag som de ei
torde møde.

Far vel til Andre, men aldrig adskilles vi, ||
[Du] mit Kongedømmes Arving, Søn af mit
Hjærte! || Skinnende er Kronen, grændseløs
Magten, || Eller kongelig den Død, som venter
os idag!

Saul.

Du hvis Trylleri kan opreise de Døde, ||
Byd Prophetens Skikkelse vise sig. || „Samuel
reis op dit begravede Hoved! || Konge, sku
Spøgelse Scenen!” || Jorden gæbede; han stod

som Centrum af en Sky: || Lyset forandrede
sin Farve, trækkende sig tilbage fra hans Lil-
klæde. || Døden stod ganske glasset i hans
stive Øje; || Hans Haand var visnet og hans
Aarer vare tørre; || Hans Fod i benet livløst
glimrede der, || Sammenskrumpet og seneløs,
og spøgelseagtig bar; || Udfra Læber som ei
bevægede sig, og af et aandeløst Legeme, ||
Lig Bjerghuilers Vinde, kom de hule Toner. ||
Saul saa, og faldt til Jorden, som Egen falder, ||
Med eet, og fordærvet af Torden-Slaget. ||
„Hvorfor bliver min Søn foruroliget? || Ivo
er han som kalder de døde? || Er det dig o
Konge? See || Blodløse ere disse Lemmer og
kolde: || Saadanne ere mine; og saadanne
skulde blive || Dine imorgen, naar du kommer
til nu; || For den kommende Dag er omme, ||
Saadan skal du blive, saadan din Søn. || Far
vel, kun for een Dag || Da skulde vi sammen-
blinde vort hensnildrende Leer. || Du, din
Slægt, ligge blege og udstrakte || Gjennem-
borede af Pile fra manges een Bue; || I øg
Glavindet ved din Side || Til dit Hjærte din
Haand skal føre: || Kroneløs, aandeløs, hoved-
løs falde, || Søn og Fader, Sauls Huus!”

All Is Vanity, Saith The Preacher.

Fame, wisdom, love, and power were
 mine,
 And health and youth possess'd me;
 My goblets blush'd from every vine,
 And lovely forms caress'd me;
 I sunn'd my heart in beauty's eyes,
 And felt my soul grow tender;
 All earth can give, or mortal prize,
 Was mine of regal splendour.

I strive to number o'er what days
 Remembrance can discover,
 Which all that life or earth displays
 Would lure me to live over.
 There rose no day, there roll'd no hour
 Of pleasure unembitter'd;
 And not a trapping deck'd my power
 That gall'd not while it glitter'd.

The serpent of the field, by art
 And spells, is won from harming;
 But that which coils around the heart,
 Oh! who hath power of charming?
 It will not list to wisdom's lore,
 Nor music's voice can lure it;
 But there it stings for evermore
 The soul that must endure it.

When Coldness Wraps This Suffering Clay.

When coldness wraps this suffering clay,
 Ah! whither strays the immortal
 mind?
 It cannot die, it cannot stray,
 But leaves its darken'd dust behind.
 Then, unembodied, doth it trace
 By steps each planets heavenly way?
 Or fill at once the realms of space,
 A thing of eyes, that all survey?

Eternal, boundless, undecay'd,
 A thought unseen, but seeing all,
 All, all in earth, or skies display'd,
 Shall it survey, shall it recall;
 Each fainter trace that memory holds
 So darkly of departed years,
 In one broad glance the soul beholds,
 And all, that was, at once appears.

Before Creation peopled earth,
 Its eye shall roll through chaos back;
 And where the furthest heaven had birth,
 The spirit trace its rising track.
 And where the future mars or makes
 Its glance dilate o'er all to be,
 While sun is quenched or system breaks,
 Fix'd in its own eternity.

„Alt er Forsængelighed sagde Prædikeren.”

Ry, Visdom, Kjærlighed og Magt vare min, ||
 Og Sundhed og Ungdom besad mig; || Mine
 Bægere rødmede af enhver Vinranke, || Og
 elskværdige Former kjærtegnede mig; || Jeg
 soled mit Hjærte i Skjønheds Øjne, || Og følte
 min Sjæl blive øm; || Alt Jord kan give, eller
 (en) Dødelig skatte, || Af kongelig Pragt var
 mit.

Jeg stræber at optælle hvilke Dage || Hu-
 kommelsen kan opdag, || Som Alt hvad Livet
 eller Jorden udfolder || Vilde lokke (overtale)
 mig til at gennemleve igjen. || Der frembrød
 ingen Dag, der rullede (forbi) ingen Time ||
 Af Glæde [som var] uforbitret; || Og intet
 Prydelser-Dække forskjønnede min Magt || Som
 ikke gneed [d. e. saarede] i det det glimrede.

Markens Slange ved Konst || Og Tryllerl,
 vindes fra at gjøre Skade; || Menden (Slange)
 som snoer sig om Hjærlet, || O, hvo har Magt
 til at fortrylle den? || Den vil ei lytte til
 Vidsdoms Lære, || Ei heller kan Musikens
 Stemme lokke den; || Men der stikker den
 bestandig || Sjælen som maa udholde den[s
 Qval].

Naar Knude omsvøber dette Ildende Leer, ||
 Aeh! hvorhen vandrer det udødelige Sind? ||
 Det kan ei dø, det kan ei vanke, || Men efter-
 lader sit dunkelt blevne Støv. || Da, befriet
 fra Legem, mon det eftersporer || Skridt for
 Skridt hver Planets himmelske Vej? || Eller
 fylder det strax Rummets Riger, || Som en
 Ting af [lutter] Øjne der overskue Alt?

Evigt, grændseløst, uforgjængeligt, || En useet
 Tanke, men [selv] seende Alt, || Alt, alt paa
 Jorden, eller i Himlene udfoldet, || Skal det
 betragte, skal det gjenkalde [i Erindring]: ||
 Hvertsvagere Spor som Hukommelsen glemmer ||
 Saa dunkelt af henrundne Aar, || I eet om-
 fattende [bogstav. bredt] Blik skuer Sjælen, ||
 Og Alt det, som var, viser sig paa en Gang.

Før end Skahelsen befolkede Jorden, ||
 Skal dens Øje rulle tilbage gjennem Chaos; ||
 Og hvor den fjærneste Himmel sk Folkel || Skal
 Aanden efterspore dens tilblivende Bane, || Og
 hvor det Tilkommende ødelægger eller skaber, ||
 Skal dens Blik udvide sig over alt det Frem-
 tidlige, || Medens Sol bliver udsukt eller Sys-
 tem nedbrudt, || Staaende fast [Aanden nem-
 lig] i sin egen Evighed.

Above or Love, Hope, Hate, or Fear,
 It lives all passionless and pure;
 An age shall fleet like earthly year;
 Its years as moments shall endure.
 Away, away, without a wing,
 O'er all, through all, its thought shall
 fly;
 A nameless and eternal thing,
 Forgetting what it was to die.

Vision Of Belshazzar.

The King was on his throne,
 The Satraps throng'd the hall;
 A thousand bright lamps shone
 O'er that high festival.
 A thousand cups of gold,
 In Judah deem'd divine —
 Jehovah's vessels hold
 The godless Heathen's wine.

In that same hour and hall,
 The fingers of a hand
 Came forth against the wall,
 And wrote as if on sand;
 The fingers of a man; —
 A solitary hand
 Along the letters ran,
 And traced them like a wand.

The monarch saw, and shook,
 And bade no more rejoice;

All bloodless wax'd his look,
 And tremulous his voice.
 „Let the men of lore appear,
 The wisest of the earth,
 And expound the words of fear,
 Which mar our royal mirth.”

Chaldea's seers are good,
 But here they have no skill;
 And the unknown letters stood
 Untold and awful still,
 And Babel's men of age
 Are wise and deep in lore;
 But now they were not sage,
 They saw — but knew no more,

A captive in the land,
 A stranger and a youth,
 He heard the king's command,
 He saw that writing's truth,
 The lamps around were bright,
 The prophecy in view;
 He read it on that night, —
 The morrow proved it true:

„Belshazzar's grave is made,
 His kingdom pass'd away,
 He, in the balance weigh'd,
 Is light and worthless clay,
 The shroud, his robe of state,
 His canopy the stone:
 The Mede is at his gate!
 The Persian on his throne!”

Hævet over Kjærlighed, som Haab, Had eller
 Frygt, || Lever den ganske lidenskabsløs og
 reen: || En Tidsalder skal henlyde som et
 jordisk Aar; || Dens [Aandens] Aar skulde
 vare som Øjeblikke. || Afsted, afsted, uden
 Vinge, || Over Alt, gennem Alt skal dens
 Tanke flyve; || En navnløs og udødelig Ting, ||
 Som glemmer hvad det var, at dø.

Belshazzars Syn.

Kongen var paa sin Throne, || Satraperne
 gjorde Trængsel i Hallen; || Tusinde skjære
 Lamper skinnede || Over hin høje Fest. || Et
 Tusinde Bægere af Guld, || I Judah anseete
 for guddommelige — || Jehovahs Kar gjemte
 Den ngudelige Hednings Vlin.

I den samme Time og Hal, || Fingrene af
 en Haand || Kom frem mod Muren, || Og skrev
 som [om det var] i Sand: || Fingrene af en
 Mand; — || En enkelt Haand || Løb langs med
 Bogstaverne || Og tegnede [ridsede] dem lige-
 som [med] en Vaand.

Monarchen saa, og rystede, || Og bød at
 holde op med Glædesfesten; || Ganske blodtøst

blev hans Aasyn, || Og høvende hans Stemme ||
 „Lad Mændene af Kundskab vise sig, || De
 viseste paa Jorden, || Og fortolke de Rædsels
 Ord, || Som fordærve vor kongelige Lystighed.”

Chaldeas Seere ere gode, || Men her have
 de Ingen Kløgt; || Og de ukjendte Bogstaver
 stode || Ulæse og rædselsfulde endnu. || Og
 Babels Mænd af Alder || Ere vise og dybe i
 Lærdom; || Men nu vare de ei vise, || De saae —
 men viste ikke mere.

En Fange i Landet; || En Fremmed og en
 Yngling, || Han hørte Kongens Befaling || Han
 saa hin Skrifs Sandhed, || Lamperne omkring
 vare lyse, || Spaadommen var ret syulig; ||
 Han læste den i hin Nat — || Næste Morgen
 bevilste den at være sand.

„Belshazzars Grav er gjort, || Hans Konge-
 dømme er forbi, || Han, paa Vægtskaalen vejlet, ||
 Er let og værdiløst Leer, || Liiglagenet hans
 stadselige Klædebon, || Hans Thronhimmel [Liig]-
 stenen: || Mederen er ved Porten! || Perseren
 paa hans Throne.

Sun Of The Sleepless.

Sun of the sleepless! melancholy star!
Whose tearful beam glows tremulously
far,
That show'st the darkness thou canst
not dispel,
How like art thou to joy remember'd
well!
So gleams the past, the light of other days
Which shines, but warms not with its
powerless rays;
A night-beam Sorrow watcheth to
behold,
Distinct, but distant — clear — but oh,
how cold!

Herod's Lament For Mariamne.

Oh, Mariamne! now for thee
The heart for which thou bledest is
bleeding;
Revenge is lost in agony,
And wild remorse to rage succeeding.
Oh, Mariamne! where art thou?
Thou canst not hear my bitter pleading
Ah! couldst thou — thou wouldst
pardon now
Though Heaven were to my prayer
unheeding.
And is she dead? — and did they dare.
Obey my frenzy's jealous raving?
My wrath but doom'd my own despair;
The sword that smote her's o'er me
waving. —

But thou art cold, my murder'd love!
And this dark heart is vainly craving
For her who soars alone above,
And leaves my soul unworthy saving.

She's gone, who shared my diadem;
She's sunk, with her my joys entombing;
I swept that flower from Judah's stem,
Whose leaves for me alone were
blooming;
And mine's the guilt, and mine the hell,
This bosom's desolation dooming;
And I have earn'd those tortures well,
Which unconsumed are still consuming!

*On The Day Of The Destruction
Of Jerusalem By Titus.*

From the last hill that looks on thy
once holy dome
I beheld thee, oh Sion! when render'd
to Rome:
'T was thy last sun went down, and
the flames of thy fall.
Flash'd back on the last glance I gave
to thy wall.
I look'd for thy temple, I look'd for my
home,
And forgot for a moment my bondage
to come;
I beheld but the death-fire that fed
on thy fane,
And the fast fetter'd hands that made
vengeance in vain.

Du, de Søvnløses Sol! tungsendige Stjerne! ||
Hvis taarefulde Straale gløderbævende fjærnt, ||
Du som viser det Mørke du ei kan adspredde, ||
Hvor holligen ligger du Glæde som godt erin-
dres! || Saaledes glimter det Forbigangne, de
forrige Dages Lys, || Som skinner, men op-
varmer ikke med dets kraftløse Straaler; ||
En Nat-Straale Sorgen vaager for at skue, ||
Distinct, men fjærnt — klar — men ach hvor
kold!

Herodis Klagesang over Mariamne.

O, Mariamne! nu for dig || Det Hjærte for
hvilket du blødt bløder; || Hævn er tabt i
Sjæleangst, || Og vild Samvittigheds Nag af-
løser Vredens Raseri. || O, Mariamne! hvor er
du? || Du kan ei høre min bitre Skranke Tale
[Indlæg?] || O! hvis du kunde — du vilde til-
give nu, || Skjönt Himmelen var uagtksom paa
min Bøn.

Og er hun død? — og vovede de || At ad-
lyde min Afsindigheds skinsyge Raseri? || Min
Vrede beseglede kun min egen Fortvivlelse: ||
Det Sværd som slog hende svæver over mig. — ||

Men du est kold, min myrdede Elskte! || Og
dette mørke Hjærte tørster forgjæves || Efter
hende som svæver alene der oppe, || Og efter-
lader min Sjæl uværdig til Frelse [Redning].

Mun er borte, hun som deelte min Krone; ||
Hun segnede, med sig bearavende mine Glæ-
der; || Jeg bortsnappede hvin Blonist af Judahs
Stamme, || Hvis Blade kun blomstrede for
mig; || Og min er Brøden, mit er Helvedet, ||
Som besigler denne Barmes Ødelæggelse; ||
Og jeg har vel fortjent disse Qvaler, || Som
uforgjænelige blive ved at fortære.

Den Dag Jerusalem blev ødelagt af Titus.

Fra den sidste Høj som skuer paa din for-
hen hellige Kuppel || Skued' jeg dig, o Sion!
da du blev overgivet til Rom: || Det var din
sidste Sol som gik ned, og Flammerne af dit
Fald || Lyned' tilbage paa det sidste Blik jeg
kastede paa din Muur.

Jeg saa efter dit Tempel, jeg saa efter mit
Hjem, || Og glemte et Øjeblik min tilkommende
Trældom; || Jeg skuede kun den Dødnings-tid
som møskede sig paa dit Tempel, || Og de fast
lænkebundne Hænder som gjorde Hævn forgjæves.

On many an eve, the high spot whence
 I gazed,
 Had reflected the last beam of day as
 it blazed;
 While I stood on the height, and beheld
 the decline
 Of the rays from the mountain that
 shone on thy shrine.

And now on that mountain I stood on
 that day,
 But I mark'd not the twilight beam
 melting away;
 Oh! would that the lightning had glared
 in its stead,
 And the thunderbolt burst on the con-
 queror's head!

But the Gods of the Pagan shall never
 profane
 Tho shrine where Jehovah disdain'd
 not to reign;
 And scatter'd and scorn'd as thy people
 may be,
 Our worship, oh Father, is only for thee.

*By The Rivers Of Babylon We
 Sat Down And Wept.*

We sate down and wept by the waters
 Of Babel, and thought of the day
 When our foe, in the hue of his slaughters,
 Made Salem's high places his prey;
 And ye, oh her desolate daughters!
 Were scatter'd all weeping away.

While sadly we gazed on the river
 Which roll'd on in freedom below
 They demanded the song; hut, oh never
 That triumph the stranger shall know!
 May this right hand be wither'd for ever,
 Ere it string our high harp for the foe!

On the willow that harp is suspended,
 Oh Salem! its sound should be free;
 And the hour when thy glories were
 ended

But left me that token of thee;
 And ne'er shall its soft tones be blended
 With the voice of the spoiler by me!

The Destruction Of Sennacherib.

The Assyrian came down like the wolf
 on the fold,
 And his cohorts were gleaming in purple
 and gold;
 And the sheen of their spears was like
 stars on the sea,
 When the blue wave rolls nightly on
 deep Galilee.

Like the leaves of the forest when
 Summer is green,
 That host with their banners at sunset
 were seen;

Like the leaves of the forest when Au-
 tumn hath blown,
 That host on the morrow lay wither'd
 and strown.

Mangen en Aften det høje Sted hvorfra jeg
 stirrede || Ilavde tilbagekastet den sidste Dag-
 straale som den blussede; || Medens jeg stod
 paa Højen, og skuede Neddalengen || Af Straa-
 terne fra Bjergtet; som skinnede paa din Hellig-
 dom.

Og nu paa samme Bjerg stod jeg paa hiin
 Dag, || Men jeg mærked' ei Tusmørkets Straale
 smeltende bort; || O, gud Lynilden havde glim-
 tet i steden for den; || Og Tordenkilen sprunget
 paa Erobrerens Hoved!

Men Hedningens Gader skulde aldrig van-
 hellige || Den Helligdom hvor Jehovah ei for-
 smaanded at regjere; || Og adspredt og foragtet
 som dit Folk kan være, || Vor Gudsdyrkelse,
 o Fader, er kun for dig.

*Ved Babylons Floder der sadde vi og græd.
 (Ps. 137.)*

Vi sad ned og græd ved Vandene || Babels, og
 tænkte paa den Dag || Da vor Fjende, i sine
 Manddrabs Farve, || Gjorde Salems høje Steder
 til sit Bytte; || Og I, hendes [Salems] forladte
 Døttre || Blev adspredt bortjagede alle græ-
 dende.

Medens sørgmodigt vi stirrede paa Floden ||
 Som frit rullede frem nedenfor, || Fordrede de
 Sangen; men, o, aldrig || Skal den Fremmede
 kjende den Triumph! || Maatte denne høje
 Haand visne for stedse, || For den bestrænger
 vor høje Harpe for Fjenden!

Paa Floden den Harpe er ophængt, || O Salem!
 dens Lyd skulde være fri; || Og den Time da
 din Hæder var omme || Efterlod mig kun dette
 Tegn af dig; || Og aldrig skal dens bløde Tone
 blive blandet || Med Ødelæggerens [Plynderers]
 Røst ved mig.

Sennacheribs Ødelæggelse.

Assyreren kom som Ulven paa Faareflokken, ||
 Og hans Cohorter straaled i Purpur og Guld; ||
 Og Glandsen af hans Syd var lig Stjærner
 paa Søen || Naar den blaa Vove ruller natlig
 paa den dybe Gallileer Sø.

Lig Skovens Løv da Sommeren er grøn, ||
 Hiin Hær med sine Faner ved Solens Nedgang
 blev seet: || Lig Skovens Løv naar Høst[vinden]
 har blæst, || Den Hær næste Morgen laa falmet
 og adspredt.

For the Angel of Death spread his wings
on the blast,
And breathed in the face of the foe as
he pass'd;
And the eyes of the sleepers wax'd
deadly and chill,
And their hearts but once heard, and
for ever grew still!

And there lay the steed with his nostril
all wide,
But through it there roll'd not the breath
of his pride;
And the foam of his gasping lay white
on the turf,
And cold as the spray of the rock-
beating surf.

And there lay the rider distorted and
pale,
With the dew on his brow and the rust
on his mail;
And the tents were all silent, the ban-
ners alone,
The lances unlifted, the trumpet un-
blown.

And the widows of Ashur are loud in
their wail,
And the idols are broke in the temple
of Baal;

And the might of the Gentile, unsmote
by the sword,
Hath melted like snow in the glance of
the Lord.

A Spirit Pass'd Before Me.
FROM JOB.

A spirit pass'd before me; I beheld
The face of immortality unveil'd —
Deep sleep came down on every eye
save mine —
And there it stood, — all formless —
but divine:
Along my bones the ereeping flesh did
quake;
And as my damp hair stiffen'd, thus it
spake:

„Is man more just than God? Is man
more pure
Than he who deems even Seraphs in-
secure?
Creatures of clay — vain dwellers in
the dust!
The moth survives you, and are ye
more just?
Things of a day! you wither ere the
night,
Hcedless and blind to Wisdom's wasted
light!”

Thi Dödens Engel udsprente sin Vinge paa
Vindeu, || Og aandede i Fjendens Ansigt i det
han gik forbi; || Og Sovernes Öjne bleve död-
lignende og kolde, || Og deres Hjärter op-
svulmede kun een Gang, og bleve stille for
stedse!

Og der laa Gangeren med Næseboret gandske
vidt, || Men gjennem det strömmende ei dens
Stoltheds Aande: || Og Skummet af dens Döds-
kamp laa hvidt paa Grönsværet || Og koldt som
Söfraaden af den mod Klipper slaende Brænding.

Og der laa Ryttieren fortrukken [forvreden?]
og bleg, || Med Duggen paa sin Pande og Rust
paa sit Staalpantser; || Og Tellene vare alle
tause, Fanerne eensomme [d. e. forladte], ||
Landserne ulöfede, Trompeterne ublæste.

Og Ashurs Enker ere lydelige i deres Klager, ||
Og Afgudbillederne ere tustagne i Baals Tem-

pel; || Og Hedningens Magt [skjönt han] ei
[blev] slagen af Sværdet, || Er smeltet som
Snee for Herrens Blik.

Job IV, v. 12—21.

En Aand gik foran mig: Jeg skuede || Udöde-
lighedens Ansigt utilslöret — || Dyb Sövn kom
over ethvert Öje undtagen mit — || Og der
stod det — ganske formlost — Men guddomme-
ligt — || Længs ad mine Been bøjede det
krybende Kjød; || Og som mit fugtige Haar
stivnede; saaledes talte det:

Er Mennesket mere retfærdigt end Gud? Er
Mennesket mere reent || „End han som anseer
selv Serapher for usikre? || Skabninger af Leer
— forfængelige Stövbeere! || Møttet over-
lever eder, og ere i mere retfærdige? || I en
Dags Ting! i falme inden Natten, || Uagt-
paagivende og blinde for Viisdommens for-
spildte Lys!”

The prayer of Socrates,

by Dr. Wellesley of Oxford.

Pray we or not, great God! do Thou
supply
All good; all harm, e'en to our pray'rs
deny.

Socratis Rön.

Hvad enten vi bede eller ei, store Gud! giv
Du os || Alt godt: al Ulykke negt Du os, selv
naar vi bede derom.

II. LYRICAL POEMS.

I.

ODE TO NAPOLEON BUONAPARTE. 1)

„Expende Annibalem: — quot libras in duce summo
Invenies!”

Juvenal Sat. X. 2)

„The Emperor Nepos was acknowledged by the Senate, by the Italians, and by the Provincials of Gaul; his moral virtues, and military talents, were loudly celebrated; and those who derived any private benefit from his government announced in prophetic strains the restoration of public felicity. . .

. . . By this shameful abdication, he protracted his life a few years, in a very ambiguous state, between an Emperor and on Exile, till.” — Gibbon's Decline and Fall. Vol. VI, p. 220. 3)

’T is done — but yesterday a King!
And arm’d with Kings to strive —
And now thou art a nameless thing:
So abject — yet alive!
Is this the man of thousand thrones,
Whostrew’d our earth with hostile bones,
And can he thus survive? 4)
Since he, miscall’d the Morning Star,
Nor man nor fiend hath fallen so far.

Ill-minded man! why scourge thy kind
Who bow’d so low the knee?
By gazing on thyself grown blind,
Thou taught’st the rest to see.
With might unquestion’d, — power to
save, —
Thine only gift hath been the grave,
To those that worshipp’d thee;
Nor till thy fall could mortals guess
Ambition’s less than littleness!

Thanks for that lesson — it will teach
To after-warriors more,
Than high Philosophy can preach,
And vainly preach’d before.
That spell upon the minds of men
Breaks never to unite again,
That led them to adore
Those Pagod things of sabre sway,
With fronts of brass, and feet of clay.

The triumph, and the vanity,
The rapture of the strife 5) —
The earthquake voice of Victory,
To thee the breath of life;
The sword, the sceptre and that sway
Which man seem’d made but to obey,
Wherewith renown was rife —
All quell’d! — Dark Spirit! what
must be
The madness of thy memory!

1.

En Ode til Napoleon Buonaparte.

Vei Hannibal — hvor mange Pund i den
ypperste blandt Hærførere || Finder du vel?

Juvenal, Sat. X.

Keiser Nepos var anerkjendt af Senatet, af
Italienerne, og af de Galliske Provincialer:
hans moralske Characteret og militære Talenter
berømmedes overalt; og de som opnaaede nogen-
sombhelst privat Fordel af hans Regjering, for-
kyndte i prophetiske Toner den offentlige Vel-
stands Gjenoprettelse.

Ved denne skammelige Aftakkelse fristede han
Livet i nogle faa Aar i en meget tvivlsom Til-
stand mellem en Keiser og en Landhygig ind-
til — Gibbons Decl. and Fall Vol. VI.

Det er forbi — endnu igaar en Kongel || Og
bevæbnet for at kæmpe med Konger — || Og
nu est du en navnløs Ting || Saa foragtet —
dog live! || Er dette Manden af de Tusinde
Throner || Som bestrøede vor Jord med fjendt-
lige Been || Og kan han snædes overleve [sig
selv]? || Siden han som utrigtigen kaldtes
Morgenstjerne [d. e. Lucifer] || Er hverken Men-
neske eller Djævel falden saa dybt [bogst. langt].

Idesinde Mand! hvorfor haddette din Slægt, ||
Som bøjede Knæet saa dybt? || Ved at stirre
paa dig selv bleven blind, || Lærte du de Øv-
rige at see. || Med Magt uldvilslom — Kraft til
at frelse, || Har din eneste Gave kun været
Graven, || For dem som tilbad dig: || Og ei
indtil dit Fald kunde de Dødelige aabne || Er-
gjærrighedens mindre end Lidenhed! [d. e. store
Usæiheid, dybe Foragtelighed].

Tak for den Lecture — den vil lære || Til-
kommende Krigere mere, || End hvi Philosophi
kan prædike || Og mere end den forgjæves
prædikede før. || Hvi Trylleri [Talisman] paa
Menneskenes Gemytter || Slaaes liu for aldrig
igjen at blive sammenføiet, || Som ledte dem
til at tilbede || Hine Sværds-Magtens Pagode-
Billeder || Med Messing Pander og Leerfødder.

Triumphen, og Forfølgeligheden, || Men-
rykkelsen over Kampen, || Sejerens Jordskjælv-
Røst, || Som for dig var Livs Aandedræt; ||
Sværdet, Scepteret, og den Magt || Som Men-
nesket syntes skabt kun til at adlyde, || Hvorom
Rygten pestingigen udbredte sig — || Altsammen
knust! — Mørke Aand! hvor stort maa være ||
Din Hukommelses Vanvid!

The Desolator desolate!

The Victor overthrown!

The Arbitrer of others' fate

A Suppliant for his own!

Is it some yet imperial hope,

That with such change can calmly cope?

Or dread of death alone?

To die a prince — or live a slave —

Thy choice is most ignobly brave!

He who of old would rend the oak, ⁶⁾

Dream'd not of the rebound;

Chain'd by the trunk he vainly broke —

Alone — how look'd he round?

Thou, in the sternness of thy strength;

An equal deed hast done at length,

And darker fate hast found;

He fell, the forest prowlers' prey;

But thou must eat thy heart away!

The Roman, ⁷⁾ when his burning heart

Was slaked with blood of Rome,

Threw down the dagger — dared depart,

In savage grandeur, home —

He dared depart in utter scorn

Of men that such a yoke had borne,

Yet left him such a doom!

His only glory was that hour

Of self-upheld abandon'd power.

The Spaniard, when the lust of sway

Had lost its quickening spell, ⁸⁾

Cast crowns for rosaries away,

An empire for a cell:

A strict accountant of his beads,

A subtle disputant on ereeds,

His dotage trifled well; ⁹⁾

Yet better had he neither known

A bigot's shrine, nor despot's throne. ¹⁰⁾

But thou — from thy reluctant hand

The thunderbolt is wrung —

Too late thou leav'st the high command

To which thy weakness clung;

All Evil Spirit as thou art,

It is enough to grieve the heart

To see thine own unstrung:

To think that God's fair world hath been

The footstool of a thing so mean;

And Earth hath spilt her blood for him

Who thus can hoard his own!

And Monarchs bow'd the trembling limb,

And thank'd him for a throne!

Fair Freedom! we may hold thee dear,

When thus thy mightiest foes their fear

In humblest guise have shown.

Oh! ne'er may tyrant leave behind

A brighter name to lure mankind!

Ödelæggeren ödelagt! || Sejerherren overvunden! || Voldgiftsmanden over andres Skjæbne || En Supplicant for sin egen! || Er det et eller andet Efterlids Keiserhaab, || Som rolig kan møde [d. e. finde sig i] en saadan Fordrinding? || Eller blot Dødsfrygt? || At dø en Fyrste — eller leve en Slave — || Dit Valg er paa den uædleste Maade tappert!

Han som i gamle Dage vilde sønderrive Egen, [Milo] || Drømte ei om dens Tilbagespring; [Elasticitet] || Fastbunden til Træstammen han forjæves [søgte at] bryde — || Alene — O, hvor han saa sig omkring? || Du i din Styrkes Barskhed, || Har tilsidst udført en lignende Daad, || Og fandt en mørkere Skjæbne. || Han faldt et Rov for Skovens Byttesøger; [vilde Dyr] || Men du maa bortøde dit eget Hjerte.

Rommeren, [Sylla] da hans brændende Hjerte || Havde slukket Tørsten med Roms Blod, || Kastede Dolken bort — vovede at tage afsted. || I vilde Størhed, hjem — || Han vovede at tage afsted i yderlig Foragt || For Mænd der havde baaret et saadant Aag. || Og dog efterlod ham en saadan Fordømmelse || Hans eneste Hæder var den Time || Af selv-opholdt opgIVEN Magt.

Spanieren, [Carl V.] da Nydelsen af Magt || Havde taat sit oplivende Trylleri, || Kastede Kroner bort for Rosenkrandse, || Et Keiserdømme for en Mankecelle; || En streng Optæller af sine Beder-perler, || En spidsfindig Disputator over Troes-Artikler || Bortfjasede *) han godt sin Gammelmands Barndom; || Dog var det bedre hvis han hverken havde kjendt || En Bigots Helligdom, eller en Despot's Throne.

Men du — nu da udaf din gjenstridige Naad || Tordenkilen er vristet — || For slide opgliver du den høje Commando || Hvortil din Svaghed klyngede sig; || En ganske ond Aand som du er || Er det nok til at saare Hjertet || At see dit [Hjerte] afstrænget; [d. e. berøvet sin Kraft]. || At tænke at Guds favre Verden har været || En Fodskammel for en saa nedrig Ting;

Og Jorden har udgydt sit Blod for ham || Som saaledes puger med sit eget! || Og Monarcher højede det skjælvende Knæ, [høgst, Lem] || Og takkede ham for en Throne! || Favre Frihed! du bør være os kjær || Da saaledes dine mestligste Fjender deres Frygt || I den ydmygste Skikkelse have viist. || O! maatte aldrig en Tyran efterlade || Et lysere Navn for at lokke Menneskeslægten!

*) Bortfjasede, trifled. To trifled er, at beskæftige sig med, öde Tiden i, Ubetydeligheder.

Thine evil deeds are writ in gore,
Nor written thus in vain —
Thy triumphs tell of fame no more,
Or deepen every stain:
If thou hadst died as honour dies
Some new Napoleon might arise,
To shame the world again —
But who would soar the solar height,
To set in such a starless night? ¹¹⁾

Weigh'd in the balance, hero dust
Is vile as vulgar clay;
Thy scales, Mortality! are just
To all that pass away;
But yet methought the living great
Some higher sparks should animate,
To dazzle and dismay;
Nor deem'd Contempt could thus make
mirth
Of these, the Conquerors of the earth.

And she, proud Austria's mournful
flower,
Thy still imperial bride;
How bears her breast the torturing hour?
Still clings she to thy side?
Must she too bend, must she too share
Thy late repentance, long despair,
Thou throneless Homicide?
If still she loves thee, hoard that gem;
'T is worth thy vanish'd diadem! ¹²⁾

Dine onde Beirifter ere skrevne i Blod, ||
Og ei forgjæves saa skrevne — || Dine Trin-
mpher fortælle om Ry ei mere, || Eller sværte
[gjør dybere] hver Skamplet mere: || Hvis du
var død som Æren dør || Kunde en eller anden
ny Napoleon kanske opstaa || For at beskjemme
Verden igjen — || Men hvo vilde opsvæve [selv]
til Solens Høide, || For at nedgaa i en saa
stjærneløs Nat?

Vejet paa Vægtskaalen, Helte-Støv || Er af
lige saa ringe Værd som Pøbel-Leer; || Dine
Vægtskaaler, O Dødelighed! ere rigtige || For
alle som fare heden: || Men dog havde jeg
troet at de levende Store || Skulde besjæles
af nogen højere Gnister, || For at [kunde]
blænde og nedslaa: || Og jeg troede ikke at
Foragt saaledes kunde gjøre sig lystig || Over
disse Jordens Erobrere.

Og hun, det stotte Østerrigs sørgelige Blomst, ||
Din endnu keiserlige Brud; || Hvorledes bærer
hendes Bryst den qvafalde Time? || Klynger
hun sig endnu til din Side? || Maa hun og
højes, maa hun og dele || Din sildige Anger,
lange Fortvivlelse. || Du thronløse Manddraber? ||
Hvis hun endnu elsker dig, gjem paa den Ædel-
steen; || Den er [nok saameget] værd som det
forsvundne Diadem!

Then haste thee to thy sullen Isle,
And gaze upon the sea;
That element may meet thy smile —
It ne'er was ruled by thee!
Or trace with thine all idle hand,
In loitering moud upon the sand,
That Earth is now as free!
That Corinth's pedagogue ¹³⁾ hath now
Transferr'd his by-word to thy brow.

Thou Timour! in his captive's cage ¹⁴⁾
What thoughts will there be thine
While brooding in thy prison'd rine?
But one — "The world was mine!"
Unless like he of Babylon,
All sense is with thy sceptre gone,
Life will not long confine
That spirit pour'd so widely forth —
So long obey'd — so little worth!

Or, like the thief of fire from heaven, ¹⁵⁾
Wilt thou withstand the shock
And share with him, the unforgiven,
His vulture and his rock!
Foredoom'd by God — by man ac-
curs'd ¹⁶⁾,
And that last act, though not thy worst,
The very Fiend's arch mock; ¹⁷⁾
He in his fall preserved his pride,
And, if a mortal, had as proudly died!

Da skynd dig til din mutte Ø, [Elba] || Og
stir ud paa Havet; || Det Element tør møde
dit Smil, — || Det blev aldrig regjeret af
dig! || Eller krads med din ganske ubeskjær-
tagede Haand, || I örkeslöst Lune paa Sandet, ||
At Jorden er nu ligesaa fri! || At Corinth's
Skolemester har nu, || Overført sit Mundheld
[ei. Ögenavn?] paa din Pande.

Du Timour! i hans Fanges Buur || Hvilke Tan-
ker vil der være dine, || Medens du ruger i
dit fængslede Kaseri? || Kun een — „Verden
var min!“ || Med mindre, ligesom hos ham af
Babylon, || Al Forstand er gaaet med Scepter-
ret, || Vil Livet ei længe indeslutte || Hvil
Aand som blev udgydt saa vidt og bredt — ||
Som saa længe blev adlydt — som var saa
ildet værd!

Eller, ligesom han der stjal Ilden fra Him-
melen, || Vil du modstaa Slaget? || Og de-
le med ham, den Uilgivne || Hans Grib og hans
Klippe! || Fordømt af Gud — af Mennesker
forbandet, || Og hin sidste Handling, skjönt
ei din siettesse, || Selve Djævelens Erke-
Spot; *) || Han i sit Fald bevarede sin Stolt-
hed, || Og havde han været dødelig vilde han
have døet ligesaa stolt!

*) I Londoner Udgaven af 1852 lude vi denne
Note: Vi troe der er set ingen Tvivl om Sand-
heden af den her antydede Anekdotie — at Na-

poleon fandt Fritimer til at indlade sig i en
uværdig Kjærligheds Intrigue, den selv samme
Aften som han kom til Fontainebleau.

There was a day — there was an hour,¹⁸⁾
 While earth was Gaul's — Gaul thine —
 When that immeasurable power
 Unsated to resign

Had been an act of purer fame,
 Than gathers round Marengo's name,
 And gilded thy decline
 Through the long twilight of all time,
 Despite some passing clouds of crime.

But thou forsooth must be a king,
 And don the purple vest, —
 As if that foolish robe could wring
 Remembrance from thy breast.
 Where is that faded garment? where

The gewgaws thou wert fond to wear
 The star — the string — the crest?
 Vain froward child of empire! say,
 Are all thy playthings snatch'd away?

Where may the wearied eye repose,
 When gazing on the Great¹⁹⁾
 Where neither guilty glory glows
 Nor despicable state?

Yes — one — the first — the last —
 the best —

The Cincinnatus of the West
 Whom envy dared not hate,
 Bequeath the name of Washington
 To make man blush there was but One!²⁰⁾

Der var en Dag — der var en Time, ||
 Da Jorden var Galliens — Gallien din — ||
 Da hiin umaalelige Magt || Umattet af opgive ||
 Vilde have været en Handling af ædlere (egentl.
 renere) Ry, || End der samler sig om Maren-
 gos Navn, || Og vilde have forgyldt dit Fald, ||
 Gjennem hele Tidens lange Tusmørke, || Til
 Trods for nogle forbigaaende Forbrydelses Skyer.

Men du, til Visse, maa være en Konge ||
 Og tage Purpur Klædet paa, — || Som om hiin
 naragtige Kaabe kunde vride || Erindringer ud af
 dit Bryst. || Hvor er hiint falmende Klædebon?

hvor || Det Flitterstads du holdt af at bære, ||
 Stjernen, — Kjæden, — Hjelmbusken? || For-
 fængelige, gjenstridige Keiser-Noer! slig, || Er
 alt dit Legetøj bortsnappet?

Hvor kan det trætte Øje hvile sig, || Naar
 det stirrer paa de Store; || Hvor hverken brøde-
 fuld Hæder glimrer, || Eller foragtelig Prunk? ||
 Jo — een — den første — den sidste — den
 bedste — || Vestens Cincinnatus, || Iveni
 Misundelsen ei torde hade, — || Han testamen-
 tære Navnet Washington || For at bringe Men-
 nesket til at rødme over at der knn var Een!

De af vore Læsere som kjende den Italienske
 Digter *Manzoni* ville vist finde det Umagen
 værdt at sammenligne hans „*Cinque Maggio*”
 med denne Ode. De ville finde, at hvorvel
 Aanden i begge er meget forskjellig; er der
 dog en stor Lighed i Tanker og i lyrisk Be-
 geistring: men de bør og erindre at den store
 Engelske Digter skrev den 10de April 1814 paa
 en Tid da han, som senere vil vise sig, ahnede
 at Buonaparte vilde bryde løs fra Elba og en
 gang endnu optræde paa den Europæiske Skue-
 plads. Manzoni derimod skrev, som Tittelen
 „*Cinque Maggio*” tilkjendegiver, først efterat
 have modtaget Efterretningen om Buonapartes
 Død.

For dog fuldkommen at sætte sig ind i *By-
 ron's* Aand i dette Digt, er det for den tænke-
 somme Læser vigtigt at eftersee de Vink an-
 gaaende samme, som findes i den ædle Lords
 Dagbog. Her vil man ofte træffe, ligesom i
 raa Materie, de Tanker, som i Oden fremtræde
 fuldendte i Form og Udtryk.

VI optage følgende Noter efter Murray's
 Copyright Edition af 1852.

1) [Lord Byron, when publishing „*The Corsair*,” in January 1814, announced an apparently quite serious resolution to withdraw, for some years at least, from poetry. His letters of the February and March following abound in repetition of the same determination. On the morning of the ninth of April, he writes, — „No more rhyme for — or rather from — me. I have taken my leave of that stage, and hence-

forth will mountebank it no longer.” In the evening, a Gazette Extraordinary announced the abdication of Fontainebleau, and the Poet violated his vows next morning, by composing this Ode, which he immediately published, though without his name. His Diary says „April 10. Today I have boxed one hour — written an ode to Napoleon Buonaparte — copied it — eaten six biscuits — drunk four bottles of soda water, and redde away the rest of my time.”]

2) [„Produce the urn that Hannibal contains, And weigh the mighty dust which yet remains: And Is This All!”]

I know not that this was ever done in the old world; at least, with regard to Hannibal: but, in the statistical account of Scotland, I find that Sir John Paterson had the curiosity to collect, and weigh, the ashes of a person discovered a few years since in the parish of Eccles; which he was happily enabled to do with great facility, as the inside of the coffin was smooth, and the whole body visible. „Wonderful to relate, he found the whole did not exceed in weight one ounce and a half! And Is this all! Alas! the „*quot libras*” itself is a satirical exaggeration.” — Gifford.]

3) [„I send you on additional motto from Gibbon, which you will find singularly appropriate.” — Lord Byron to Mr. Murray, April 12. 1814.]

4) [„I don't know — but I think I, even I, (an insect compared with this creature), have set my life on casts not a millionth part of

this man's. But, after all, a crown may not be worth dying for. Yet, to outlive Lodi for this!! Oh that Juvenal or Johnson could rise from the dead! *Expende — quot libras in duce summo invenies?* I knew they were light in the balance of mortality; but I thought their living dust weighed more carats, Alas! this imperial diamond hath a flaw in it, and is now hardly fit to stick in a glazier's pencil; — the pen of the historian won't rate it worth a ducat. Psha! something too much of this.

But I won't give him up even now; though all his admirers have, like the Thanes, fallen from him;" — Byron Diary, April 9.]

5) „*Certaminis gaudia*” — the expression of Attila in his harangue to his army, previous to the battle of Chalons given in Cassiodorus.

6) [„Out of town six days. On my return, find my poor little pagod, Napoleon, pushed off his pedestal. It is his own fault. Like Milo, he would rend the oak; but it closed again, wedged his hands, and now the beasts — lion — hear, down to the dirtiest jackall — may all tear him. That Muscovite winter wedged his arms; — ever since, he has fought with his feet and teeth. The last may still leave their marks; and I guess now (as the yankees say), that he will yet play them a pass.” — Byron Diary April 8.]

7) Sylla. — [We find the germ of this stanza in the Diary of the evening before it was written: — „Methinks Sylla did better; far he, revenged, and resigned in the height of his sway, red with the slaughter of his foes — the finest instance of glorious contempt of the rascals upon record. Dioclesian did well too — Amnath not amiss, had he become aught except a dervise — Charles the Fifth but so so; but Napoleon worst of all. — Byron Diary, April 9.]

8) [„Alter potent spell” to ‘quickeningspell’: the first (as Polonius says) is a vile phrase, and means nothing, besides being commonplace and Rosa-Matildaish. After the resolution of not publishing, though our Ode is a thing of little length and less consequence, it will be better altogether that it is anonymous.” — Lord Byron to Mr. Murray, April 11.]

9) [Charles the Fifth, Emperor of Germany, and King of Spain, resigned, in 1555, his imperial crown to his brother Ferdinand, and the kingdom of Spain to his son Philip, and retired to a monastery in Estremadura, where he conformed, in his manner of living, to all the rigour of monastic austerity. Not satisfied with this, he dressed himself in his shroud, was laid in his coffin with much solemnity, joined in the prayers which were offered up for the rest of his soul, and mingled his tears with those which his attendants shed, as if they had been celebrating a real funeral.]

10) „I looked into Lord Kaimes's ‘Sketches of the History of Man, and mentioned to Dr. Johnson his censure of Charles the Fifth for celebrating his funeral obsequies in his lifetime, which, I told him, I had been used to think a solemn and affecting act. Johnson: ‘Why, Sir, a man may dispose his mind to think so of that act of Charles; but it is so liable to ridicule, that if one man out of ten

thousand laughs at it, he'll make the other nine thousand nine hundred and ninety-nine laugh too”. — Boswell's Johnson.]

11) [„But who would rise in brightest day To set without one parting ray?” — M.S.]

12) [It is well known that Count Neipperg, a gentleman in the suite of the Emperor of Austria, who was first presented to Maria Louisa within a few days after Napoleon's abdication, became, in the sequel, her chamberlain, and then her husband. He is said to have been a man of remarkably plain appearance. The Count died in 1851.]

13) [Dionysius the Younger, esteemed a greater tyrant than his father, on being for the second time banished from Syracuse, retired to Corinth, where he was obliged to turn schoolmaster for a subsistence.]

14) The cage of Bajazet, by order of Tamerlane.

15) Prometheus.

16) [In first draught — „He suffered for kind acts to men, Who have not seen his like again, At least of kingly stock; Since he was good, and thou but great Thou canst not quarrel with thy fate.”]

17) „The very fiend's arch mock — To lip a wanton, and suppose her chaste.” *Shakspeare.*

[We believe there is no doubt of the truth of the anecdote here alluded to — of Napoleon's having found leisure for an unworthy amour, the very evening of his arrival at Fontainebleau.]

18) [The three last stanzas, which Lord Byron had been solicited by Mr. Murray to write, in order to avoid the stamp duty then imposed upon publications not exceeding a sheet, were not published with the rest of the poem. „I don't like them at all”, says Lord Byron, „and they had better be left out. The fact is I can't do any thing I am asked to do, however gladly I would; and at the end of a week my interest in a composition goes off.”]

19) [In one of Lord Byron's M. S. Diaries, begun at Ravenna in May, 1821, we find the following: — „What shall I write? — another Journal? I think not. Any thing that comes uppermost, and call it

„My Dictionary.

Angustus. — I have often been puzzled with his character. Was he a great man? Assuredly. But not one of my Great Men. I have always looked upon Sylla as the greatest character in history, for laying down his power at the moment when it was —

Too great to keep or to resign; and thus despising them all. As to the retention of his power by Augustus, the thing was already settled. If he had given it up — the commonwealth was gone — the republic was long past all resuscitation. Had Brutus and Cassius gained the battle of Philippi, it would not have restored the republic. Its days ended with the Gracchi; the rest was a mere struggle of parties. You might as well cure a consumption, or restore a broken egg, as revive a state so long a prey to every

II.

THE ISLES OF GREECE.

We think it proper to give this celebrated Ode — however great a masterpiece in itself — with its satirical framework. Thus we conceive justice is most fully done to the great genius of the illustrious Poet. It is quite certain that Byron's object was to be the *Ariosto* of his country, to be an English *Ariosto*, and be fully attained it. The „Isles of Greece” preceded by the humorous description of the Greek Poet, & followed by the noble Lord's reflections on poetical fame and his thrusts at contemporary bards, strongly exhibit him in this light. Here is the Italian poet's easy flight through every region of thought; here are his bold passages between sentiments & feelings of the most opposite description; but Byron's satire is more pungent, his passion more condensed, his boldness more startling. Henry Howard, Earl of Surrey, admired Petrarch and was his imitator. Milton had thoroughly studied Dante, but was not his imitator: Byron had studied *Ariosto*, & his predecessors in the same description of verse, and he certainly was, of the three English poets here named, furthest from being an imitator; yet he was most successful in accomplishing that which became the object of his ambition after the year 1817 viz. to introduce into, and make indigenous in England the *Ariostic stanza*, not only in form but also in substance.

The Greek Poet.

(Don Juan Canto III.)

LXXVIII.

And now they were diverted by their
suite,
Dwarfs, dancing girls, black eunuchs,
and a poet,

Which made their new establishment
complete;
The last was of great fame, and liked
to show it:
His verses rarely wanted their due feet —
And for his theme — he seldom sung
below it,
He being paid to satirise or flatter,
As the psalm says, „inditing a good
matter.”

Og nu underholdtes de af deres Følge, ||
Dværg, Dandse-piger, sorte Eunucher, og en
Digter, || Ilvorved deres nye Husholdning gjor-
des fuldstændig; || Den sidstnævnte var i et
stort Ry og holdt af at vise det: || Hans Vers

sjælden manglede deres tilbørlige Fodder — ||
Og hvad hans Sujet angaaer — saa fældt hans
Sang sjælden neden for det, || Da han var betalt
for at satyrisere eller smigre, || Som det hedder
i Psalmen „at udgyde en god Tale” [Ps. 45 V. 1].

uppermost soldier, as Rome had long been. As for a despotism, if Augustus could have been sure that all his successors would have been like himself — (I mean *not* as Octavius, but Augustus) or Napoleon could have insured the world that *none* of his successors would have been like himself — the ancient or modern world might have gone on, like the empire of China, in a state of lethargic prosperity. Suppose, for instance, that, instead of Tiberius and Caligula, Augustus had been immediately succeeded by Nerva, Trajan, the Antonines, or even by Titus and his father — what a difference in our estimate of himself! — So far from gaining by the contrast, I think that one half of our dislike arises from his having been heir to Tiberius — and one half of Julius Cæsar's fame, from his having had his empire consolidated by Augustus. — Suppose that there had been *no* Octavius, and Tiberius had 'jumped the life' between, and at once succeeded Julius? — And yet it is difficult to say whether hereditary right or popular choice produce the

worser sovereigns. The Roman Consuls make a goodly show; but then they only reigned for a year, and were under a sort of personal obligation to distinguish themselves. It is still more difficult to say which form of government is the worst — all are so bad. As for democracy, it is the worst of the whole; for what is, in fact, democracy? — an aristocracy of blackguards.”]

²⁰) [On being reminded by a friend of his recent promise not to write any more for years — „There was”, replied Lord Byron, „a mental reservation in my pact with the public, in behalf of anonymes; and, even had there not, the provocation was such as to make it physically impossible to pass over this epoch of triumphant tameness. 'T is a sad business; and after all, I shall think higher of rhyme and reason, and very humbly of your heroic people, till — *Elbu becomes a volcano, and sends him out again. I can't think it is all over yet.*”]

LXXIX.

He praised the present, and abused the
past,
Reversing the good custom of old days,
An Eastern anti-jacobin at last
He turn'd, preferring pudding to no
praise —
For some few years his lot had been
o'ercast
By his seeming independent in his lays,
But now he sung the Sultan and the
Pacha
With truth like Southey, and with verse
like Crashaw.

LXXX.

He was a man who had seen many
changes,
And always changed as true as any
needle;
His polar star being one which rather
ranges,
And not the fix'd — he knew the way
to wheedle;

So vile he 'scaped the doom which oft
avenges;
And being fluent (save indeed when
sec'd ill),
He lied with such a fervour of intention —
There was no doubt he earn'd his
laureate pension.

LXXXI.

But he had genius, — when a turncoat
has it,
The „Vates irritabilis” takes care
That without notice few full moons shall
pass it;
Even good men like to make the pu-
blic stare: —
But to my subject — let me see — what
was it? —
Oh! — the third canto — and the
pretty pair —
Their loves, and feasts, and house, and
dress, and mode.
Of living in their insular abode.

Han roste det Nærværende, og udskjældte det
Forbigangne || Saaledes handlende tvært imod
de gamle Dages gode Vane, || En orientalsk
Antijacobin tilsidst || Blev han, foretrækkende
Budding for *slet ingen* Roes — || For nogle
Aar havde hans Lod været skyfuldt || Fordi
han syntes uafhængig (fri) i sine Sange ||
Men nu sang han Sultanen eller Pashaen ||
Med Sandhed lig Southey's og i Vers lignende
Crashaw's. *)

Han var en Mand som havde seet mange
[Lykke]s Omskiftelser || Og [selv] altid om-
skiftet saa trofast som nogen Magnet-Naal; ||
Da hans Polar-Stjerne var en saadan som er
lidt vankende, || Og ikke en Fixstjerne —
Han kjendte Smigre-Vejen: || Saa nedrig at

han undgik den Straffedom som ofte hævner; ||
Og da han var flydende [skrev flydende Vers] —
undtagen i Sandhed naar han blev slet be-
talt — || Saa løf han med en saadan bræn-
dende Inderlighed || At der Ingen Tvivl er om
at han fortjente sin Hofdigters Pension.

Men han havde Geni — og naar dette er
Tilfældet med en Vendekeabe || saa sørger
Vates irritabilis for || At faae fulde Maaner
skulle gaae over hans Hoveduden at han bliver
lagt Mærke til; || Endog gode Mænd holde af
at bringe Publicum til at stirre: — || Men nu
til mit Æmne — lad mig see — hvad var det? ||
Oh! — Tredje Canto — og det smukke Par — ||
Deres Elskov, deres Fester, deres Huus, og
Klæder, og Maaden || At leve i deres Æ-Bolig.

*) **Crashaw**, Digteren **Cowley's** Ven, blev meget beundret af **Pope**, som endogsaa siges at have laant Tanker og Vers fra ham. Muligt er det, at den Omstændighed, at **Crashaw** gik over til Roman-catholicismen anbefalede ham til **Pope**, som selv var en Catholik. „*Verser like Crashaw*” er at opfatte som en Modvægt af Anbefaling, mod Misanhæfelingen: „*truth like Southey*”. Dog er det næppe uden en dybere Mening, at den imaginære *Græske* Digter sammenlignes med to Vendekeaber; een politisk, og een religiøs, og saaledes indføres som en Forfatter til den meest ophøjede lyriske

Digtning som Verden har seet siden Grækernes classiske Tid. Vilde *Byron* maaskee herved betegne det rigtige Forhold mellem det moralske og det intellectuelle Element i den Græske Character, som han kjendte særdeles godt?

I Navnet **Crashaw** ligger desuden noget spøgefuldt Skjælneri, som tages med paa Vejen. Det klinger nemlig næsten som „**crack-jaw**. **Crack-jaw verses**” (Kjævebrækker Vers) ere haarde, knudrede Vers. Et Udtryk som anvendt paa Vers der ere lige saa fuldenndte i Form, som ophøjede i Indhold, gjør et pudseerligt Indtryk.

LXXXII.

Their poet, a sad trimmer, but no less
In company a very pleasant fellow,
Had been, the favourite of fell many a

Of men, and made them ^{mess} speeches
when half mellow;
And though his meaning they could

Yet still they deign'd to hiccup or to ^{rarely guess}
bellow

The glorious meed of popular applause,
Of which the first ne'er knows the
second cause.

LXXXIII.

But now being lifted into high society,
And having pick'd up several odds
and ends

Of free thoughts in his travels for variety,
He deem'd being in a lone isle among
friends,

That without any danger of a riot, he
Might for long lying make himself
amends;

And singing as he sung in his warm
youth,

Agree to a short armistice with truth.

LXXXIV.

He had travell'd 'mongst the Arabs,
Turks, and Franks,
And knew the self-loves of the dif-
ferent nations;

And having lived with people of all ranks
Had something ready upon most oc-
casions —

Which got him a few presents and some
thanks.

He varied with some skill his adla-
tions;

To „do at Rome as Romans do“, a piece
Of conduct was which he observed in
Greece.

LXXXV.

Thus, usually, when he was ask'd to
sing,

He gave the different nations some-
thing national;

'T was all the same to him — „God save
the king“,

Or „Ça ira“ according to the fashion all:
His muse made increment of any thing,
From the high lyric down to the low
rational;

If Pindar sang horse-races, what should
hinder

Himself from being as pliable as Pindar?

Deres Digter, en slem Vejrhane, [eller Vende-
kaabe] men ikke desmindre || I Selskab en
meget behagelig Krabbat, || Havde været Indlings-
gjæst ved ret mangt et Lag || Af Mænd, og
holdt Taler for dem naar de vare bleve halv-
fugtige. || Og skjønt de sjælden kunde gjætte
sig til hans Mening, || Saa værdigedes de dog
at frem-hikke, eller frembrøle || Folke-Bifaldets
herlige Belønning || Hvis første Aarsag aldrig
kjender den anden.*)

Men nu da han var opløftet i højt Selskab ||
og havde samlet sig adskillige Stumper og
Stykker, || Af frie Tanker paa sine Rejser;
for Afveklings Skyld || Troede han, at da han
var paa en eensom Ø, iblandt Venner, || Han
kunde uden at befrygte Oprør || For længe
fortsat Løgn tage sig selv Erstatning; || Og
syngende som han sang i sin varme Ungdom, ||
**Give sit Samtykke til en kort Vaaben-
stilstand med Sandheden.**

Han havde reist blandt Araberne Tyrkerne
og Frankerne, || Og kjendte de forskjellige Na-
tioners Egenkjerlighed: || Og da han havde
levet med Folk af alle Klasser, || Havde han
noget paa rede Haand ved de fleste Lejlig-
heder — || Ilvilket forskaffede ham nogle faae
Foræringer og nogen Tak. || Han varierede
sine Smigrerier med nogen Kløgt; || At „handle
i Rom som Rommere handle“ var et Stykke ||
Af Fremgangsmaade som han iagttog i Græken-
land.

Saaledes, sædvanligen, naar man bad ham
om at synge || Gav han de forskjellige Natio-
ner noget Nationalt; || Det var ham altsam-
men det Samme — „God save the king“ || Eller
„Ça ira“, alt efter som Moden var til; || Hans
Muse kunde udbrede sig over hvad det skulde
være || Fra det Høje Lyriske til det Lave For-
standige: || Dersom Pindar sang om Heste-
Veddeløb, hvad kunde hindre || Ham fra at
være lige saa smidig som Pindar?

*) Den Første Aarsag til den „popular ap-
plause“ som Digteren erholder er Digteren selv:
den anden Digters virkelige eller indbildte
Fortjeneste. Nu mener Lord Byron at i
Forholdet mellem en Forfatter og Publicum er
der saa lidt klart og selvevidst, at f. E. Dig-
teren aldrig veed *Head* det er i hans Digt som
Publicum egentlig Uljæbler sit Bifald; ligesom

han strax oven for har antydnet at Publicum
heller ikke veed *Head* det egentlig er som det
jubler over, thi i Regelen forstaaer det ikke
Digtet. Saaledes angiver den ædle Lord i et
modereret Coriolanus's Sprog den sande *Værdi*
af „popular applause“. Det er den falske
Mynt som curserer mellem to falske Spillere.

LXXXVI.

In France, for instance, he would write
a chanson;

In England a six canto quarto tale;
In Spain, he'd make a ballad or romance
on

The last war — much the same in
Portugal;

In Germany, the Pegasus he'd prance on
Would be old Goethe's — (see what
says De Staël);

In Italy he'd ape the „Trecentisti“;
In Greece, he'd sing some sort of hymn
like this t'ye.

THE ISLES OF GREECE.

The isles of Greece, the isles of Greece!

Where burning Sappho loved and sung,
Where grew the arts of war and peace, —

Where Delos rose, and Phoebus sprung!
Eternal summer gilds them yet,
But all, except their sun, is set.

The Scian and the Teian muse,

The hero's harp, the lover's lute,
Have found the fame your shores refuse;

Their place of birth alone is mute
To sounds which echo further west
Than your sires' „Islands of the Blest“.

The mountains look on Marathon —
And Marathon looks on the sea;

I Frankrig, for Exempel kunde han skrive
en *Chanson*; || I England, en sex Canto's
Verstøttelse i Quartformat; || I Spanien kunde
han gjøre en Ballade eller Romance || Om den
sidste Krig — omtrent ligesaa i Portugal; ||
I Tydskland, den Pegasus han vilde spanke
paa || Vilde blive gamle Goethes — (See hvad
[Madame] de Staël siger;) || I Italien vilde
han efterabe „Trecentisterne“ *) || I Grækenland
vilde han synge en eller anden Slags Hymne
for Jer lignende denne.

Den græske Digters Sang.

Grækenlands Öer, Grækenlands Öer! || Hvor
den brændende Sappho elskede og Sang || Hvor
Krigs og Freds Konster voxte — || Hvor Delos
reiste sig, og Phoebus blev til! || En evig
Sommer forgylder dem endnu, || Men Alt und-
tagen deres Sol er gaet ned.

Den Chilske [Homer] og den Teiske [Ana-
kreon] Muse, || Helstens Harpe, Elskerens Lut ||
Have fundet det Ry som eders Kyster forglede
(afslaae); || Deres Fødested alene er stumt ||
Mod Lyde som gjenlyde fjærrere Vest-psa ||
End Eders Forfædres *Saliges-Öer*. **)

Bjærgene skue ned paa Marathon — || Og
Marathon skuer ned paa Havet; || Og grublende
der en Time alene || Drømte jeg at Grækenland

And musing there an hour alone,
I dream'd that Greece might still be free;
For standing on the Persian's grave,
I could not deem myself a slave.

A king sate on the rocky brow
Which looks o'er sea-born Salamis;
And ships, by thousands, lay below
And men in nations; — all were his!
He counted them at break of day —
And when the sun set where were they?

And where are they? and where art thou,
My country? On thy voiceless shore
The heroic lay is tuneless now —
The heroic bosom beats no more!
And must thy lyre, so long divine,
Degenerate into hands like mine?

'T is something, in the dearth of Fame,
Though link'd among a fetter'd race,
To feel at least a patriot's shame,
Even as I sing, suffuse my face;
For what is left the poet here?
For Greeks a blush — for Greece a tear.

Must we but weep o'er days more blest?
Must we but blush? — Our fathers' blood
Earth! render back from out thy breast
A remnant of our Spartan dead!
Of the three hundred grant but three,
To make a new Thermopylæ!

endnu kunde være fri; || Thi staaende paa Per-
sernes Grav || Kunde jeg ikke ansee mig selv
for en Træl.

En Konge [Xerxes] sad paa det Klippe-Bryn ||
Som overskuer søfødte Salamis; || Og Skibe i
Tusindvis laa nedenfor || Og Mænd i Nation-
vis; — alle vare hans || Han talte dem i Dag-
gry || Og inden Solen gik ned hvor rare de.

Og hvor ere de og hvor er du || Mit Føde-
land? paa din stemmeløse Kyst || Er Helte-
qvadet toneløst nu — || Helte-Barmen slaar
ej mere! || Og maa din Lyra saalænge gud-
dommelig || Nedværdiges til saadanne Hænder
som mine?

Det er vel noget, i [nærværende] Dyrtd paa
Hæder, || Skjønt lanket iblandt en i Fjædder
lagt Slægt, || At føle i det mindste en Patriots
Skamrødme, || Just i det jeg synger overspre-
des mit Ansigt; || Thi hvad er levnet Digteren
her? || For trækere en Rødme — for Græken-
land en Taare.

Maa vi kun græde over mere lykkelige
Dage? || Maa vi kun rødmere — Vore Fædre
blødt. || Jord! giv tilbage ndaf dit Bryst ||
En Levning af vore Spartanske Dødt! || Af de
tre Hundrede tilsted kun tre, || For at skabe
et nyt Thermopylæ.

*) Det 14de Aarhundreds Digtere — i Italien. —

**) *Νῆσοι Μακεδώνων*, eller „*Insulæ Bea-
torum*.“ De Saliges Öer, var det vestligste Sted

paa Jorden som de Gamle kjendte. De laa
uden for Herkulis Søjler, og antages at have
været *De Canariske Öer*.

What, silent still? and silent all?

Ah! no; — the voices of the dead
Sound like a distant torrent's fall,

But answer, „Let one living head,
But one arise, — we come, we come!”
’T is but the living who are dumb.

In vain — in vain; strike other chords;

Fill high the cup with Samian wine!
Leave battles to the Turkish hordes,

And shed the blood of Scio's vine!

Hark! rising to the ignoble call —
How answers caeh bold Baechanal!

You have the Pyrrhic dance as yet

Where is the Pyrrhic phalanx gone?
Of two such lessons, why forget

The nobler and the manlier one?

You have the letters Cadmus gave —
Think ye he meant them for a slave.

Fill high the bowl with Samian wine!

We will not think of themes like these!
It made Anacreon's song divine;

He served — but served Polycrates —
A tyrant; but our masters then
Were still, at least, our countrymen.

The tyrant of the Chersonese

Was freedom's best and bravest friend;
That tyrant was Miltiades!

Oh! that the present hour would lend
Another despot of the kind!
Such chains as his were sure to bind.

Fill high the bowl with Samian wine!

On Suli's rock, and Parga's shore,
Exists the remnant of a line

Such as the Doric mortars bore;

And there, perhaps, some seed is sown
The Heracleidan blood might own.

Trust not for freedom to the Franks —

They have a king who buys and sells;
In native swords, and native ranks

The only hope of courage dwells

But Turkish force, and Latin fraud,

Would break your shield, however broad.

Fill high the bowl with Samian wine!

Our virgins dance beneath the shade —

I see their glorious black eyes shine;

But gazing on each glowing maid,

My own the burning tear-drop laves,

To think such breasts must suckle slaves.

Place me on Sunium's marbled steep,

Where nothing, save the waves and I,

May hear our mutual murmurs sweep;

There, swan-like, let me sing and die;

A land of slaves shall ne'er be mine —

Dash down yon cup of Samian wine.

Hvad, tause endnu? og alle tause? || Oh!
nej; — de Dødes Stemmer || Lyde som en
fjern Strøms Fald, || Og svare: „Lad eet le-
vende Hoved, || Kun eet rejse sig, — vi komme,
vi komme!” — || Det er kun de Levende som
ere stumme.

Forgjæves — forgjæves: Slaa paa andre
Strænge: || Fyld Bægeret højt med Samisk
Viin. || Overlad Feltslag til de Tyrkiske Hor-
der, || Og udgyd den Chiske Vinrankes Blod! ||
Ly! Slaaende op ved det ædle Raab — ||
Hvorledes Enhver af de bolde Bacchanter svare!

I have den Pyrrhiske Dands endnu, || Hvor
er eders Pyrrhiske Phalanx bleven af? || Af to
saadanne Lectier, hvorfor glemme || Den æd-
lere og den mandigere? || I have Bogstaverne
som Cadmus gav — || Tænke I han bestemte
dem for en Slave?

Fyld Bægeret højt med Samisk Viin! || Vi
ville ej tænke paa Æmner som disse! || Det
gjorde Anacreons Sang guddommelig: || Han
var en Træl — men en Træl under Polykrates — ||
En Despot: Men vore Herrer den Tid || Vare
endnu, i det mindste, vore Landsmænd.

Despoten af Chersonesos || Var Frihedens
bedste og braveste Ven; || Hlin Despot var
Miltiades! || Oh! at den nærværende Time

vilde laane || Nok en Despot af den Slags! ||
Saadanne Kjæder som hans vilde sikkert binde.

Fyld Bægeret højt med Samisk Viin! || Paa
Sulis Klippe, paa Pargas Kyst || Er der endnu
en Levning af en Slægtlinie || Saadan som de
Doriske Mødre fødte; || Og der, kanskee, saaes
nogen Sæd, || Som Heraklides-Blodet kunde
vedkjende sig. — [Eller — Som ejede det Hera-
klidiske Blod.]

Stol ikke, for Frihed, paa Frankerne — ||
De have en Konge som kjøber og sælger: || I
indfødte Sværd, i indfødte Rækker, || Dvæler
Modets eneste Haab; || Men Tyrkisk Vold, og
Vesterlandsk Bedrag, || Vilde bryde Eders Skjold
hvor bredt det end var.

Fyld Bægeret højt med Samisk Viin! || Vore
Ungmøer dansde hende i Skyggen — || Jeg
seer deres herlige sorte Øjne tindre; || Men
slirrende paa enhver af de glødende Piger, ||
Væder den brændende Taaredraabe mit øket
[Øje], || Ved at tænke paa at slige Byrster maa
give Die til Trælle.

Still mig paa Sunions marmorerede Skraante — ||
Hvor Intet uden Bølkerne og Jeg, — || Kan
høre vor gjensidige Murmlen seje [forbi]; ||
Der, lig en Svane, lad mig synge og dø! || Et
Trælle-Land skal aldrig blive mit — || Svat
ned hiint Bæger med Samisk Viin:

LXXXVII.

Thus sung, or would, or could, or should
have sung,

The modern Greek, in tolerable verse;
If not like Orpheus quite, when Greece
was young,

Yet in these times he might have done
much worse:

His strain display'd some feeling — right
or wrong;

And feeling, in a poet, is the source
Of other's feeling; but they are such liars,
And take all colours — like the hands
of dyers.

LXXXVIII.

But words are things, and a small drop
of ink,

Falling like dew, upon a thought, pro-
duces

That which makes thousands, perhaps
millions, think;

'T is strange, the shortest letter which
man uses

Instead of speech, may form a lasting
link

Of ages; to what straits old Time
reduces

Frail man, when paper — even a rag
like this,

Survives himself, his tomb, and all that's
his.

LXXXIX.

And when his bones are dust, his grave
a blank,

His station, generation, even his nation,

Saaledes sang, eller vilde, eller kunde, eller
skulde have sjunget, || Den moderne Græker,
i taalelige Vers; Skjønt ikke ganske som Or-
pheus, da Hellas var ung || Saa kunde han
dog i disse Tider have sjunget slettere endda: ||
Hans Quad vilste nogen Følelse — rigtig eller
gal: || Og Følelse, hos en Digter, er en Kilde
til en Andens Følelse; men de ere saadanne
Løgnhalse || Og tage alle Farver — ligesom
Blanderne paa (Klæde)-Farveren.

Men Ord ere Ting, og en lille Draabe Blæk, ||
Faldende, som Dug, paa en Tanke, frembrin-
ger || Det som bringer Tusinder, naaskee
Millioner til at tænke; || Det er besynderligt,
det korteste Bogstav Mennesket bruger || Isteden
for Tale, kan danne en varig Klæde || Mellom
Tidsaldere: i hvilken Kunke gamle Chronos
bringer || Det skrøbelige Menneske, naar Pa-
pir — netop en Lase som denne || Overlever
ham selv, hans Gravminde, og Alt hvad hans er.

Og naar hans Been ere Støv, hans Gray et
Øde || Hans Stilling, Slægt, ja endog hans
Nation, || Blevet til en Ting, eller Ingenting,
nndtagen [Noget] til at opstilles || I en chron-
olish Mindetale, || [Saa kan det hændes at]

Become a thing, or nothing save to rank
In chronological commemoration,
Some dull MS. oblivion long has sank
Or graven stone found in a barrack's
station

In digging the foundation of a closet,
May turn his name up, as a rare deposit.

XC.

And glory long has made the sages smile;
'T is something, nothing, words, il-
lusion, wind —

Depending more upon the historian's
style

Than on the name a person leaves
behind:

Troy owes to Homer what whist owes
to Hoyle:

The present century was growing
blind

To the great Marlborough's skill in giv-
ing knocks,

Until his late Life by Archdeacon Cox.

XCI.

Milton's the prince of poets — so we say;
A little heavy, but no less divine:

An independent being in his day —
Learn'd, pious, temperate in love and
wine;

But his life falling into Johnson's way,
We're told this great high priest of
all the Nine

Was whipt at college — a harsh sire —
odd spouse,

For the first Mrs. Milton left his house.

et eller andet tøsset Ms. [Manuscript] som
Forglemmelsen længe har sænket libonds ||
Eller en Steen med Indskrift funden i en Ca-
serne - Grundvold, || I det man gravede
Grunden for et Lillehuus, || Kan bringe hans
Navn for Lyset som en sjælden Skat.

Og Hæder har længe bragt de Vise til at
smile; || Den er Noget, Intel, Ord, Sandhedsbrag,
Vind — || Beroende mere paa Historikerens
Stil || End paa det Navn en Person efter-
lader sig: || Troja skylder Homer hvad Whist
[Spillet] skylder Hoyle: || Det nærværende
Aarhundred var i Færd med at blive blindt ||
For den store Marlboroughs Kløgt i at give
[Folk] paa Hov'det || Indtil hans Levnets-Bes-
krivelse [blev udgiven] af Erkediacon Cox.

Milton er Digternes Fyrste — det sige vi
[det Engelske Folk] || En Smule svær, men
ikke desmindre guddommelig || Et uafhængigt
Væsen i sin Tid || Lærd, endsfrygtig, maade-
holden i Elskov og Vin: || Men da det traf
sig at hans Levnetsbeskrivelse faldt paa John-
son's Vej. || Saa faae vi at høre at denne
store Ypperste Præst af alle Ni || Fik Prygl i
Skolen — var en haard Fader — sær Æxtemand, ||
Thi den første Fru Milton forlod hans Huus.

XCII.

All these are, certes, entertaining facts,
 Like Shakspeare's stealing deer, Lord
 Bacon's bribes;
 Like Titus' youth, and Cæsar's earliest
 acts;
 Like Burns (whom Doctor Currie well
 descrihes);
 Like Cromwell's pranks, — but although
 truth exacts
 These amiable descriptions from the
 scribes,
 As most essential to their hero's story.
 They do not much contribute to his glory.

XCIII.

All are not moralists, like Southey, when
 He prated to the world of „Pantiso-
 crasy”;
 Or Wordsworth unexcised, unhired,
 who then
 Season'd his pedlar poems with de-
 mocracy;
 Or Coleridge, long before his flighty pen
 Let to the Morning post its aristocracy;
 When he and Southey, following the
 same path,
 Espoused two partners (milliners of
 Bath).

XCIV.

Such names at present cut a convict
 figure,
 The very Botany Bay in moral geo-
 graphy;
 Their loyal treason, renegade rigour,
 Are good manure for their more bare
 biography;
 Wordsworth's last quarto, by the way,
 is bigger
 Than any since the birthday of typo-
 graphy;
 A drowsy frowzy poem, call'd the „Ex-
 cursion”,
 Writ in a manner which is my aversion.

XCV.

He there builds up a formidable dyke
 Between his own and others' intellect;
 But Wordsworth's poem, and his fol-
 lowers, like
 Joanna Southcote's Shiloh, and her
 sect,
 Are things which in this century don't
 strike
 The public mind, — so few are the
 elect;
 And the new births of both their stale
 virginities
 Have proved but dropsies, taken for
 divinities.

Alle disse ere tilvisse, underholdende Facta ||
 Ligesom at Shakspeare stjal (Kron)dyr, og Lord
 Bacon tog Bestikkelser, || Ligesom Titus's Ung-
 dom, og Cæsars tidligste Handlinger || Ligesom
 Burns (hvem Doctor Currie beskriver godt;) ||
 Ligesom Cromwell's Streger; men skjönt Sand-
 heden fordrer || Disse elskværdige Beskrivelser
 af Skribenterne, || Som [om de vare] i højeste
 Grad væsentlige til deres Helts Historie || Saa
 hidrage de dog ikke meget til hans Glorie.

Alle ere ikke Moralister, som Southey, da ||
 Han vrøvlede for Verden om „Pantisokratiet” ||
 Eller Wordsworth usleret; *) uhyret, som da ||
 Krydrede sine Bissekrammer-Digte med Demo-
 krati; || Eller Coleridge, længe førend hans
 flygtige Pen || Laante „Morning Post” sit Ari-
 stokrati; || Da han og Southey, følgende den
 samme Sti || Ægtede to Interessentinder (Mode-
 handlersker i Bath).

Saadanne Navne gjøre for nærværende Tid
 en Forbryder-Figur, || Den moralske Geogra-
 phis virkelige Botany-Bay; || Deres lojale
 Forræderi, Renegat-Strængbed, || Ere en god Gjød-
 ning for deres mere ufructbare Biographi; ||
 Wordsworths sidste Quarto, i Parenthese sagt,
 er tykkere || End nogen anden siden Bog-
 trykkerkonstens Fødselsdag; || Et døsigst mug-
 gent Digt som kaldes „The Excursion” [Ud-
 dugten] || Skrevet i en Manceer som jeg afskyer.

Der opfører han et forfærdeligt Dige || Mellem
 sin egen og Andres Forstand; || Men Words-
 worths Digt, og hans Tilhængere, ligesom ||
 Johanne Southcote's Shilo, og hendes Sect ||
 Ere Ting som i dette Aarhundred ikke gjøre stærkt
 Indtryk || Paa Publicums Gemyt, saa faae ere
 de Udvalgte: || Og de nye Fødsler af begge
 golde Jomfrudomme || Ere fundne at være kun
 Vattersot, som man tog for Gnddomme.

*) „Unexcised”, usiseret, skal betegne den
 Tid da Wordsworth endnu ikke havde faaet det
 Embede han senere fik i *Excise-Office*, (Sise-
 boden), en Tid da han var en liberal *Whig*, i

Modstøtning til *Toryismen* som han gik over
 til da *Tory*-Regjeringen havde skaffet ham
 det omtalte Embede ved *Consumptions-Contoiret*.

XCVI.

But let me to my story; I must own,
If I have any fault, it is digression —
Leaving my people to proceed alone,
While I soliloquize beyond expression;
But these are my addresses from the throne,
Which put off business to the ensuing session:
Forgetting each omission is a loss to
The world, not quite so great as Ariosto.

XCVII.

I know that what our neighbours call
„longueurs”,
We've not so good a word, but have
the thing,
In that complete perfection which en-
sures
An epic from Bob Southey every
spring —
Form not the true temptation which
allures
The reader; but 't would not be hard
to bring
Some fine examples of the epopée,
To prove its grand ingredient is ennui.

XCVIII.

We learn from Horace, „Homer some-
times sleeps”;

We feel without him, Wordsworth
sometimes wakes
To show with what complacency he
ereeps,
With his dear „Waggoners”, around
his lakes,
He wishes for „a boat” to sail the
deeps —
Of the ocean? — No, of air; and
then he makes
Another outcry for „a little boat”,
And drivels seas to set it well afloat.

XCIX.

If he must fain sweep o'er the ethereal
plain
And Pegasus runs restive in his
„Waggon”,
Could he not beg the loan of Charles's
Wain?
Or pray Medea for a single dragon?
Or if too classic for his vulgar brain,
He fear'd his neck to venture such a
nag on,
And he must needs mount nearer to
the moon,
Could not the blockhead ask for a
balloon?

Men lad mig nu komme til min Historie: Jeg
maa tilstaa || Hvil jeg har nogen Feil, saa er
det Udskejelise; || I det jeg lader mine Folk
fortsætte Reisen alene, || Medens jeg monolo-
giserer over al Beskrivelse; || Men disse ere mine
Thron-Taler || Hvilke udsætte Sagerne til den
næstfølgende Session: || Og jeg glemmer at hver
Udeglemselse er et Tab for || Verden, ikke
fuldt saa stort som Ariosto *).

Jeg veed at hvad vore Naboer kalde „Lon-
gueurs” || Vi have ikke saa godt et Ord, men
vi have Tingen || I den fuldstændige Fuld-
kommenhed som garanterer || Et episk Digt
fra Rob Southey hvert Foraar —) || Danne ikke
den virkelige Fristelse som lokker || Læseren;
men det vilde ikke være vanskeligt at bringe ||
En Deel smukke Exempler paa Epopéen, || For
at hevise at dens Hoved-Ingredients er ennui.

Vi lære af Horats, at „Homer undertiden
sover”, || Vi føfe uden ham at Wordsworth

undertiden vaager — || For at vise med hvilken
Selvtillfredshed han kryber || Med sine kjære
„Fragtvognsmænd” (Fuhrmænd) rund om sine
Søer. || Han ønsker sig „en Baad” for at be-
fare Dybene || Af Oceanet? || Nei, af Luften;
og da gjør han || Et andet gewaltigt Skrig
efter „en lille Baad” || Og vrævler hele Ver-
dens Hæve fulde for at faa den rigtig flot.

Dersom han saa gjerne vil feje over den
ætheriske Slette || Og Pegasus løber løbsk for
hans „Fragtvogn”, || Kunde han ikke udbede
sig Karls-Vognen til Laans? || Eller forlange
en eneste Drage af Medea? || Eller hvis altfor
classisk for hans gemene Pöbel-Hjærne || Han
frygter sin Hals at vove paa slig en Plag, ||
Og han nødvendig maa stige højere op mod
Maanen, || Kunde ikke Klodshovedet forlange
en Ballon?

*) See Indledningen til The Isles of Greece (s. 22).

C.
 „Pedlars”, and „Boats”, and „Wag-
 gons”! Oh! ye shades
 Of Pope and Dryden, are we come to
 this?
 That trash of such sort not alone evades
 Contempt, but from the bathos’ vast
 abyss

Floats senmlike uppermost, and these
 Jack Cades
 Of sense and song above your graves
 may hiss —
 The „little boatman” and his „Peter Bell”
 Can sneer at him who drew „Achilo-
 phel”!

III.

THE PRISONER OF CHILLON
 A FABLE.

Sonnet on Chillon.

Eternal Spirit of the chainless Mind!
 Brightest in dungeons, Liberty! thou
 art,
 For there thy habitation is the heart —
 The heart which love of thee alone can
 bind;
 And when thy sons to fetters are con-
 sign’d —
 To fetters, and the damp vault’s day-
 less gloom,

Their country conquers with their
 martyrdom,
 And Freedom’s fame finds wings on
 every wind.
 Chillon! thy prison is a holy place,
 And thy sad floor an altar — for it
 was trod
 Until his very steps had left a trace
 Worn, as if thy cold pavement were
 a sod,
 By Bonnivard! — May none those
 marks efface!
 For they appeal from tyranny to God.

„Bissekræmmere” og „Baade” og „Fragt-
 vogne”! Oh! i Skygger || Af Pope og Dryden,
 ere vi komne til dette? || At Jux af en saa-
 dan Slags ikke alene undgaar || Foragt, men
 fra den gemene Sletheds (bathos) uhyre Svælg ||
 Flyder fraadeagtig overst, og disse Jack Cader*) ||
 Af Menneske-Forstand og Sang over eders Grave
 tør hyse — || Den „lille-Baads Mand” og hans
 „Peter Bell” || Kan haanligt smile over ham
 som tegnede „Achitophel”.

Sonnet om Chillon.

Det lænkelse Sinds evige Aand: || Lysest
 i mørke Fængsler, o Frihed! Du er, || Thi der

din Bolig er Hjærtet — || Hjærtet som Kjerlig-
 hed til dig alene kan binde; || Og naar dine
 Sønner til Fjædder ere overgivne — || Til Fjæd-
 der, og den fugtige Hvælving’s dagløse Dunkel-
 hed. || Erobrer deres Fædreland, ved deres
 Martyrdom, || Og Friheds Ry sunder Vinger paa
 enhver Vind. || Chillon! Dit Fængsel er et
 helligt Sted, || Og dit triste Gulv et Alter —
 thi det blev betraadt, || Indtil selve Fodspo-
 rene havde efterladt et Mærke || Opslidt, som
 om din kolde Brolegning var Grønsward || Af
 Bonnivard! — Maatte ingen disse Mærker ud-
 slette! || Thi de appellere fra Tyranniet til
 Gud.

*) Jack Cade, en Oprører i Henry Vites
 Tid. Mere om denne ubehøvlede Oprørs An-
 fører kan læses i Shakespeares Henry VI. II Part,
 IVde Act og her kommer vistnok Shakespeares
 Fremstilling den virkelige Historie meget nær.
 Fjerde Acts 6te Scene lyder som følger:

Cade. Nu er Mortimer Herre over denne
 Stad (London). Og her sidde paa Londons
 Steen, byder og befaler jeg, at, paa denne
 Byges Bekostning skal i dette vort første Re-
 gerings Aar intet andet end Rodviin hylde
 igennem Rendestenene. Og nu efter denne
 Time skal det være Høfforæderi for enhver
 sønkelst at kalde mig noget andet end Lord
 Mortimer.

En Soldat kommer løbende.

Soldat. Jack Cade! Pack Cade!
 Cade. Hug ham ned, I der henne. (De
 dræbe ham).

Smith. Hvis denne Knøs er fornuftig saa
 vil han aldrig kalde Dem Jack Cade mere;
 jeg synes De har varskoet ham ganske ordentlig.

Dick. My Lord, der er en Armee samlet i
 Smithfield.

Cade. Kom da, lad os afsied og kjæmpe
 med dem; Men først sæt dog Ild paa London-
 Broen; og hvis I kan saa brænd Tower ogsaa
 ned. Kom af Sted. (De gaar).

The Prisoner of Chillon.

I.

My hair is grey, but not with years,
Nor grew it white,
In a single night,
As men's have grown from sudden fears:
My limbs are bowed tho' not with toil
But rusted with a vile repose,
For they have been a dungeon's spoil
And mine has been the fate of those
To whom the goodly earth and air
Are bann'd, and barr'd — forbidden fare.
But this was for my father's faith
I suffered chains and courted death;
That father perish'd at the stake
For tenets he would not forsake;
And for the same his lineal race
In darkness found a dwelling place;
We were seven — who now are one,
Six in youth, and one in age,
Finish'd as they had begun
Proud of Persecution's rage;
One in fire and two in field,
Their belief with blood have sealed;
Dying as their father died,
For the God their foes denied;
Three were in a dungeon cast,
Of whom this wreck is left the last.

II.

There are seven pillars of Gothic mould,
In Chillon's dungeons deep and old,

There are seven columns, massy and grey,

Dim with a dull imprisoned ray,
A sunbeam which hath lost its way,
And through the crevice and the cleft
Of the thick wall is fallen and left;
Creeping o'er the floor so damp,
Like a marsh's meteor lamp:
And in each pillar there is a ring,
And in each ring there is a chain;
That iron is a cankering thing,
For in these limbs its teeth remain,
With marks that will not wear away,
Till I have done with this new day,
Which now is painful to these eyes,
Which have not seen the sun so rise
For years — I cannot count them oer,
I lost their long and heavy score,
When my last brother droop'd and died,
And I lay living by his side.

III.

They chain'd us each to a column stone,
And we were three — yet, each alone;
We could not move a single pace,
We could not see each other's face,
But with that pale and livid light
That made us strangers in our sight;
And thus together — yet apart,
Fetter'd in hand but pined in heart;
'T was still some solace in the dearth
Of the pure elements of earth,
To hearken to each other's speech,

Chillons Fange.

I.

Mit Haar er graat, men ei af Aar, || Og ei
blev det hvidt || I en eneste Nat, || Som Mænd's
[Haar] er blevet af pludselig Frygt || Mine Lem-
mer ere bøjede, skjönt ei af Arbeide, || Men
rustiede i fæl Hvile, || Thi de have været ei
mørkt Fængsels Rov, || Og min Skjæbne har
været som deres || For hvem den herlige Jord
og Luft || Er hanlyst, og afskaaren — en for-
buden Føde; || Men dette var for min Faders
Tro || Jeg taalte Lænker og beilede til Døden; ||
Den [Fader] omkom ved [Baal]-Stagen || For
Grundsætninger han ei vilde fornegte; || Og
for de samme hans nedstammende slægt || Og
Fandt i Mørke sin Bølge; || Vi vare syv — som
nu ere een, || Sex i Ungdom, og een i Alder-
dom, || Endte som de havde begyndt || Stolte
af Forfølgelsens Raseri; || Een i lid, og to paa
[Slag?] Marken || Deres Tro med Blod havde
beseglet; || Døende som deres Fader døde, ||
For den Gud deres Fjender negtede; || Tre
bleve i det mørke Fængsel kastede, || Af hvilke
dette Vrag er efterladt som den sidste.

II.

Der ere syv Søiler af Gothisk Form, || I
Chillons dybe, og gamle, Mørke-Fængsel, || Der

ere syv Kolonner, massive og graa, || Dunkle
ved en mat indesluttet Straale, || En Solstraale
som har tabt sin Vej, || Og igjennem Sprækken
og Kløften || Af den tykke Muur er falden og
tilbageladt; || Krybende over Gulvet saa fug-
tigt || Lig Moradsets Meteor-Lampe: || Og i
hver Søile er der en Ring, || Og i hver Ring
er der en Kjede; || Det Jern er en gnavende
[fortærende] Ting, || Thi i disse Lemmer for-
blive dets Tænder, || Med Mærker som ei ville
bortslides [forsvinde], || Indtil jeg er færdig
med denne nye Dag, || Som nu er smertelig
for disse Øine, || Som ei have seet Solen saa-
ledes opstaa || I [mange] Aar — Jeg kan ei op-
tælle dem, || Jeg tabte deres lange og tunge
Regning, || Da min sidste Broder segnede og
døde, || Og jeg laa levende ved hans Side.

III.

De lankede enhver af os til en Kolumne-
steen, || Og vi vare tre, — dog, hver [for sig]
alene; || Vi kunde ikke bevæge os ei eneste
Skridt, || Vi kunde ei see hinandens Ansigt, ||
Uden i det blege og blaaagtige Lys || Som gjorde
os til fremmede for hinandens Syn; || Og saa-
ledes samlede — dog adskille, || Fjæddrede
[d. e. lankede] paa laand, men bængstede i
Hjærte, || Det var [dog] endnu nogen Trøst, i
Byrtiden || Paa Jordens rene Elementer, ||
At lytte til hinandens Tale, || Og hver [for sig]

And each turn comforter to each
With some new hope or legend old,
Or song heroically bold;
But even these at length grew cold.
Our voices took a dreary tone,
An echo of the dungeon stone
A grating sound — not full and free.
As they of yore were wont to be:
It might be fancy, but to me
They never sounded like our own.

IV.

I was the eldest of the three,
And to uphold and cheer the rest
I ought to do — and did my best —
And each did well in his degree.
The Youngest whom my father loved,
Because our mother's brow was given
To him — with eyes as blue as heaven,
For him my soul was sorely moved:
And truly might it be distress'd
To see such bird in such a nest;
For he was beautiful as day —
(When day was beautiful to me
As to young eagles being free) —
A polar day, which will not see
A sunset till its summer's gone,
Its sleepless summer of long light,
The snow-clad offspring of the sun:
And thus he was as pure and bright,
And in his natural spirit gay,
With tears for nought but other's ills,

And then they flowed like mountain rills,
Unless he could assuage the woe
Which he abhorred to view below.

V.

The other was as pure of mind,
But formed to combat with his kind;
Strong in his frame, and of a mood
Which gainst the world in war had stood,
And perish'd in the foremost rank
With joy: — but not in chains to pine:
His spirit withered with their clank,
I saw it silently decline —
And so perchance in sooth did mine
But yet I forced it on to cheer
Those relics of a home so dear.
He was a hunter of the hills,
Had followed there the deer and wolf;
To him this dungeon was a gulf
And fettered feet the worst of ills.

VI.

Lake Lemman lies by Chillon's walls:
A thousand feet in depth below
Its massy waters meet and flow;
Thus much the fathom line was sent
From Chillon's snow-white battlements,
Which round about the wave enthralls:
A double dungeon wall and wave
Have made — and like a living grave.
Below the surface of the lake
The dark vault lies wherein we lay,

at blive Trøster for hinanden || Med et eller
andet nyt Haab eller gammelt Sagn, || Eller
Sang paa Helle-Maneer dristig; || Men selv
disse tilsidst bleve kolde, || Vore Stemmer an-
tog en sørgelig Tone, || En Echo fra det
Mørke Steen-Fængsel, || En skurrende Lyd —
ikke fulde og frie || Som de tilforn plejede at
være: || Det kunde være Indbildning — men
for mig || Lød de aldrig som vore egne.

IV.

Jeg var den ældste af de tre, || Og for at
holde oppe og opmuntre de andre || Burde jeg
gjøre — og jeg gjorde mit Bedste — Og enhver
opførte sig godt i sin Stilling. || Den yngste,
som min Fader elskede, || Fordi vor Moders
Bryn [Aasyn] var givet || Ham — med Øjne
saa blaa som Himmelen, || For ham blev min
Sjæl smertelig rørt; || Og sandelig maatte den
blive sorgfuld || Ved at see en saadan Engl
i en saadan Rede; || Thi han var skjøn som
Dagen — || Da Dagen var skjøn for mig || Som
for unge Ørne der ere frie) — || En Polar-
Dag, som ei skal see || En Sol-Nedgang inden
dens Sommer er omme || Dens søvnløse Som-
mer af langvarigt Lys, || Solens snee-
klædte Afkom: [neml. Polar-Dagen] || Og
saaledes var han ligesaa reen og lys [skjær], ||
Og i sit naturlige Sind munter, || Med Taarer
for Intet uden for Andres Smærter, || Og da

fød de som Bjærg-Bække, || Medmindre han
kunde lindre den Kummer || Som han afskyede
at skne hervede.

V.

Den Anden var lige reen i Sind, || Men dannet
for at kjæmpe med sin Slægt; || Stærk i sin
Bygning, og af et Sind [Character] || Som mod
Verden i Krig (vilde) have staaet, || og om-
kommet i den forreste Række || Med Glæde: —
men ei for at besmægte i Lænker: || Hans
Aand visnede hen ved deres Klang, || Jeg saa
den i Taashed svinde hen — || Og det gjorde
maaskee, i Sandhed, min ogsaa: || Dog drev
jeg den [Aanden] frem for at opmuntre || Disse
Levnings af et saa kjært Hjem. || Han var en
Jæger paa Højene, || Han forfulgte der Raud-
dyret og Ulven; || For ham var dette Mørke-
Fængsel en Afgrund || Og fjæddrede Fødder det
værste af Ønder.

VI.

Lemman-Søen ligger ved Chillons Mure: || I
et Tusind Fods Dybde neden for || Møde og
flyde dens svære Vande; || Saa langt blev
Favne-Linen sendt || Fra Chillons snehvide
Tinde, || Som rundt omkring Voven indespar-
rer [holder i Fængsel], || Et dobbelt Mørkt
Fængsel Mør og Vove || Have gjort [dannet] —
og som det var en levende Grav. || Under Søens
Overflade || Den mørke Hvælvning ligger hvori

We heard its ripple night and day;
Sounding over our heads it knock'd;
And I have felt the winter's spray
Wash through the bars when winds
were high
And wanton in the happy sky;
And then the very rock hath rock'd,
And I have felt it shake unshock'd,
Because I could have smiled to see
The death that would have set me free.

VII.

I said my nearer brother pined,
I said his mighty heart declined,
He loathed and put away his food;
It was not that 't was coarse and rude,
For we were used to hunter's fare,
And for the like had little care:
The milk drawn from the mountain goat
Was changed for water from the moat,
Our bread was such as captives tears
Have moistened many a thousand years,
Since man first pent his fellow men
Like brutes within an iron den;
But what were these to us or him?
These wasted not his heart or limb;
My brother's soul was of that mould
Which in a palace had grown cold,
Had his free breathing been denied
The range of the steep mountains side;
But why delay the truth? — he died.
I saw, and could not hold his head,

Nor reach his dying hand — nor dead —
Though hard I strove, but strove in vain,
To rend and gnash my bonds in twain.
He died — and they unlocked his chain,
And scooped for him a shallow grave
Even from the cold earth of our cave.
I begg'd them, as a boon, to lay
His corse in dust whereon the day
Might shine — it was a foolish thought,
But then within my brain it wrought,
That even in death his freeborn breast
In such a dungeon could not rest.
I might have spared my idle prayer —
They coldly laugh'd — and laid him there,
The flat and turfless earth above
The being we so much did love;
His empty chain above it leant,
Such murder's fitting monument.

VIII.

But he, the favourite and the flower,
Most cherish'd since his natal hour,
His mother's image in fair face.
The infant love of all his race,
His martyr'd father's dearest thought,
My latest care, for whom I sought
To hoard my life, that his might be
Less wretched now and one day free;
He, too, who yet had held untired
A spirit natural or inspired —
He, too, was struck, and day by day
Was wither'd on the stalk away.

vi laae, || Vi h rte dens B lge-Slag Nat og
Dag; || Lydende over vore H veider bankede
det; || Og jeg har f lt Vinterens S skum ||
Skylle igjennem Gitter-St ngerne naar Vinde
vare stærke || Og kaade i den lykkelige frie
Luft; || Og da har selve Klippen r kket ||
Og jeg har f lt den ryste ubev get (uf r r-
det), || Fordi jeg kunde have smilet ved at
see || Den D d som vilde have sat mig paa fri
F d.

VII.

Jeg sagde min n rmere Br der hensm gtede, ||
Jeg sagde sans m gtige H jerte svandt hen, ||
Ilan afskyede og satte til Side sin F de; ||
Det var el fordi den var grov og sl mpel; || Thi
vi vare vantte til J gers F de, || Og om saa-
dant br d os kun lidet; || M lken dragen fra
H jerg-Geden || Var ombyttet med Vand fra Vold-
graven, || Vort Br d var saadant som Fangers
Taarer || Have befugtiget mangt et Tusind Aar, ||
Siden Mennesket f rst indesl ttede sit Med-
menneske || Som vilde Dyr i en J rn-H le
[d. e. B ur]; || Men hvad vare disse for os
eller ham? || Disse fort rede el hans H jerte
eller Lemmer; || Min Br ders Sj l var af den
Form || Som i et Palads vilde vare bleven
kold || Hvis (man) hans frie Aandedr t havde
n get || Omv nkning paa den st lle H jerg-
Side; || Men hvorfor n le med Sandheden? —
han d de, — || Jeg saa, og kunde el holde

hans Hoved || Eller naa hans d ende H and —
el heller d d, — || Sk nt haardt jeg str bte,
men str bte forg ves || At rive og bide mine
B and itu. || Ilan d de — og de oplukkede
hans L nke, || Og skovlede for ham en lidet
dyb [grund] Grav, || Just i vor H les kolde
Jord. || Jeg bad dem, som 'en Velgj rning, at
l gge || Hans Lilg i St v hvorpaa Dagen ||
Kunde skinne — det var en daarl g Tanke, ||
Men da arbejdede den i min H jerne, || At selv i
D den hans frif dte Bryst || I et saadant M rk-
F ngsel el kunde hvile. || Jeg kunde have
sparet min anyttige B n — || De l e koldt —
og lagde ham der: || Den H de og gr nsvar-
l se Jord over || Det V sen som vi saa meget
elskede; || Hans tomme K jede laa ovenpaa, ||
Et passende Minde om et saadant M rd.

VIII.

Men han Yndlingen og Blomsten || Mest
elsket fra sin F de-Sinud, || Sin M ders Billede
i sk nt Ansigt || Vor hele Sl gtis barnlige
K rlighed [s Gjenstand], || Sin marty [kron]ede
Faders kj reste Tanke, || Min sidste Omsorg,
for hvem jeg s gte, || At opsare mit Liv, at
hans kunde blive || Mindre elendigt nu og en
Dag frit; || Ilan, ogsaa, som hidtil havde be-
varet udmattet || En A nd (d. e. Mod) na-
turlig eller inspireret — || Dan, ogsaa, blev
sl aet, (d. e. tagt paa Sygelejet) og Dag efter
Dag || Visnede han paa Stiklen hen, || Oh,

Oh, God! it is a fearful thing
 To see the human soul take wing
 In any shape, in any mood: —
 I've seen it rushing forth in blood,
 I've seen it on the breaking ocean
 Strive with a swollen convulsive motion,
 I've seen the sick and ghastly bed
 Of sin delirious with its dread:
 But these were horrors — this was woe
 Unmixed with such — but sure and slow;
 He faded and so calm and meek,
 So softly worn, so sweetly weak,
 So tearless, yet so tender — kind,
 And grieved for those he left behind;
 With all the while a cheek whose bloom
 Was as a mockery of the tomb.
 Whose tints as gently sunk away
 As a departing rainbow's ray —
 An eye of most transparent light
 That almost made the dungeon bright,
 And not a word of murmur — not
 A groan o'er his untimely lot, —
 A little talk of better days,
 A little hope my own to raise,
 For I was sunk in silence — lost
 In this last loss of all the most;
 And then the sighs he would suppress
 Of fainting nature's feebleness,
 More slowly drawn, grew less and less:
 I listen'd but I could not hear —
 I call'd for I was wild with fear;
 I knew't was hopeless, but my dread

Would not be thus admonished;
 I call'd, and thought I heard a sound —
 I burst my chain with one strong bound,
 And rush'd to him: — I found him not,
 I only stirred in this black spot,
 I only lived — I only drew
 The accursed breath of dungeon dew;
 The last — the sole — the dearest link
 Between me and the eternal brink,
 Which bound me to my failing race
 Was broken in this fatal place.
 One on the earth, and one beneath —
 My brothers — both had ceased to
 breathe:

I took that hand which lay so still
 Alas! my own was full as chill;
 I had not strength to stir or strive,
 But felt that I was still alive —
 A frantic feeling when we know
 That what we love shall never be so.

I know not why
 I could not die,
 I had no earthly hope — but faith,
 And that forbade a selfish death.

IX.

What next befell me then and there
 I know not well — I never knew —
 First came the loss of light and air,
 And then of darkness too:
 I had no thought no feeling — none —
 Among the stones I stood a stone,
 And was, scarce conscious what I wist,

Gad! det er en frygtelig Ting || At see den
 menneskelige Sjæl tage Vinge || I enhver Skik-
 kelse, i enhver Stenning: — || Jeg har seet
 den styrtende ud i Blod, || Jeg har seet den
 paa Bølgebruds Havet || Kjempe med en svul-
 mende krampeagtig Bevægelse, || Jeg har seet
 den syge og gjenfærdiglignende Seng || Af Syn-
 den vild af dets Frygt: [Subjectet er: at see
 Menneskets Sjæl tage Vinge] || Men disse vaie
 Rædsler — dette var Kummer || Ublandet af
 saadanne — men sikker og langsom; || Han
 faldede og saa rolig og sagtmødig, || Saa sagte
 udtæret, saa yndigt [saa indtagende] svag, ||
 Saa taareløs, dog saa Æm — [saa] mild, || Og
 bekymret over dem han efterlod; || Hele Tiden
 med en Kind hvis Blomstren || Var som Gra-
 vens Spot, || Hvis Farveskær ligesaa sagte døde
 hen || Som en forsvindende Regnbues Straale — ||
 Et Øje af det meest gjennemsigtige [d. e. klare-
 ste] Lys, || Som næsten gjorde det Mørke-
 fængsel lyst, || Og ikke et Ord af Murnen —
 ikke || En Stønnen over hans ubetimelige
 Lod, — || En Smule Tale om bedre Dage, ||
 En Smule Haab for at reise [opbjaelp] mit, ||
 Thi jeg var hængsunket i Tausked — tabt ||
 I dette sidste Tab, det største af alle; || Og
 da, da Suk som han vilde undertrykke || Af
 den vansmagende Naturs Kraftløshed, || Mere
 langsomt dragne, bleve mindre og mindre: ||
 Jeg lyttede men jeg kunde ei høre — || Jeg

raabte, thi jeg var vild af Skræk; || Jeg vidste
 det var haabløst, men min Frygt || Vilde ikke
 lade sig saaledes tilrettevise; || Jeg raabte,
 og troede jeg hørte en Lyd — || Jeg sprængte
 min Lænke med eet stærkt Spring, || Og styr-
 tede hen til ham: — Jeg fandt ham ei, || Jeg
 kun rørte mig paa dette sorte Sted, || Kun
 Jeg levede — Kun jeg drog || Det forbandede
 Aandedrag af Mørke-Fængsels Duggen; || Den
 sidste — den eneste — den kjæreste Lænke ||
 Mellem mig og den evige Bred, || Som bandt
 mig til min bortsvindende Slægt, || Blev brudt
 paa dette ulykkelige Sted. || En paa Jorden,
 og een under [den] — || Mine Brødre — begge
 havde ophørt at drage Aande: || Jeg tog den
 Haand som laa saa stille, || Ach! min egen
 var fuld saa kold; || Jeg havde ingen Kraft
 til at røre mig eller anstrænge mig, || Men
 følte at jeg var endnu ilive — || En raseende
 Følelse, naar vi vide || At Det som vi elske
 aldrig skal blive det. || Jeg veed ei hvorfor ||
 Jeg ei kunde dø, || Jeg havde intet jordisk
 Haab — men Tro, || Og den forbød en selvsk Død.

IX.

Hvad der næst hændte sig med mig da og
 der || Veed jeg ei rigtig — Jeg vidste det al-
 drig — || Først kom Tabel af Lys og Luft, ||
 Og da af Mørke ogsaa: || Jeg havde ingen Tanke,
 Ingen Følelse — ingen — || Iblandt Stenene
 stod jeg en Steen || Og var mig næppe bevidst

As shrubless crags within the mist;
For all was blank, and bleak, and grey,
It was not night — it was not day,
It was not even the dungeon-light,
So hateful to my heavy sight,
But vacancy absorbing space,
And fixedness — without a place;
There were no stars — no earth — no

time —
No check — no change — no good —
no crime —

But silence, and a stirless breath
Which neither was of life nor death;
A sea of stagnant idleness,
Blind, bonddless, mute, and motionless!

X.

A light broke in upon my brain, —
It was the carol of a bird;

It ceased, and then it came again,
The sweetest song ear ever heard,
And mine was thankful till my eyes
Ran over with the glad surprise,
And they that moment could not see
I was the mate of misery;
But then by dull degrees came back
My senses to their wonted track,
I saw the dungeon walls and floor
Close slowly round me as before,
I saw the glimmer of the sun
Creeping as it before had done,
But through the crevice where it came
That bird was perch'd, as fond and tame,
And tamer than upon the tree;

A lovely bird, with azure wings,
And song that said a thousand things,
And seemed to say them all for me!
I never saw its like before,
I ne'er shall see its likeness more:
It seemed like me to want a mate,
But was not half so desolate,
And it was come to love me when
None lived to love me so again,
And cheering from my dungeon's brink,
Had brought me back to feel and think.
I know, not if it late were free,
Or broke its cage to perch on mine,
But knowing well captivity,
Sweet bird! I could not wish for thine!
Or if it were in winged guise,
A visitant from Paradise;
For — Heaven forgive that thought! the
while

Which made me both to weep and smile;
I sometimes deem'd that it might be
My brother's soul come down to me;
But then at last away it flew.
And then 't was mortal — well I knew,
For he would never thus have flown,
And left me twice so doubly lone —
Lone — as the corpse within its shroud,
Lone — as a solitary cloud,

A single cloud on a sunny day,
While all the rest of heaven is clear,
A frown upon the atmosphere,
That had no business to appear
When skies are blue, and earth is gay.

hvad jeg vidste, || Som buskløse Klipper i
Taagen; || Thi alt var øde, og gustent og
graat, || Det var ei Nat — det var ei Dag ||
Der var ei en Gang Mørke-Fængsels Lyset, ||
Som var mit tunge Syn saa forhad, || Men
[der var] Tomhed opsliggende Rummet || Og
Stillestaen — uden en Plads; || Der vare ingen
Stjerner — ingen Jord — ingen Tid — || Ingen
Standning (?) — ingen Forandring — inlet
Godt — ingen Forbrydelse — || Men Taushed,
og en bevægelsesløs Aande || Som hverken var
af Liv eller Død; || En Sø af stagnerende (stille-
staaende) Orkesløshed; || Blind, grændseløs,
stum, og bevægelsesløs!

X.

Et Lys brød ind paa min Hjørne, — || Det
var en Fugls Quldrin; || Den hørte op, og da
kom den igjen, || Den sødeste Sang (som) Øre-
negensinde hørte, || Og mit var taknemmeligt
indtil mine Øjne || Fløde over ved den glade
Overraskelse, || Og de i det Øjeblik kunde ei
see || (At) jeg var Elendighedens Fælle; || Men
da ved sløve Grader kom tilbage || Mine Sænder
til deres vante Spor, || Jeg saa det Mørke-
Fængsels Mure og Gulv || Lukke sig langsomt
rundt om mig som før, || Jeg saa Glimtet af
Solen || krybende som det før havde krøbet ||
Men igjennem Revnen hvor det kom || Havde
bliv Fugl nedladt sig, kjælen og tam, || Og
tammere end paa Træet; || En elskelig Fugl,

med azurblaa Vinger, || Og Sang som sagde
Tusinde Ting, || Og syntes at sige dem alle
for mig! || Jeg saa aldrig deus Lige før ||
Jeg skal aldrig see dens Lignelse mere: ||
Den syntes som jeg at mangle en Mage, || Men
var ei halv saa forladt, || Og den var kommen
for at elske mig da || Ingen levede for at elske
mig saaledes igjen || Og jublende fra mit Mørke-
Fængsels Rand || Havde bragt mig tilbage til
at føle og tænke. || Jeg veed ei om den nylig
havde været fri || Eller havde brudt sit Buur
for at nedlade sig paa mit, || Men da jeg vel
kjendte Fangenskab || Søde Fugl! kunde jeg
ei ønske dit! [Fangensk.] || Eller om det var,
i vinget Skikkelse, || En Besøger fra Para-
dis; || Thi — Himmelen tilgive den Tanke!
den Gang || Som bragte mig baade til at græde
og smile; || Jeg tænkte sommetider at den
kunde være || Min Broders Sjæl kommen ned
til mig; || Men da til sidst føj den bort, ||
Og da var den dødelig — det vidste jeg vel, ||
Thi han vilde aldrig saaledes være Højen, ||
Og have efterladt mig to Gange saa dobbelt
ensom, — || Ensom, som Liget i slt Ligtaen,
Ensom — som en enkelt Sky, || En eneste
Sky, paa en Solskinsdag, || Naar hele den
øvrige Himmel er klar, || En Pande-Rynke paa
Atmosfæren, || Som slet ikke havde nødig
at vise sig || Naar Himlene ere blaa, og Jor-
den fro.

XI.

A kind of change came in my fate,
My keepers grew compassionate;
I know not what had made them so,
They were inured to sights of woe,
But so it was — my broken chain
With links unfastened did remain,
And it was liberty to stride
Along my cell from side to side,
And up and down and then athwart
And tread it over every part;
And round the pillars one by one,
Returning where my walk begun,
Avoiding only, as I trod,
My brother's graves without a sod
For if I thought with heedless tread
My step profaned their lowly bed,
My breath came gaspingly and thick,
And my crush'd heart fell blind and sick.

XII.

I made a footing in the wall,
It was not therefrom to escape,
For I had buried one and all
Who loved me in a human shape;
And the whole earth would henceforth
be

A wider prison unto me:
No child — no sire — no kin had I,
No partner in my misery;
I thought of this, and I was glad,
For thought of them had made me mad;
But I was curious to ascend

XI.

En Slags af Forandring kom i min Skjæbne ||
Mine Vogtere bleve medlidende || Jeg veed
el hvad der havde gjort dem det, || De vare
hærdede mod kummers Syer, || Men saaledes
var det: — min brudte Kjæde || Forblev med
ubefæstede Lænker, || Og det var Frihed at
skræve ud || I den ad Cellen fra Side til Side, ||
Og op og ned, og da tvers over, || Og træde
over hver Deel deraf. || Og rundt om Søjlerne
den ene efter den anden, || Og vende tilbage
hvor min Spadseregang begyndte || Kun und-
gaende, i det jeg gik || Mine Brædres Grave
uden Grønsgræs; || Thi hvis jeg tænkte ved
nægtsom Træden, || Mine Trin havde vanhelliget
deres lave Leje, || Mit Aandedræt blev
gispende og lykt, || Og mit knuste Hjerte
faldt blindi og vansmægtende.

XII.

Jeg gjorde Fodtrin i Muren, || Det var ei
for at undslippe derfra, || Thi jeg havde be-
gravet een og alle (d. e. enhver) || Som
elskede mig i menneskelig Skikkelse; || Og
hele Jorden vilde herefter blive || Et videre
Fængsel for mig: || Intet Barn — ingen Fader
— ingen Slægt havde jeg, || Ingen Deltager
(Fælle) i min Elendighed; || Jeg tænkte paa
dette og jeg var glad [derover], || Thi Tanke
om dem vilde have gjort mig afsindig; || Men

To my barr'd windows, and to bend
Once more, upon the mountains high,
The quiet of a loving eye.

XIII.

I saw them — and they were the same,
They were not changed like me in frame;
I saw their thousand years of snow
On high — their wide long lake below,
And the blue Rhone in fullest flow;
I heard the torrents leap and gush
O'er channell'd rock and broken bush;
I saw the white-wall'd distant town,
And whiter sails go skimming down;
And then there was a little isle,
Which in my very face did smile,
The only one in view;

A small green isle, it seem'd no more,
Scaree broader than my dungeon floor,
But in it there were three tall trees,
And over it blew the mountain breeze,
And by it there were waters flowing,
And on it there were young flowers
growing,

Of gentle breath and hue.
The fish swam by the castle wall,
And they seem'd joyous each and all;
The eagle rode the rising blast
Methought he never flew so fast
As then to me he seemed to fly,
And then new tears came in mine eye,
And I felt troubled — and would fain
I had not left my recent chain;

jeg var nysgjerrig efter at stige op || Til mine
giltrede Vinduer, og at rette || Eu Gang endnu
paa de høje Bjerge, || Det rolige (Blik) af et
elskende Øje.

XIII.

Jeg saa dem — og de vare de samme ||
De vare ei som jeg forandrede i Skikkelse; ||
Jeg saa deres Tusind Aar af Sne || Oventil
— deres vide lange Indsø nedentor, || Og den
blaa Rhonelflod i fuldeste Strøm; || Jeg hørte
Bjergstrømmene spruge og sprudle || Over ud-
hulede Klipper og [sjænnem]brudt Busk; ||
Jeg saa den hvid-murede fjerne By, || Og hvil-
dere Seil gaa strygende ned; || Og saa var
der en lille Ø, || Som smilede mig lige i An-
sigtet, || Den eneste i Sigle; || En lille grøn
Ø, den syntes ei større, || Neppes bredere end
mit Mørke-Fængsels Gulv, || Men paa den vare
tre høje Træer, || Og over dem blæste Bjærg-
kullingen, || Og forbi den flød der Vande, || Og
paa den vare unge Blomstre voxende, || Af
mild Aande (d. e. Duft) og Farve. || Fiskene
svømmede ved Kastels Muren, || Og de syntes
glade enhver og alle, || Ørnen reed paa den
stigende Blæst, || Jeg tænkte den aldrig fløj
saa fast || Som da for mig den syntes at flyve,
Og da kom nye Taarer i mit Øie, || Og jeg
føjte (mig) foruroliget (forstyrret) — og øn-
skede Gjærne || (At) jeg ei havde forladt min

And when I did descend, again,
The darkness of my dim abode
Fell on me as a heavy load;
It was as is a new-dug grave
Closing o'er one we sought to save, —
And yet my glance too much oppress'd
Had almost need of such a rest.

XIV.

It might be months, or years, or days,
I kept no count — I took no note,
I had no hope my eyes to raise,
And clear them of their dreary mote;
At last men came to set me free,
I ask'd not why, and reek'd not where,
It was at length the same to me,
Fetter'd or fetterless to be,
I learn'd to love despair.

And thus when They appear'd at last
And all my bonds aside were cast,
These heavy walls to me had grown
A hermitage — and all my own!
And half I felt as they were come
To tear me from a second home:
With spiders I had friendship made,
And watch'd them in their sullen trade,
Had seen the mice by moonlight play,
And why should I feel less than they?
We were all inmates of one place,
And I, the monarch of each race,
Had power to kill — yet, strange to tell!
In quiet we had learn'd to dwell —
My very chains and I grew friends,
So much a long communion tends
To make us what we are: — even I
Regain'd my freedom with a sigh.

nys(baarne) Kjæde; || Og da jeg steg ned
igen, || Faldt min dunkle Vaanings Mørke ||
Paa mig som en tung Byrde; || Det var som
en nylig gravet Grav er || Der lukker sig over
een vi søgte at redde, — || Og dog mit Blik
(Syn), for meget overvældet, || Trængte næs-
sten til en saadan Hvile

XIV.

Det kunde være Maaneder, Aar, eller Dage, ||
Jeg holdt ingen Regning — jeg lagde intet
Mærke (dertil), || Jeg havde intet Haab om
at opløste mine Øjne || Og klare udaf dem
deres triste Støv; || Tilslidst kom der Mænd
for at sætte mig paa fri Fod, || Jeg spurgte ei
hvorfor, og brød mig ei om hvor, || Det var
nu endelig mig det samme || Fjædderet eller
fjædderløs at være. || Jeg lærte at elske For-

tvivelsen. || Og saaledes da de vilste sig til-
sidst, || Og alle mine Baand blev kastede
tilside, || Vare disse svære Mure for mig
blevne || En Eneboers Vaaning || og ganske
mine egne! || Og halv følte jeg som de vare
komne || For at rive mig bort fra mit andet
Hjem. || Med Ædderkoppe havde jeg stiftet
Venskab, || Og passet paa dem ved deres uhyg-
gelige Raandværk, || Havde seet Musene lege
i Maaneskinnet, || Og hvi skulde jeg føle
[mig?] mindre end de [m?]? || Vi vare alle
indbyggere af eet Sted, || Og jeg Monarchen
over hver Slægt, || Havde Kraft [Magt] til at
dræbe — dog svært at fortælle! || I Ro (Fred)
havde vi lært at bo — || Selv mine Lænker
(Fjædre) og jeg bleve Venner, || Saameget
bidrager et langvarigt Fælledskah || Til at
gjøre os hvad vi ere. — selv jeg || Gjenvandt
min Frihed med et Suk.

Although the preceding is a narrative poem,
and the subject elegiac; still it is here ad-
visedly classed with Lyrical Poems. We have
here the sublimity of woe painted in a lan-
guage, and with a feeling truly lyrical. There
is in this Poem, epos, drama, elegy and ode
all concentrated in one: here is a serious and
sad story told with epic dignity; but the teller
of the story is like The Ancient Mariner of
Coleridge, an eminently dramatic person pre-
supposing on: or two persons, and not a
large audience, that are listening to him; the
subject is one of deep affliction and still deeper
affection and accordingly thoroughly elegiac;

but the vividness of the colouring, the force
of description, the depth of feeling is lyrical:
The noble poet has also sometimes varied the
metre after a lyrical fashion: There are lyrical
passages of an analogous description to be
found in Homer: thus e. g. in the Iliad B. XVI.
v. 7—10 where the lyrical strength mainly de-
pends on the vividness, the appropriateness,
the deep truth of the description. Byron's
motto seems, also here, to have been: *Difficile
est proprie communia dicere*, and surely his
Lordship overcame that difficulty better than
most poets, whether of ancient or of modern
times.

IV.

FROM MOORE'S NATIONAL MELODIES.

Reason, Folly and Beauty.
(Italian Air).

Reason, and Folly, and Beauty, they say,
Went on a party of pleasure one day:
Folly play'd
Around the maid,
The bells of his cap rung merrily out;
While Reason took
To his sermon book —
Oh! which was the pleasanter no one
need doubt,
Which was the pleasanter no one need
doubt.

Beauty, who likes to be thought very
sage,
Turn'd for a moment to Reason's dull
page,
Till folly said,
„Look here, sweet maid!" —
The sight of his cap brought her back
to herself;
While Reason read
His leaves of lead,
With no one to mind him, poor sensible
elf!
No — no one to mind him, poor sensible
elf!

Then Reason grew jealous of Folly's
gay cap;
Had he that on, he her heart might en-
trap —

„There it is,"
Quoth Folly, „old quiz!"
(Folly was always good-natured, 'tis
said,)

„Under the sun
„There's no such fun,
„As Reason with my cap and bells on
his head,
„Reason with my cap and bells on his
head!"

But Reason the head-dress so awk-
wardly wore
That Beauty now lik'd him still less
than before

While Folly took
Old Reason's book,
And twisted the leaves in a cap of such
ton,

That Beauty vow'd
(Though not aloud)
She lik'd him still better in that than
his own
Yes, — lik'd him still better in that than
his own.

Fornuft, Daarskab og Skjønhed.

Fornuft og Daarskab og Skjønhed, sig de ||
Gik (ud) paa en Lyst-Tour en Dag: || Daars-
skab legede || Rundt om Pigen. || Bjælderne
paa hans Hue ringede lysligt høit; || Medens
Fornuft tog || Sin Forelæsnings-Bog — || Oh,
hvilken dervar den behageligere behøver Ingen at
livle om, || Hvilken der var den behageli-
gere behøver Ingen at livle om.

Skjønhed, som holder af at ansees for me-
get vils, || Vendte sig et Øjeblik til Fornufts
dødsige Blad || Indtil Daarskab sagde, || "See
her, søde Pige!" — || Synt af hans Hue
bragte hende tilbage til sig selv; || Medens
Fornuft læste, || Sine Blade af Bly, [d. e.
tunge, kjædsommelige] || Og ingen brød sig
om ham stakkels forstandige Alf! || Nei —
ingen brød sig om ham stakkels forstandige Alf!

Da blev Fornuft skinsyg paa Daarskabs mun-
tre Hue; || Havde han den paa, kunde han
fange hendes Hjerter — || "Der er den" ||
Sagde Daarskab, "du gamle Gjæk!" || (Daars-
skab var altid godmodig, siger man,) || "Un-
der Solen || "Der er ingen saadan Spas ||
"Som Fornuft med min Hue og Bjælder paa sit
Hoved, || "Fornuft med min Hue og Bjælder
paa sit Hoved!"

Men Fornuft bar dette Hovedpynt saa kel-
tel, || At Skjønhed nu kunde lide ham endnu
mindre end før; || Medens Daarskab tog ||
Gamle Fornufts Bog, || Og snoed Bladene til
en Hue af en saadan Ton (Mode) || At Skjøn-
hed svor || (Skjönt ikke høit), || Hun holdt
mere af ham med den paa end hans egen, ||
Ja, — holdt mere af ham med den paa end
hans egen.

All That's Bright Must Fade.
(Indian Air).

All that's bright must fade, —
The brightest still the fleetest;
All that's sweet was made,
But to be lost when sweetest.
Stars that shine and fall; —
The flower that drops in springing; —
These, alas! are types of all
To which our hearts are elinging.
All that's bright must fade, —
The brightest still the fleetest;
All that's sweet was made,
But to be lost when sweetest.

Whn would seek or prize
Delights that end in aching?
Who would trust to ties
That every hour are breaking?
Better far to be
In utter darkness lying
Than to be bless'd with light and see
That light for ever flying,
All that's bright must fade, —
The brightest still the fleetest;
All that's sweet was made,
But to be lost when sweetest.

Those Evening Bells.
(Air. — The Bells of St. Petersburg.)

Those evening bells! those evening bells!
How many a tale their music tells,

Of youth, and home, and that sweet time,
When last I heard their soothing chime.

Those joyous hours are pass'd away;
And many a heart that then was gay,
Within the tomb now darkly dwells,
And hears no more those evening bells.

And so 'twill be when I am gone;
That tuneful peal will still ring on,
While other bards shall walk these dells
And sing your praise, sweet evening bells.

A Temple To Friendship.
(Spanish Air.)

„A temple to Friendship”, said Laura
enchanted
„I will build in this garden, — the
thought is divine!”
Her temple was built, and she now only
wanted
An image of Friendship to place on
the shrine.
She flew to a sculptor, who set down
before her
A Friendship, the fairest his art could
invent;
But so cold and so dull, that the youthful
adorer
Saw plainly this was not the idol she
meant.

Alt hvad der er lyst maa falme, — || Det
lyseste endog hurtigst; || Alt hvad der er
sødt, blev gjort, || kun for at tabes naar (det
er) sødest. || Sijærner som skinne og falde; — ||
Blomsten som falder af i det den udspringer; — ||
Ach! disse ere Sindbilleder paa alt, || Ilvortil
vore Hjærter klynge sig. || Alt hvad der er
lyst maa falme, — &c.

Hvo vilde søge eller skatte || Glæder som
ende i Smerte? || Hvo vil forlade sig paa
Baand || Som hver Time sønderbrydes? ||
Langt bedre at være || i fuldkomment Mørke
liggende, || End at være velsignet med Lys
og see || Det Lys bestandig flygtende. || Alt
hvad der er lyst maa falme, — &c.

Disse Aftenklokker! disse Aftenklokker! ||
Hvør mængen en Historie deres Musik fortæller, ||

Om Ungdom, og Hjem, og den søde Tid, || Da
sidst jeg hørte deres trøstende Kimen.

Disse glade Timer ere forbi; || Og mangt
et Hjærte, som da var muntert, || Boer nu
mørkt i Graven, || Og hører ei mere disse Af-
tenklokker.

Og saaledes bliver det, naar jeg er borte; ||
Den melodiske Klang vil ringe fort, || Medens
andre Skjalde vil spadser i disse Dale, || Og
synge eders Prils søde Aftenklokker.

Venskabs-Templet.

„Et Tempel for Venskab,” sagde Laura,
henrykt, || „Vil jeg bygge i denne Have —
Tanken er guddommelig!” || Hendes Tempel
blev bygget, og nu fattedes hende kun || Et
Billede af Venskab at sætte paa Pjædestalen. ||
Hun ilte hen til en Billedhugger, som satte
ned for hende || En Venskab[s Gud], den
skønneste hans Kunst kunde opfinde; || Men
saa kold og saa sløv, at den unge Tilbederske ||
Saa klart det ei var det Billede hun meente.

„Oh! never,” she cried, „could I think
 of enshrining
 „An image whose looks are so joyless
 and dim; —
 „But yon little God upon roses reclining,
 „We’ll make, if you please, Sir, a
 Friendship of him.”
 So the bargain was struck; with the
 little God laden,
 She joyfully flew to her shrine in the
 grove;
 „Fare well”, said the sculptor, „yon are
 not the first maiden
 „Who came but for Friendship, and
 took away Love.

Love And Hope.
 (Swiss Air.)

At morn, beside yon summer sea
 Young Hope and Love reclined;
 But scarce had noontide come, when he
 Into his bark leap’d smilingly,
 And left poor Hope behind.

„I go” said Love, „to sail a while,
 Across this sunny main;”
 And then so sweet his parting smile,
 That Hope, who never dreamt of guile,
 Believ’d he’d come again.

She lingered there till evening’s beam
 Along the waters lay;

And o’er the sands in thoughtful dream,
 Oft trac’d his name, which still the stream
 As often wash’d away.

At length a sail appears in sight,
 And tow’rd the maiden moves!
 ’Tis Wealth that comes, and gay and
 bright,
 His golden bark reflects the light,
 But Ah! it is not Love’s.

Another sail — ’twas Friendship show’d
 Her night-lamp o’er the sea;
 And calm the light that lamp bestow’d;
 But Love had lights that warmer glow’d,
 And where, alas! was he?

Now fast around the sea and shore
 Night threw her darkling chain;
 The sunny sails were seen no more,
 Hope’s morning dreams of bliss were
 o’er, —
 Love never came again.

When Love was a Child.
 (Swedish Air.)

When, Love was a child, and wentidling
 round,
 ’Mong flowers, the whole summer’s day,
 One morn in the valley a bower he found,
 So sweet it allured him to stay.

„Oh! aldrig,” raabte hun, „kunde jeg tænke
 paa at sætte paa Piedestalen || „Et Billed,
 hvis Blikke ere saa glædeløse og dunkle; — ||
 „Men hlin lille Gud, hvitende paa Roser, ||
 „Vi vil gjøre, hvis De behager, Herre, en Ven-
 skab[s Gud] af ham” || Saa Kjæhet blev slut-
 tet; med den lille Gud belæstet || Fløi hun
 glad til sin Piedestal i Lunden. || „Farvel”,
 sagde Billedhuggeren, „du er ei den første
 Pige || „Som kom kun for Venskab og tog
 bort Amor.”

Amor og Spes.

I Morgenstunden, ved hin Sommer-Sø, ||
 Unge Spes og Amor hvile (sig): || Men næppe
 var Middagsstunden kommen da han || I sin
 Baad sprang smilende, || Og lod stakkels Spes
 (blive) tilbage.

„Jeg gaar” sagde Amor, „at seile en Stund ||
 „Over dette Solskins Hav;” || Og da (var)
 hans Afskeds-Smil saa sødt, || At Spes, som
 aldrig drømte om Svig, || Troed’ han vilde
 komme igjen.

Hun tövede der til Aftenens Straale ||
 Længs henad Vandene laa; || Og over San-

dene, i tankefuld Drøm, || Ofte skrev (hun)
 hans Navn, som dog Strømmen || Ligesaa ofte
 vadskede bort.

Tilslidst kommer der et Seil i Sigte, || Og
 hen til Pigen hevæger sig! || Det er Plotus
 som kommer, og prunkende og lys || Hans
 gyldne Baad kaster Lyset tilbage, || Men, ach!
 det er ei Amors.

Nok et Seil — det var Venskab som vilste ||
 Sin Natlampe over Søen; || Og roligt [var] det
 Lys som den Lampe ydede, || Men Amor havde
 Lys som varmere glødede, || Og hvor, ach!
 var han?

Nu hurtigt rundt om Sø og Strande || ka-
 stede Nat sin mørknende Kjæde; || De besø-
 lede Seil saacs ei mere, || Spes’s Morgendomme
 om Lyksalighed vare forbi, || Amor kom aldrig
 tilbage.

Da Amor var et Barn, og gik örkeslös om-
 kring || Blandt Blønstre, den hele Sommer-
 dag, || En Morgen i Dalen et Lysthuus han
 fandt, || Saa yndigt at det lokkede ham til at
 blive (der).

O'erhead from the trees, hung a garland
fair,
A fountain ran darkly beneath; —
'Twas Pleasure had hung up the flow'rets
there;
Love knew it, and jump'd at the
wreath.

But Love did not know — and, at his
weak years,
What urchin was likely to know? —
That Sorrow had made of her own salt
tears
The fountain that murmur'd below.

He caught at the wreath — but with too
much haste,
As boys when impatient will do —
It fell in those waters of briny taste
And the flowers were all wet through.

This garland he now wears night and day;
And though it all sunny appears

With Pleasure's own light, each leaf,
they say,
Still tastes of the Fountain of Tears.

Who'll buy My Love-Knots?
(Portuguese Air.)

Hymen, late, his Love-knots selling,
Call'd at many a maiden's dwelling,
None could doubt, who saw or knew
them,

Hymen's call was wel come to them.

„Who'll buy my love-knots?

„Who'll buy my love-knots?“

Soon as that sweet cry resounded,
How his baskets were surrounded!

Maids, who now first dreamt of trying
Those gay knots of *Hymen's* tying;
Dames who long had sat to watch him
Passing by, but ne'er could catch him; —

Who'll buy my love-knots?

Who'll buy my love-knots?

All at that sweet cry assembled;

Some laugh'd, some blush'd, and some
trembled.

Foroven fra Trærne hang en fager Krands, ||
En Kilde randt dunkelt nedenfor; — || Det
var **Vellyst** som havde ophængt Smaablom-
strene der; || Amor vidste det, og sprang
efter Krandsen.

Men Amor vidste ei — og i hans spøde
Aar, || Hvilkken Rolling kunde ventes at vide? — ||
At **Sorg** havde dannet af sine egne salte Taa-
rer || Kilden som murmlede nedenfor.

Han greb efter Krandsen — men alt for ih-
færdigt, || Som Drengene naar [de ere] utaat-
modige let gjøre — || Den faldt i hne Vande
af Saltvands Smag, || Og Blomstrene bteve
ganske gjennemvaade.

Denne Krands bærer han nu Nat og Dag; ||
Og skjönt den viser sig ganske bestraalet ||

Med **Vellysts** eget Lys, hvert Blad, sig de ||
Smager bestandig af Taarernes Kilde.

Hymen nylig ved at sælge sine Kjærlighed-
Sløffer, *) || Besøgte mangan en Piges Bollig, ||
Ingen kunde betvivle som saa eller kjendte
dem, || (At) *Hymens* Besøg var dem velkom-
ment, || :| Hvo vil kjøbe mine Kjærligheds-
Sløffer? :| || Saasnart det søde Raab gjenlød ||
Hvor hans Kurve bleve omgivne!

Piger som nu først drömte om at forsøge ||
Hine muntre Sløffer som *Hymen* bandt; || Damer
som længe havde siddet og passet paa ham ||
Gaaende forbi, men aldrig kunde fange ham; ||
:| Hvo vil kjøbe mine Kjærligheds-Sløffer? :| ||
Alle ved det søde Raab forsamledes; || Nogle
lo, nogle rødmede, og nogle skjalv.

*) *Love-knots*, forkortet for *True love-knots*
er det samme som *Bride favours*: det er en
Sløffe af Silkebaand, meest hvidt Atlask, som
i forrige Tider i England og Frankrig med rund
Hæand uddeltes til alle Bryllups Gæster og andre
Venner; de som saaledes udmærkedes skulde
bære denne Sløffe i Haanden nogle Uger. Dette er
Hovedsagen ved *Sand-Kjærligheds Knuden* eller
Sløffen. Men med denne Skik ere desuden for-

bundne Varsler, Spaadomme og megen Symbolik,
hvorom Oplysning kan søges i *Brand's Po-
pular Antiquities* (Sir R. Ellis's Udg.) under
Bride Favours. Den Skik paa St. Valentins-
Dag (den 14de Februar) at overraske sine Ven-
ner med anonyme Valentins-Breve med indlagte
True-love-knots bruges endnu af den Britiske
Ungdom af begge Kjøen.

„Here are knots”, said Hymen, taking
Some loose flowers, „Of Love's own
making;

„Here are gold ones — You may trust
'em” —

„These of course found ready custom).

„Come buy my love-knots!

„Come buy my love-knots!”

„Some are label'd: 'Knots to tie men —

„Love the maker — Bought of Hymen.”

Scarce their bargains were completed
When the nymphs all cried, „We are
cheated!

„See these flowers — they're drooping
sadly;

„This gold-knot, too, ties but badly —

„Who'd buy such love-knots?

„Who'd buy such love-knots?

„Even this tie with Love's name round
it —

„All a sham — He never bound it.”

Love, who saw the whole proceeding,
Would have laugh'd, but for good-
breeding;

While old Hymen, who was used to
Cries like that these dames gave loose
to —

„Take back our love-knots!

„Take back our love-knots!”

„Her ere Sløifer” sagde Hymen, tagende ||
Nogle løse Blomstre, „som Amor selv har for-
færdiget; || „Her ere nogle af Guid — I kan
lide paa dem” — || (For disse vare der natur-
ligvis Knuder paa rede Haand). || :|. Kom
kjøb mine Kjærligheds-Sløifer! :|: || „Nogle
med den Etiquette; Sløifer til at binde Mænd — ||
„Forfærdigede af Amor — kjøbte af Hymen!”

Næppe var deres Handel afsluttet || Da
Nympherne alle raabte: „Vi ere snydte, ||
„See disse Blomstre — de hænge ynkeligt med
Hovedet; || „Og saa denne Guid-Sløife, den
hæfter kun daarligt. || :|: „Hvo vilde kjøbe
saadanne Kjærligheds-Sløifer?: || „Selv dette
Raad med Amors Navn rundt om, || „Alt-
sammen Bedrag — Han har aldrig bundet det.”

Amor, som saa hele Affairen, || Vilde have
leet hvis han ei havde været alfor dannet, ||
Medens gamle Hymen, som var vant til || Saa-
danne Skrøg som disse Damer udbrød i — ||
:|: „Tag vore Kjærligheds-Sløifer tilbage!” :|: ||
Sagde ganske koldsindigt: „Der kan ei retour-

Coolly said, „There's no returning
„Wares on Hymen's hands — Good
morning!”

*Nets & Cages *).*

(Swedish Air.)

Come, listen to my story, while
Your needle's task you ply;
At what I sing some maids will smile,
While some, perhaps, may sigh.
Though Love's the theme, and Wisdom
blames

Such florid Songs as ours,
Yet Truth sometimes, like eastern Dames,
Can speak her thoughts by flowers.
Then listen, maids, come listen, while
Your needle's task you ply;
At what I sing there's some may smile,
While some, perhaps, will sigh.

Young Cloe bent on catching Loves,
Such nets had learned to frame,
That none in all our vales and groves
E'er caught so much small game:
But gentle Sue, less given to roam,
While Cloe's nets were taking
Such lots of Loves, sat still at home,
One little Love-cage making.
Come, listen, maids &c.

neres || Varer paa Hymens Hænder — God
Morgen!”

Net og Bure.

Kom, lyt til min Historie, medens || Eders
Naals Opgave I røgter; || Over det jeg synger
vilde nogle Piger smile, || Medens nogle kan-
ske vil sukke. || Skjönt Kjærlighed er Æmnet
og Visdom dædler || Saadanne blomstrende
Sange som vore, || Saa kan dog Sandhed un-
derliden, lig østerlandske Damer, || Udtale
sine Tanker ved Blomsre: || Derfor iytter
Piger, kom iytter medens || Eders Naals Op-
gave i røgter; || Over det jeg synger ere der
nogle som kunne smile, || Medens andre, kan-
ske, vil sukke.

Den unge Cloe, oplagt til at fange Amorer, ||
Saadanne Net havde lært at danne, || At in-
gen i alle vore Dale og Lunde, || Nogensinde
fangede saa meget Smaa-Vildt. || Men den
blide Susannah, mindre tilbøjelig til at føite
omkring || Medens Cloes Net tog || Saadan en
Mængde Amorer, sad stille hjemme || Arbej-
dende paa et lille Kjærligheds Buur. || Kom
lytter Piger &c.

*) Suggested by the following remark of Swift: — „The reason why so few marriages are happy, is because young ladies spend their time in making nets, not in making cages.”

Much Cloc laugh'd at Susan's task;
But mark how things went on:
These light caught Loves ere you could ask
Their name and age, were gone!
So weak poor Cloc's nets were wove,
That, though she charm'd into them
New game each hour, the youngest Love
Was able to break through them.
Come, listen, maids &c.

Meanwhile, Young Sue, whose cage
was wrought
Of bars too strong to sever,
One Love with golden pinions caught,
And eag'd him there for ever;
Instructing, thereby, all coquettes
Whate'er their looks or ages,
That, though 'tis pleasant weaving Nets
'Tis wiser to make Cages.

Thus, maidens, thus do I beguile
The task your fingers ply: —
May all who hear like Susan smile,
And not, like Cloc, sigh!

FROM THE IRISH MELODIES.
(by MOORE.)

Go where glory waits thee.

Go where glory waits thee,
But, while fame elates thee,
Oh! still remember me;
When the praise thou meetest
To thine ear is sweetest,

Oh then remember me.
Other arms may press thee
Dearer friends caress thee
All the joys that bless thee
Sweeter far may be;
But when friends are nearest
And when joys are dearest
Oh! then remember me!

When at eve thou rovest
By the star thou lovest
Oh! then remember me,
Think, when, home returning
Bright we've seen it burning,
Oh! thus remember me.
Oft as summer closes,
When thy eye reposes
On its ling'ring roses,
Once so loved by thee;
Think of her who wove them,
Her who made thee love them,
Oh! then remember me.

When around thee dying,
Autumn leaves are lying,
Oh! then remember me.
And, at night when gazing
On the gay hearth blazing
Oh! still remember me.
Then should music, stealing
All the soul of feeling
To thy heart appealing,
Draw one tear from thee;
Then let memory bring thee
Strains I used to sing thee, —
Oh! then remember me.

Meget lo Cloc over Susannahs Arbeide || Men
mærker hvorledes Tingene gik siden: || Disse
leffangede Amorer, inden i kunde spørge ||
Om deres Navn og Alder, vare borte! || Saa
svagt vare stakkels Clocs Net vævede, || At,
skjönt hun fortryllede indt dem || Nyt Vildt
hver Time, den yngste Amor || Var istand til
at bryde igjennem dem. || Kom, lytter, Piger &c.

Indlertid nng Susannah, hvis Buur var
gjort || Af Stænger for stærke til at bryde, ||
Fangede een Amor med gyldne Vinger || Og
indesluttede ham i Buret for stedse: || Belæ-
rende derved alle Coquetter, || Hvordan deres
Udsende og Alder end er, || At skjönt det er
behageligt at væve Net, || Er det visere at
forfærdige Bure.

Saaledes, Piger, saaledes forkorter jeg ||
Det Arbeide eders Flngre røgte: — || Maatte
alle som høre smle som Susannah, || Og ei
som Cloc, sukke!

Gaa hvor Hæder venter dig, || Men mens
Ryet gjør dig stolt, || Oh! alligevel erindre
mig. || Naar den Roes du møder || For dit

Øre er sødest || Oh! da erindre mig. || Andre
Arme kunne trykke dig, || Kjærere Venner
kjærtog dig, || Alle de Glæder som lyksalig-
gjøre dig, || Kunne være langt sødere: || Men
naar Venner ere nærmest, || Og naar Glæder ere
kjæreste || Oh! da erindre mig!

Naar om Aftenen du vanker || Ved den
Stjerne du elsker, || Oh! da erindre mig. ||
Tænk paa, da vendende tilbage hjem, || Klart
vi have seet den brænde, || Oh! saaledes er-
indre mig. || Ofte i Sommerens Slutning, ||
Naar dit Øje hviler sig || Paa dens nölende
Roser, || Engang saa [meget] elskede af dig, ||
Tænk paa hende som vævede dem, || Hende
som bragte dig til at elske dem, || Oh! da
erindre mig.

Naar rundt om dig, døende || Høstblade
ligge, || Oh! da erindre mig || Og om Aften-
en, naar du stirrer || Paa den muntre Arne
blussende, || Oh! stedse erindre mig. || Da,
dersom Musik skulde, stjælende || Hele Følel-
sens Sjæl, || Til dit Hjærte falende, || Lokke
en Taare fra dig; || Da lad Hukommelsen
bringe dig || Toner jeg pleiede at synge dig, — ||
Oh! da erindre mig.

III Omens.

When daylight was yet sleeping under
the billow,
And stars in the heavens still linger-
ing shone,
Young Kitty, all blushing, rose up from
her pillow,
The last time she e'er was to press it
alone;
For the youth whom she treasured her
heart and her soul in
Had promised to link the last tie be-
fore noon;
And when once the young heart of a
maiden is stolen,
The maiden herself will steal after
it soon.

As she look'd in the glass, which a
woman ne'er misses,
Nor ever wants time for a sly glance
or two,
A butterfly fresh from the night flower's
kisses,
Flew over the mirror and shaded her
view.
Enrag'd with the insect for hiding her
graces,
She brush'd him — he fell alas! never
to rise:
„Ah! such,” said the girl, „is the pride
of our faces,
„For which the soul's innocence too
often dies.”

While she stole thro' the garden where
heart's-ease was growing
She cull'd some and kiss'd off its night-
fall'n dew;
And a rose, farther on look'd so temp-
ting and glowing
That spite of her haste she must gather
it too:
But while o'er the roses too carelessly
leaning
„Her zone flew in two and hearts-ease
was lost:
„Ah! this means,” said the girl (and
she sigh'd at its meaning)
„That love is scarce worth the repose
it will cost!”

The Origin of the Harp.

'Tis believ'd that this Harp, which I
wake now for thee,
Was a Syren of old, who sung under
the sea;
And who often, at eve, thro' the bright
waters rovd,
To meet, on the green shore, a youth
whom she lov'd.

But she lov'd him in vain, for he left
her to weep,
And in tears, all the night, her gold
tresses to steep;
Till heav'n look'd with pity on true love
so warm,
And chang'd to this soft Harp the sea-
maiden's form.

Onde Varster.

Da Dagslyset endnu sov under Bølgen ||
Og Sjørnen paa Himmelen endnu nölende
skinnede, || Unge Kitty, gauske rødmende
stod op fra sin Pude, || Den sidste Gang hun
nogensinde skulde trykke den alene || Thi den
Yngling hun opbevarede sit Ujærte og sin Sjæl
i || Havde lovet at knytte det sidste Baand
inden Middag; || Og naar engang en Møes
unge Ujærte er stjælet, || Vil Ungmøen selv
stjæle sig efter det snart.

Som hun saa i Spillet, hvilket en Kvinde
aldrig glemmer, || Og aldrig mangler Tid for
et listigt Blik eller to, || En Sommerfugl frisk
fra Natblomstrenes Kys || Fløi over Spillet og
beskyggede hendes Syn. || Opbragt paa Insec-
tet for at det skjulte hendes Yndigheder, ||
Børstede hun det [væk] — det faldt, ach! for
aldrig at staae op. || „Ach! saadan,” sagde
Pigen, „er vore Ansigtters Støthed, || „For
hvilken Sjælens Uskyldighed altfor ofte døer.”

Medens hun listede sig gennem Haven hvor

Hjertens-Fryd voxte, || Plukkede hun nogle
(deraf) og bortkysede den om Natten faldne
Dug; || Og en Rose længere henne, saae saa
fristende og glødende ud, || At tiltrods for
hendes Hast hun maa plukke den ogsaa. ||
Men medens over Roserne for skjødesløst hun
bøjede sig, || Brast hendes Bælte itu og Hjer-
tensfryd taahes. || „Ach! dette betyder”
sagde Pigen (og sukkede ved Betydningen) ||
„At Amor næppe er værd den [Sinds]ro, som
han koster.

Harpens Oprindelse.

Man antager at den Harpe, som jeg vækker
nu for dig, || Var en Syrens i gamle Dage,
som sang under Søen; || Og som ofte i Aften-
stunden, gennem de lyse Vande vandrede, ||
For at møde, paa den grønne Strandhed, en
Yngling hun elskede.

Men hun elskede ham forgæves, thi han
overlod hende til sin Graad, || Og (til) i Taa-
rer, hele Natten, sine Gulddykker at vade, ||
Indtil Himmelen saa med Medynk paa hendes
Kjærlighed saa varm, || Og forvandlede til
denne bløde Harpe Hav-Møens Skikkelse.

Still her bosom rose fair — still her
cheeks smil'd the same —
While her sea-beauties gracefully form'd
the light frame;
And her hair, as, let loose, o'er her
white arm it fell
Was chang'd to bright chords utt'ring
melody's spell.

Hence it came that this soft Harp so
long hath been known,
To mingle love's language with sorrow's
sad tone
Till *thou* didst divide them, and teach
the fond lay
To speak love when I'm near thee, and
grief when away.

Oh banquet not.

Oh banquet not in those bowers
Where Youth resorts, but come to me:
For mine's a garden of faded flowers,
More fit for sorrow, for age, and thee.
And there we shall have our feast of
tears,
And many a cup in silence pour;
Our guests, the shades of former years;
Our toasts to lips that bloom no more.

There, while the myrtle's withering
boughs
Their lifeless leaves around us shed,
We'll brim the bowl to broken vows,
To friends long lost, the changed, the
dead.
Or, while some blighted laurel waves
Its branches o'er the dreary spot,
We'll drink to those neglected graves
Where valour sleeps, unnam'd, forgot.

Oh! the Shamrock.

Through Erin's Isle,
To sport awhile,
As Love and Valour wander'd
With Wit, the sprite,
Whose quiver bright
A thousand arrows squander'd.
Where'er they pass
A triple grass
Shoots up, with dew-drops streaming,
As softly green
As emeralds seen
Through purest crystal gleaming,
Oh the Shamrock, the green immortal
Shamrock!
Chosen leaf,
Of Bard and Chief,
Old Erin's native Shamrock!

Endnu hævede hendes Barm sig fagert —
endnu hendes Kinder smilede som før, || Me-
dens hendes Søsksjønheder yndigt dannede den
lette Ramme [d. e. Figur]; || Og hendes Haar, da,
udslaget, over hendes hvide Arm det faldt, ||
Blev forvandlet til lyse Strænge yttrende Melo-
diens Fortryllelse.

Heraf kom det at deene bløde Harpe saa-
længe har været bekendt for || At blande
Kjærligheds Sprog med Sorrigs bedrøvelige
Tone, || Indtil du deelte dem, og lærte den
kjarlige Sang || At tale Kjærlighed naar jeg
er nær dig, og Sorg naar jeg er borte [fra dig]?

Oh! hold ei Gjestebud i hine Lysthuse ||
hvor Ungdom tyer hen, men kom til mig:
Thi min er en Have af talmede Blomstre, ||
Mere skikket for Sorg, for Alderdom, og dig, ||
Og der skal vi have vort Festmaalid af Taarer, ||
Og mangt et Bæger i Taushed skjænke; || Vore
Gjæster, de forrige Aars Skygger, || Vore Skaa-
ler til Læber som blomstre ei mere.

Der, medens Myrthens falmende Grene ||
Deres livløse Blade rundt om os gyde, || Vil
vi randskjænke Skaalen til brudte Løfter, ||
Til Venner længe tabte, de forandrede, de
døde, || Eller, i det et visnet Laurbærtræ vif-
ter || Sine Grene over det melancholske Sted, ||
Vil vi drikke til hine forsømte Grave, ||
Hvor Tapperhed sover, unævnet, glemt.

Shamrock-en)*

Igjennem Erins Ö || For at more sig en
Tid || Som Amor og Tapperhed vandrede ||
Med Viid, den Aand || Hvis lyse Kogger ||
Et Tusind Pile bortdødte; || Hvor de end
passere || Et tredobbelst Græs || Skyder op
med Dugdraaber flydende over, || Saa blødt
grønt || Som Smaragd at see || Gjennem den
reneste Krystal glimtende. || Oh! Shamrocken
(Sjamarokken), den grønne udødelige Shamrock! ||
Det udvalgte Blad, || For Skjald og Høvding ||
Gamle Erins indfødte Shamrock!

*) *Shamrock* er et keltisk Ord (paa Gaelisk skrives det *Seamrag*) som betegner en Art Græs eller Kløver (*Trifolium?* eller *Medicago?*) den er Irlands sindbilledlige Vaabenmærke — ligesom Tidselen er Skottlands og Rosen Englands — og Attribut til Irlands Skyts-Patron St. Patrick. Sagnet fortæller at da deene Helgen, som omvendte Irland fra Hedendom til

Christendom, prædikede over Treenigheden for de Irske Hedninger, tog han sin Tilflugt til Shamrocken for at anskueliggjøre det guddommelige Mysterium; derved blev da Shamrocken Irlands Sindbilled, og derefter kaldes det ogsaa *Smaragd-Øen* (Emerald Isle). *Erin* er Irlands keltiske Navn.

„Says Valour,” See
 „They spring for me,
 „Those leafy gems of morning!” —
 Says Love, „No, no,
 „For me they grow,
 „My fragrant path adorning.“
 But Wit perceives
 The triple leaves
 And cries, „Oh! do not sever
 „A type, that blends
 „Three godlike friends
 „Love, Valour, Wit for ever.
 Oh the Shamrock, the green, immortal
 Shamrock!

Chosen leaf,
 Of Bard and Chief,
 Old Erin's native Shamrock!

So firmly fond
 May last the bond
 They wove that morn together,
 And ne'er may fall
 One drop of gall
 On Wit's celestial feather.
 May Love, as twine
 His flowers divine,
 Of thorny falsehood weed 'em;
 May Valor ne'er
 His standard rear
 Against the cause of Freedom!
 Oh the Shamrock, the green, immortal
 Shamrock!

Chosen leaf,
 Of Bard and chief,
 Old Erin's native Shamrock

WAR SONG.

Remember The Glories of Brien The Brave¹⁾.

Remember the glories of Brien the brave,
 Tho' the days of the hero are o'er;
 Tho' lost to Mononia²⁾ and cold in the
 grave,
 He returns to Kinkora³⁾ no more.
 That star of the field which so often
 hath poured
 Its beam on the battle, is set;
 But enough of its glory remains on each
 sword,
 To light us to victory yet.

Mononia! when Nature embellish'd the
 tint
 Of thy fields, and thy mountains so
 fair,
 Did she ever intend that a tyrant should
 print
 The footstep of slavery there?
 No! Freedom, whose smile we shall
 never resign,
 Go, tell our invaders, the Danes,
 That 'tis sweeter to bleed for on age
 at thy shrine,
 Than to sleep but a moment in chains.

Tapperhed siger, „see || „De udspringe
 for mig || Disse Morgenens bladede Ædel-
 stene!” — || Amor siger: „Nei, nei || „For
 mig vox de, || Min duftende Vej forskjøn-
 nende.” || Men Vild bemærker || De tredob-
 belte Blade || Og raaber „Oh! adskil ikke ||
 Et Sindbille som forener || Tre guderlig-
 nende Venner || Amor, Tapperhed, Vild for
 steds!” || Oh! Shamrocken &c.

(Gid) saa uløselig kjærligt || Maa vedlige-
 holdes det Baand || Som de den Morgen væ-
 vede tilsammen, || Og gid aldrig der maa
 falde || En Draabe Galde || Paa Vilds him-
 melske Fjæder || Maa Amor, som der udfolde
 sig || Hans guddommelige Blomstre, || Luge
 udaf dem den tornede Usandhed; || Maa Tap-
 perhed aldrig || Sin Fane reise || Imod Fri-
 hedens Sag! || Oh! Shamrocken &c.

En Krigs-Sang.

Erindrer Brien den tappes Hæder || Skjönt
 Heltens Dage ere forbi, || Skjönt tabt for
 Monania og kold i Graven, || Han vender ei
 mere tilbage til Kinkora, || Hin Slagmarkens
 Stjerne, som saa ofte har udegydt || Sin Straale
 paa Kampen er gaaet ned, || Men nok af dens
 Hæder er tilbage paa hvert Sværd, || For at
 lyse os til Sejer endnu.

Mononia! da Naturen forskjønnede Far-
 ven || Af dine Marker og dine saa skjønne
 Bjerger, || Mayde hun i Sinde at en Tyran
 skulde trykke || Trældommens Fodspor der? ||
 Nei! Frihed, hvis Smil vi skal aldrig opgive ||
 Gaa, fortæl vore Angrihere, de Danske, || At
 det er sødere at bløde et Aarhundred ved dit
 Alter, || End at sove, kun et Øjeblik, i Lænker.

We subjoin the Poets own notes to this
 War-Song:

¹⁾ Brien Borombe, the great monarch of Ire-
 land, who was killed at the Battle of Clontarf,
 in the beginning of the eleventh century, after

having defeated the Danes in twenty five
 engagements.

²⁾ Munster.

³⁾ The palace of Brien.

Forget not our wounded companions
 who stood 4)
 In the day of distress by our side;
 While the moss of the valley grew red
 with their blood,
 They stirr'd not, hute conquer'd and died.
 That Sun which now blesses our arms
 with his light
 Saw them fall upon Ossory's plain; —
 Oh! let him not blush, when he leaves
 us to-night,
 To find that they fell there in vain.

Wreath the Bowl.

Wreath the bowl.
 With flowers of soul,
 The brightest Wit can find us;
 We'll take a flight
 Tow'rds heaven to night
 And leave dull earth behind us.
 Should Love amid
 The wreaths be hid,
 That Joy, the enchanter brings us,
 No danger fear,
 While wine is near,
 We'll drown him if he stings us;
 Then wreath the bowl
 With flowers of soul,
 The brightest Wit can find us;
 We'll take a flight
 Tow'rds heaven to night
 And leave dull earth behind us.

'Twas nectar fed
 Of old, 'tis said,

Their Junos, Joves, Apollos;
 And man may brew
 His nectar too,
 The rich receipt's as follows:
 Take wine like this,
 Let looks of bliss
 Around it well be blended,
 Then bring Wit's beam
 To warm the stream,
 And there's your nectar splendid!
 So wreath the bowl
 With flowers of soul,
 The brightest Wit can find us;
 We'll take a flight
 Tow'rds heaven to night
 And leave dull earth behind us.

Say, why did Time,
 His glass sublime,
 Fill up with sands unsightly,
 When wine he knew,
 Runs brisker through
 And sparkles far more brightly?
 Oh! lend it us,
 And, smiling thus,
 The glass in two we'll sever,
 Make pleasure glide
 In double tide,
 And fill both ends for ever!
 Then wreath the bowl
 With flowers of soul,
 The brightest Wit can find us;
 We'll take a flight
 Tow'rds heaven to night
 And leave dull earth behind us.

Glem ei vore saarede Kameradersom stode ||
 I Nödens Tid ved vor Side; || Medens Dalens
 Moss blev rødt af deres Blod, || De rørte dem
 ei men seirede og døde. || Den Sol som nu
 velsigner vore Vaaben med sit Lys, || Saa dem
 falde paa Ossorys Slette, || Oh! lad den ei
 rødme naar den forlader os iaften, || Ved at
 finde de faldt der forgjæves.

En Irsk Drikkerise.

Bekrands Bolden || Med Sjølens Blomstre, ||
 De lyseste Vild kan finde for os; || Vi vil
 tage en Flugt || Mod Himlen i Aften || Og
 lade den døsige Jord blive tilbage, || Hvis
 Amor skulde iblandt || Krandsene skjules, ||
 som Glæden, den Troldmand, bringer os, ||
 Frygt ingen Fare || Saalønge Viin er i Nærhe-
 den, || Vil vi drukne ham hvis han stikker
 os; || Bekrands da Bolden. &c.

Det var Nectar som nærede || I gamle
 Dage siger man || Deres Juno'r, Jupitere, Apo-
 toer: || Og Mennesket kan brygge || Sin Nec-
 tar ogsaa, || Den rige Receipt er som følger:
 Tag Viin som denne, || Lad Lyksaligheds
 Blikke || Rundt omkring den vel blive sam-
 menblandede, || Bring saa Vildets Straale ||
 Til at varme Strømmen, || Og der have I eders
 Nectar splendid! || Saa bekrands Bollen &c.

Sig, hvorfor Kronos || Sit ophøjede Glas, ||
 Opfyldte med Sand som ei tog sig godt ud, ||
 Da Viin som han vidste || Lüber rappere egen-
 nem, || Og funkler langt mere brillant? ||
 Oh! giv os det, || Og, smilende saaledes, ||
 Ville vi adskille Glasset i to, || Lade Glæden
 glide || I dobbelt Strøm || Og rydde begge
 Ender for bestandig! || Bekrands da Bolden &c.

4) This alludes to an interesting circum-
 stance related of the Dalgaiss, the favourite
 troops of Brian, when they were interrupted
 in their return from the battle of Clontarf, by
 Fitzpatrick, prince of Ossory. The wounded
 men entreated, that they might be allowed to
 fight with the rest. — „Let stakes (they said)
 be stuck in the ground, and suffer each of

us, tied to and supported by one of these
 stakes, to be placed in his rank by the side
 of a sound man.” „Between seven and eight
 hundred wounded men (O'Halloran adds) pale,
 emaciated, and supported in this manner, ap-
 peared mixed with the foremost of the troops;
 — never was such another sight exhibited”, —
 History of Ireland, book XII, chap. 1.

V.

FROM MOORE'S LEGENDARY BALLADS.

The high-born Ladye.

In vain all the Knights of the Underwald
woo'd her,
Though brightest of maidens, the proudest
est was she;
Brave chieftains they sought, and young
minstrels they sued her.
But worthy were none of the high born
Ladye.

„Whomsoever I wed”, said this maid,
so excellend,
„That Knight must the conqueror of
conquerors be;
„He must place me in halls fit for monarchs
to dwell in; —
„None else shall be Lord of the high
born Ladye!”

Thus spoke the proud damsel, with scorn
looking round her
On Knights and on Nobles of highest
degree;
Who humbly and hopelessly left as they
found her,
And worshipp'd at distance the high-born
Ladye.

At length came a Knight, from a far
land to woo her,
With plumes on his helm like the foam
of the sea;

His vizor was down — but, with voice
that thrill'd through her,
He whisperd his vow's to the high born-
Ladye.

„Proud maiden! I come with high spousals
to grace thee,
„In me the great conqueror of conquerors
see;
„Enthroned in a hall fit for monarchs
I'll place thee,
„And mine thou art for ever, thou high
born-Ladye.”

The maiden she smil'd, and in jewels
array'd her,
Of thrones and tiaras already dreamt she;
And proud was the step, as the bridegroom
convey'd her
In pomp to his home, of that high born
Ladye.

„But whither”, she starting exclaims,
„have you led me?
„Here's nought but a tomb and a dark
cypress tree;
„Is this the bright hall in which thou
wouldst wed me?”
With scorn in her glance, said the high
born Ladye.

Den Høibaarne Dame.

Forgjæves alle Ridderne fra Unterwald friede
til hende, || Skjönt den færeste af Møer, den
stolteste var hun; || Tapre Høvdinge, søgte,
og unge Skjalde de beilede til hende, || Men
ingen var værdig til den høibaarne Dame.

„Hvosomhelst jeg ægter”, sagde denne Mø,
saa fortrintlig, || „Den Ridder maa en Sejerherre
over Sejerherrer være; || „Han maa sætte
mig i Sale skikkede for Monarcher at
bo i; — || „Ingen anden skal blive Herre
over den høibaarne Dame!”

Saaledes talte den stolte Ungmø, med Foragt
seende rundt om sig, || Paa Riddere og
Adelsmænd af højeste Rang; || Som ydmygt
og haabløst forlod som de fandt hende, || Og
tilbad i Afstand den høibaarne Dame.

Endelig kom en Ridder fra et fjært Land
at frie til hende, || Med Fjædre paa Hjelmen

som Skum paa Søen; || Hans Visir var nede
— men med en Stemme som dirrede igjennem
hende, || Hviskede han sit Frieri til den høibaarne
Dame.

„Stolt Mø! jeg kommer med høi Formøling
at hædre dig, || „I mig den store Sejerherre
over Sejerherrer see; || „Paa en Throne i en
Sal skikket for Monarcher vil jeg sætte dig, ||
„Og min er du for steds, du høibaarne Dame!”

Møen hun smilte, og i Juveler pyntede sig, ||
Om Thronen og Tiarer allerede drømte hun; ||
Og stolt var Skridtet (da Brudgønnen førte
hende || Med Pragt til sit Hjem) den høibaarne
Dame.

„Men hvorhen” raaber hun overrasket, „har
I ført mig? || „Her er intet andet end en
Grav, og et mørkt Cypressus Træ, || „Er dette
den lyse Hal i hvilken du vilde ægte mig?” ||
Med Foragt i sit Øje, sagde den høibaarne
Dame.

„Tis the home", he replied, „of earth's
loftiest creatures" —
Then lifted his helm for the fair one to
see;
But she sunk on the ground — 't was
a skeleton's features
And Death was the Lord of the high
born Ladye!

The Leaf and the Fountain.

„Tell me, kind Seer, I pray thee,
„So may the stars obey thee,
„So may each airy
„Moon-elf and fairy
„Nightly their homage pay thee!
„Say, by what spell, above, below,
„In stars that wink or flow'rs that blow,
„I may discover,
„Ere night is over,
„Whether my love loves me or no,
„Whether thy love loves me."

„Maiden, the dark tree nigh thee
„Nath charms no gold could buy thee;
„Its stem enchanted,
„By moon-elves planted,
„Will all thou seek'st supply thee,
„Climb to yon boughs that highest grow,
„Bring thence their fairest leaf below;
„And thou'lt discover
„Ere night is over
„Whether thy love loves thee or no,
„Whether thy love loves thee."

„See, up the dark tree going
„With blossoms round me blowing,
„From thence, oh Father
„This leaf I gather,
„Fairest that there is growing.
„Say, by what sign I now shall know
„If in this leaf lie bliss or woe;
„And thus discover
„Ere night is over,
„Whether my love loves me or no,
„Whether my love loves me."
„Fly to yon fount that is welling,
„Where moonbeam ne'er had dwelling,
„Dip in its water
„That leaf, oh Daughter,
„And mark the tale 'tis telling.
„Watch thou if pale or bright it grow,
„List thou, the while, that fountain's flow,
„And thou'lt discover
„Whether thy lover,
„Lov'd as he is, loves thee or no,
„Lov'd as he is, loves thee."

„Forth flew the nymph, delighted
„To seek that fount benighted;
„But scarce a minute
„The leaf lay in it,
When, lo, its bloom was blighted!
And as she ask'd with voice of woe —
List'ning, the while, that fountain's
flow —

„Shall I recover
„My truant lover?"
The fountain seem'd to answer, „No";
The fountain answered, „No".

„Det er Hjemmet," gjensvarede han, „for
Jordens højeste Skabninger". || Og løfted' da
Ujælmen for den Skjønne at see; || Men hun
segnd' til Jorden — det var et Skelets Træk, ||
Og Døden var Herre over den høibaarne Dame.

Bladet og Kilden.

„Sig mig kjære Seer jeg beder dig, || „Saa
sandt være stjærnene dig lydig, || „Saa sandt
maatte hver Infuld || „Maane-Alf og Fæ ||
„Natl' yde dig Hylding! || „Sig ved hvilket
Tryller, oppe, nede, || „I Stjærner som vinke,
eller Blomstre som udspringe, || „Jeg kan op-
dage, || „Inden Natten er omme, || „Om min
Kjæreste elsker mig eller ei, || „Om min Kjæ-
reste elsker mig."

„Ungmø, det mørke Træ nær ved dig ||
„Har Tryllerier som intet Guld kunde kjøbe
Dig; || „Dets fortryllede Stamme || „Plantet
af Maane-Alfer || „Vil alt hvad du søger for-
skaaffe dig, || „Klavre op til hine Grene som
højest voxte, || „Bring derfra deres favreste
Blad ned; || „Og du vil opdage, || „Inden
Natten er omme, || „Om din Kjæreste elsker
dig eller ei, || „Om din Kjæreste elsker dig."

See, op ad det mørke Træ gaende || Med
Blomstre rundt om mig udspringende || „Der-
fra, oh Fader, || „Plukker jeg deite Blad, ||
„Det favreste som der voxer, || „Sig, ved
hvilket Tegn jeg nu kan vide || „Om i dette
Blad der er Lyksalighed eller Kummer, || „Og
saaledes opdage || „Inden Natten er omme, ||
„Om min Kjæreste elsker mig eller ei || „Om
min Kjæreste elsker mig.

„Flyv til hin Kilde som vælder, || „Hvor
Maane-Straalet aldrig havde Bolig, || „Dyp i
dens Vand || „Det Blad o Datter, || „Og
mærk (dig) den Historie det fortæller; || „Pass
paa om blegt eller lyst det bliver, || „Lyt
med det Saame, til den Kildes Strøm, || „Og
du vil opdage || „Om din Elsker, || „Elsket
som han er, elsker dig eller ei || „Elsket som
han er elsker dig.

Afstod Hvi Nymphen frydefuld, || For at
søge den mørke Kilde; || Men næppe et Mi-
nut || Laa Bladet deri, || Førend, see, dets
friske Farve var ødelagt! || Og som hun spurgte,
med bedrøvet Stemme || Lytende med det
samme til Kildens Strøm || „Skal jeg gjen-
vinde || „Min skulende Elsker?" || Syntes
Kilden at svare „Nei"; || Kilden svarede „Nei,"

III. SATIRICAL POEMS.

I. FABLES FOR THE HOLY ALLIANCE.

Tu Regibus alas
Eripe
Clip the wings
Of these high-flying arbitrary Kings. Dryden's Translation.

To Lord Byron.

Dear Lord Byron,
Though this Volume should possess no other merit in your eyes, than that of reminding you of, the short time we passed together at Venice, when some of the trifles which it contains were written, you will, I am sure, receive the dedication of it with pleasure, and believe that I am,

My dear Lord,
Ever faithfully yours,

T. B.

P r e f a c e.

Though it was the wish of the Members of the Poco-curante Society (who have lately done me the honour of electing me their Secretary) that I should prefix my name to the following Miscellany, it is but fair to them and to myself to state, that, except in the „painful pre-eminence” of being employed to transcribe their lucubrations, my claim to such a distinction in the title-page is not greater than that of any other gentleman, who has contributed his share to the contents of the volume.

I had originally intended to take this opportunity of giving some account of the origin and objects of our Institution, the names and characters of the different members, &c. &c. — but, as I am at present preparing for the press the First Volume of the „Transactions of the Poco-curante-Society,” I shall reserve for that occasion all further details upon the subject; and content myself here with referring, for a general insight into our tenets, to a Song which will be found at the end of this work, and which is sung to us on the first day of every month, by one of our oldest members, to the tune of (as far as I can recollect, being no musician,) either „Nancy Dawson” or „He stole away the Bacon.”

It may be as well also to state, for the information of those critics, who attack with the hope of being answered, and of being, thereby, brought into notice, that it is the rule of this Society to return no other answer to such assailants, than is contained in the three words „Non curat Hippocrides,” (meaning, in English, „Hippocrides does not care a fig,”) which were spoken two thousand years ago by the first founder of Poco-curantism, and have ever since been adopted as the leading *dictum* of the sect

THOMAS BROWN.

FABLES FOR THE HOLY ALLIANCE.

Fable I.
The Dissolution Of The Holy Alliance.
A Dream.
I've had a dream that bodes no good
Unto the Holy Brotherhood.

I may be wrong, but I confess —
As far as it is right or lawful
For one, no conjurer, to guess —
It seems to me extremely awful.

1ste Fabel.
Den Hellige Alliances Opløsning, en Drøm.
Jeg har havt en Drøm som behøder Intet
gødt || For det Hellige Broderskabs. || Jeg kan

tage Feil, men jeg tilstaaer — || Saavidt som
det maatte være ret og lovligt || For mig, som
Ingen Hexemester er, at gjætte — || Den sy-
nes mig at være overmaade forfærdelig.

Methought, upon the Neva's flood
A beautiful Ice Palace stood,
A dome of frost-work, on the plan
Of that once built by Empress Anne,
Which shone by moonlight — as the
tale is —

Like an Aurora Borealis.

In this said Palace, furnish'd all
And lighted as the best on land are,
I dreamt there was a splendid Ball,
Given by the Emperor Alexander,
To entertain with all due zeal,
Those holy gentlemen, who've shown a
Regard so kind for Europe's weal,
At Troppau, Laybach, and Verona.

The thought was happy — and design'd
To hint how thus the human Mind
May, like the stream imprison'd there,
Be check'd and chill'd, till it can bear
The heaviest Kings, that ode or sonnet
E'er yet be-prais'd, to dance upon it.

And all were pleas'd, and cold, and
stately,
Shivering in grand illumination —
Admir'd the superstructure greatly,
Nor gave one thought to the founda-
tion.

Mig syntes at paa Nevas Flod || Et skjönt
Iis-Pallads stod, || En Knappel-Hvælvning af
Frost-Værk efter samme Plan || Som det der
engang blev bygget af Keiserinde Anna, || Som
skinne det ved Maanelys — som Historien for-
tæller — || Ligesom et Nordlys.

I det bemeldte Pallads, som var ganske
menhleret || Og oplyst som de bedste paa
Land[Jorden] ere, || Drømte jeg at der var et
splendid Ball, || Som blev givet af Keiser
Alexander, || For at underholde med al tilbör-
lig Iver, || Disse hellige Gentlemen, som have
udvist en || Saa kjærlig Omhu for Europas
Bedste, || I Troppau, Laybach og Verona.

Tanken var heldig || og var bestemt || Til
at give Vink om hvorledes den menneskelige
Aand || Kan, ligesom Strømmen som der var
fængslet, || holdes tilbage og afkjøles, indtil
den kan bære || De sværeste Konger, som Ode
eller Sonnet || Nogensinde endnu beprøvet, saa
at de kunne dandse derpaa.

Og alle vare veltilfreds, og kolde, og stad-
selige (stive), || Rystende i en storartet illu-
mination — || De beundrede Overbygningen
meget || Og gave ikke (saameget som) een

Much too the Czar himself exulted,
To all plebeian fears a stranger,
For, Madame Krudener, when consulted,
Had pledg'd her word there was no
danger.

So, on he caper'd fearless quite,
Thinking himself extremely clever,
And waltz'd away with all his might,
As if the Frost would last for ever

Just fancy how a bard like me,
Who reverence monarchs, must have
trembled

To see that goodly company,
At such a ticklish sport assembled.

Nor were the fears, that thus astounded
My loyal soul, at all unfounded —
For, lo! ere long, those walls so massy
Were seiz'd with an ill-omen'd drip-
ping,

And o'er the floors, now growing glassy,
Their Holinesses took to slipping.

The Czar, half through a Polonaise,
Could scarce get on for downright
stumbling;

And Prussia, though to slippery ways
Well used, was cursedly near tumb-
ling.

Tanke til Grundvolden. || Meget triumpherede
ogsaa Tsaren selv, || En Fremmed for al ple-
beisk Frygt, || Thi, Madame Krüdener da man
spurgte hende tilraads || Havde pantsat sit
[Eres]Ord at der ikke var nogen Fare. || Saa
fremad cabriolerede han ganske uden Frygt ||
Anseende sig selv for en udmærket Dandser, ||
Og valzedede fort af alle Kræfter || Som om
Frosten vilde vedvare for stedse.

Tænk eder bare hvorledes en Skjald som
jeg || Der har Ærefrygt for Monarcher, maa
have skjælv et || Ved at see et saa skjönt Sei-
skab || Ved en saa kilden Forlystelse for-
samlet.

Ei heller var den Frygt, som saaledes over-
vældede || Min loyale Sjæl, i mindste Maade
ugrundet — || Thi, see! inden kort Tid, disse
saa massive Mure || Blev grebne af en ond
varslenende Dryppen || Og over Gulvene som nu
blive glasagtige || Begyndte deres Helligheder
at glide. || Tsaren som var halvt igjennem en
Polonaise, || Kunde næppe komme videre for
ligefrem Snublen; || Og Preussen skjönt til
slibrige Veje || Vel vant, var forbandet nær
ved at støbe kolbytter.

Yet still 'twas, *who* could stamp the
 floor most,
 Russia and Austria 'mong the foremost —
 And now, to an Italian air,
 This precious brace would, hand in
 hand, go;
 Now — while old Louis, from his chair
 Intreated them his toes to spare —
 Call'd loudly out for a Fandango.

And a Fandango, 'faith, they had,
 At which they all set to, like mad!
 Never were Kings (though small the
 expense is
 Of wit among their Excellencies)
 So out of all their princely senses.
 But, ah, that dance — that Spanish
 dance —
 Scarcely was the luckless strain begun,
 When, glaring red, as 'twere a glance
 Shot from an angry Southern sun,
 A light through all the chambers flam'd,
 Astonishing old Father Frost,
 Who, bursting into tears, exclaimed,
 „A thav, by Jove — we're lost, we're
 lost;
 „Run, France — a second Waterloo
 „Is come to drown you — *saue qui peut* !”

Why, why will monarchs caper so
 In palaces without foundations? —
 Instantly all was in a flow,
 Crowns, fiddles, sceptres, decorations —
 Those Royal Arms, that look'd so nice

Dog, bestandig gjaldt det, *hvo* der kunde
 stampe i Gulvet bedst, || Rusland og Østerrig
 i blandt de forreste. — || Og nu, til en Ita-
 liensk Melodi || Kunde dette kostbare Par gaa
 Haand i Haand; || Nu — i det gamle Louis
 fra sin Stol || Bønfaldt dem om at skaane
 hans Tær — || Fordrede det med høj Røst en
 Fandango.

Og en Fandango, min Tro, fik de, || Hvil-
 ken de alle gave dem i Kast med som om de
 vare gale! || Aldrig vare Kunger (skjönt Con-
 sumtionen er ringe || Af Viid iblandt deres
 Excellencer) || Saa [ganske] ud af alle deres
 fyrstelige Sandser. || Men ach, den Dands, —
 den Spanske Dands. || Næppe var den ulykke-
 lige Tour begyndt, || Da gloende rødt, (som
 om det var et Blik || Aflyret af en vred syd-
 lig Sol), || Lys blussede igjennem alle Værel-
 serne; || Forbausende gamle Fader Frost, ||
 Som bristende udi Taarer udraabte: || „Tø-
 veir! ved Jupiter — vi ere tabte, vi ere tabte; ||
 „Löh, Frankrig — et andet Waterloo || „Er
 kommet for at drukne dig — *saue qui peut*, ||
 Ih, hvorfor ville Monarcher saaledes capriolere ||
 i Paladser uden Grundvolde? — || Paa Öj-
 eblikket var Alt i en Ström, || Kroner, Fioll-
 ner, Sceptre, Decorationer — || Disse konge-
 lige Vaaben, som tog sig saa pænt ud, || Ud-

Cut out in the resplendent ice —
 Those Eagles, handsomely provided
 With double heads for double dealings —
 How fast the globes and sceptres glided
 Out of their claws on all the ceilings!
 Proud Prussia's double bird of prey
 Tame as a spatch cock, slunk away;
 While — just like France herself, when
 she
 Proclaims how great her naval skill is —
 Poor Louis' drowning fleurs-de-lys
 Imagin'd themselves *water-lilies*.

And not alone rooms, ceiling, shelves
 But — still more fatal execution —
 The Great Legitimizes themselves
 Seem'd in a state of dissolution.
 The' indignant Czar — when just about
 To issue a sublime Ukase,
 „Whereas all light must be kept out” —
 Dissolv'd to nothing in its blaze.
 Next Prussia took his turn to melt,
 And, while his lips illustrious felt
 The influence of this southern air,
 Some word, like „Constitution” — long
 Congeal'd in frosty silence there —
 Came slowly thawing from his tongue.
 While Louis, lapsing by degrees,
 And sighing out a faint adieu
 To truffles, salmis, toasted cheese
 And smoking *fondus*, quickly grew,
 Himself, into a *fondue* too; —
 Or like that goodly King they make

skaarne i den skinnende Is — || Disse Örne
 smukt forsynede || Med dobbelte Hoveder for
 dobbelt Handel [d. e. Bedrag] || Ilvor hurtigt
 Rigsaablene og Sceptrene gled || Ud af deres
 Klöer paa alle Loftterne! || Det stolte Preus-
 sens dobbelte Rovfugl || Tam som en beskaa-
 ren Hane (Käpön) sneg sig bort; || Medens — accu-
 rat lige som Frankrig selv, naar det || Proclame-
 rer hvor stor dets Söväsens Klögt er — || Stak-
 kels Louis' drukkene *fleurs-de-lys* || Bildte sig
 ind at være **Vand-Liljer**.

Og ikke alene Værelser, Lofter, Hylder, ||
 Men — en endnu fatalere Execution — || Selvo
 de store Legitimator [d. e. legitime Potenta-
 ter] || Syntes [at være] i en Opblåsnings Til-
 stand. || Den opragte Tzar — da han var
 just ifærd med || At understøde en opbløiet Ukas! ||
 „Efter som alt Lys maa holdes ud” — || Op-
 løstes til intet i dets Blus. || Næst kom Tou-
 ren til Preussen at smelte, || Og, medens hans
 durchlauchtige Læber fölte || Indfyldelsen af
 denne sydlige Luft, || Kom et eller andet
 Ord, lignende „Constitution” — længe ||
 Störknat i frossen Taushed der — Langsomt
 töende fra hans Tunge. || Medens Louis, grad-
 vils indsvindende, || Og fremsukkende et svagt
 Adieu || Til Tröfler, Salmagundier, ristet Ost ||
 Og rygende *fondus* hurtigt blev || Selv til et
fondue ogsaa; — || Eller lig den herlige Konge

Of sugar for a Twelfth-night cake,
When, in some urchin's mouth, alas,
It melts into a shapless mass!

In short, I scarce could count a minute,
Ere the bright dome, and all within it,
Kings, Fiddlers, Emperors, all were
gone —

And nothing now was seen or heard
But the bright river, rushing on,
Happy as an enfranchis'd bird,
And prouder of that natural ray,
Shining along its chainless way —
More proudly happy thus to glide
In simple grandeur to the sea,
Than when, in sparkling fetters tied,
'Twas deck'd with all that kingly pride
Could bring to light its slavery!
Such is my dream — and I confess,
I tremble at its awfulness.

That Spanish Dance — that southern
beam —

But I say nothing — there's my dream —
And Madame Krudener, the she-prophet,
May make just what she pleases of it.

Table II.
The Looking-Glasses.

Poem.

Where Kings have been by mob-elec-
tions

Rais'd to the Throne, 'tis strange to see
What different and what odd perfections

som de lave || Af Sukker for en Julekage
{bogst. Helligtre-Kongers-Kage} || Naar, ach,
den i en eller anden Pugs Mund, || Smelter
til en formløs Masse!

Kort sagt, jeg kunde næppe tælle en Minut, ||
Inden den skinnende Kuppel, og alt hvad der
var i den, || Konger, Fiolinspillere, Keisere,
Alt var borte — || Og intet nu blev seet eller
hørt, || Undtagen den lyse Flod, styrtende
frem, || Lykkelig som en frigiven Fugl, || Og
stolt af den naturlige Straale || Skinnende
hon ud dens lækkelige Vej — || Mere stolt
lykkelig saaledes at glide || I simpel Storhed
til Søen, || End da, i funklende Lænker bun-
den, || Den var prydet med Alt hvad konge-
ligt Overmød || Kunde bringe for at belyse
dens Trældom! || Saaledes er min Drøm — og,
jeg tilstaaer, || Jeg skjælver over dens For-
færdelighed. || Hlin Spanske Dands — hlin
sydlige Straale — || Men jeg siger intet —
der er min Drøm — || Og Madame Krüdener,
Hun-Propheten || Kan gjøre Just hvad hun be-
hager af den.

Fabel II.
Spilleene.

Indledning.

Hvor Konger ere blevne ved Pöbel-Valg ||
Opløstede paa Thronen, er det besynderligt at
see || Hvor forskjellige og hvilke sære Fuld-

Men have requir'd in Royalty.
Some, liking monarchs large and plumpy,
Have chos'n their Sovereigns by the
weight; —

Some wish'd them tall some thought
your dumpy,

Dutch-built, the true Legitimate,
The Easterns in a Prince, 'tis said,
Prefer what's called a jolter-head;
The' Egyptians wer'n't at all particular,
So that their Kings had *not* red hair —
This fault not even the greatest stickler
For the blood royal well could bear.
A thousand more such illustrations
Might be adduc'd from various nations;
But, 'mong the many tales they tell us,
Touching the' acquir'd or natural right
Which some men have to rule their
fellows,

There's one, which I shall here recite; —

Fable.

There was a land — to name the place
Is neither now my wish nor duty —
Where reign'd a certain Royal race,
By right of their superior beauty.

What was the cut legitimate
Of these great persons' chins and
noses,
By right of which they rul'd the state,
No history I have seen discloses.

kommenheder || Menneskene have fordret i
Kongens Person. || I det nogle, som holdt af
Monarcher brede og tykke, || Have valgt deres
Souveræner efter Vægt; — || Nogle ønskede
dem høje, andre ansaa Eders buttede, || Hol-
lansk-byggede, for de virkelige Legitime. || De
Orientaliske hos deres Fyrste, siger man ||
Foretrakke det som kaldes et Tyk-hovede. ||
Ægypterne vare slet ikke vanskelige || Naar
deres Konger kun *ikke* havde rødt Haar — ||
Den Feil kunde selv den største Fortægtter
Af det kongelige Blod ikke vel taale. || Et
Tusinde flere saadanne oplysende Exempler ||
Kunde blive fremførte fra forskjellige Natio-
ner. || Men iblandt de mange Historier de
fortælle os, || Angaaende erhvervet eller natu-
rurig Ret || Som visse Mænd have til at re-
gere deres Medmennesker, || Er der een, som
jeg vil her recitere.

Fabel.

Der var et Land — at nævne Stedet || Er
nu hverken mit Ønske eller min Pligt — ||
Hvor der regjerede en vis kongelig Slægt, ||
Ifølge Rettighed af deres overordentlige Skjønhed.

Hvad der var det legitime Snit || Af disse
høje Personers Hager og Næser, || I Rettighed
af hvilket de regjerede Staten, || Aabenbarer
ingen Historie som jeg har seet.

But so it was — a settled case —
Some Act of Parliament, pass'd snugly,
Had voted *them* a beauteous race,
And all their faithful subjects ugly.

As rank, indeed, stood high or low,
Some change it made in visual organs;
Your Peers were decent — Knights, so
so —

But all your common people, gorgons!

Of course, if any knave had hinted
That the King's nose was turned awry,
Or that the Queen (God bless her!)
squinted —

The judges doom'd that knave to die.

But rarely things like this occur'd,
The people to their King were duteous,
And took it, on his Royal word,
That they were frights, and He was
beauteous.

The cause whereof, among all classes,
Was simply this — these island elves
Had never yet seen looking-glasses,
And, therefore, did not know them-
selves.

Sometimes, indeed, their neighbours' faces
Might strike them as more full of reason,

More fresh than those in certain places —
But, Lord, the very thought was
treason!

Besides, howe'er we love our neighbour,
And take his face's part, 'tis known
We ne'er so much in earnest labour,
As when the face attack'd's our own.

So, on they went — the crowd believ-
ing —

(As crowds well govern'd always do)
Their rulers, too, themselves deceiving
So old the joke, they thought 'twas
true.

But jokes, we know, if they too far go,
Must have an end — and so, one day
Upon that coast there was a cargo
Of looking-glasses cast away.

'Twas said, some Radicals somewhere,
Had laid their wicked heads together,
And forc'd that ship to founder there, —
While some believe it was the wea-
ther.

However this might be, the freight
Was landed without fees or duties;
And from that hour historians date
The downfall of the Race of Beauties.

Men saaledes var det — en afgjort Sag — ||
En Parlamentsact hyggeligen igjennemført, ||
Havde voteret *dem* en skjøn Slægt, || Og alle
deres tro Undersaatter hæslige.

Efter som Rangen, i Sandhed, var høj eller
lav, || Saa gjorde det nogen Forandring i
Syns Organerne, || Eders Pairer vare anstæn-
dige — Riddere, saa, saa — || Men alle *me-
nige* Folk Gorgoner [d. e. Skræmsler].

Det forstaaer sig at hvis nogen Slyngel
havde givet Vink om || At Kongens Næse var
dreiet skjæv, || Eller at Dronningen (Gud vel-
signe hende) skelede — || Saa fordømte Dom-
meme den Slyngel til Døden.

Men saadanne Ting som denne indtraf sjæl-
den, || Folkene var pligtføende mod deres
Konge, || Og antog paa hans Kongelige Ord, ||
At de (selv) vare Skræmsler, og Han var Kjon.

Hvortil Aarsagen, iblandt alle Klasser ||
var ligefrem denne — at disse Ø-Alfor || Havde
endnn aldrig seet Speile, || Og derfor, *kjendte
et sig selv*.

Undertiden, i Sandhed deres Naboers Ansigt-
ter || Kunde frappere dem som mere fulde af

Fornuft, || Mere friske end Ansigterne paa
visse [høje] Steder — || Men, bevars! den
blotte Tanke var Høiforræderi!

Desuden, hvormeget vi end ogsaa elskede vor Nabo, ||
Og tage hans Ansigt i Forsvar, saa er det be-
kjendt || At vi aldrig anstrænge os saa alvor-
ligt [for den Ting], || Som naar det angrebne
Ansigt er vort eget.

Saaledes bleve de ved — Mængden troende — ||
(Som vel regjerede Mængder altid gjøre) ||
Deres Regjenter, ogsaa, sig selv bedragende — ||
Denne Spøg var saa gammel, de tænkte den
var Sandhed.

Men Spøg, vide vi, naar den Slags gaar
for vidt, || Maa faa en Ende — og saaledes,
en Dag, || Paa hiin Kyst der blev en Ladning ||
Af Speile strandet.

Man sagde at nogle Radicaler et eller an-
det Sted || Havde stukket deres ugudelige
Hoveder sammen, || Og tvunget hiint Skib til
at kentre der. — || Medens andre tro at det
var Veiret.

Hvorledes det nu end kunde være, Ladnin-
gen || Blev landet uden Sportler eller Told; ||
Og fra den Time datere Historiekriverne || Om-
styrtelsen af Skjønhedernes Slægt.

The looking-glasses got about,
And grew so common through the land,
That scarce a tinker could walk out,
Without a mirror in his hand.

Comparing faces, morning, noon,
And night, their constant occupation —
By dint of looking-glasses, soon,
They grew a most reflecting nation.

In vain the Court, aware of errors
In all the old, establish'd mazards,
Prohibited the use of mirrors,
And tried to break them at all ha-
zards; —

In vain — their laws might just as well
Have been waste paper on the shelves;
That fatal freight had broke the spell;
People had look'd — and knew them-
selves.

If chance a Duke, of hirth sublime,
Presum'd upon his ancient face,
(Some calf-head, ugly from all time)
They popp'd a mirror to his Grace: —

Just hinting, by that gentle sign,
How little Nature holds it true,
That what is call'd an ancient line
Must be the line of Beauty too.

From Duke's they pass'd to regal phizzes,
Compar'd them proudly with their own,
And eried, „How could such monstrous
quizzes
„In Beauty's name usurp the throne!“ —

They then wrote essays, pamphlets,
books,
Upon Cosmetical Oeconomy,
Which made the King try various looks,
But none improv'd his physiognomy.

And satires at the Court were levell'd,
And small lampoons, so full of sly-
nesses,
That soon, in short, they quite be-
devil'd
Their Majesties and Royal Highnesses.

At length — but here I drop the veil,
'To spare some loyal folks' sensations;
Besides, what follow'd is the tale
Of all such late enlighten'd nations;

Of all to whom old Time discloses
A truth they should have sooner
known —
That Kings have neither rights nor noses
A whit diviner than their own.

Speliene kom omkring, || Og bleve saa al-
mindelige over [hele] Landet, || At, næppe
en Kjædeløkker kunde gaee ud, || Uden et
Spiel i sin Haand.

At sammenligne Ansigter, Morgen, Middag, ||
Og Aften, (blev) deres bestandige Beskjæfti-
gelse — || I Kraft af Spelle, snart, || Blev de
en særdeles reflecterende Nation.

Forgjæves Hoffet, som vidste der vare Feil ||
I alle de gamle etablerede Kindbakker, || For-
bød Brugen af Spelle, || Og forsøgte at staa
dem ltu hvad det end kostede.

Forgjæves — deres Lovo kunde ligesaa godt ||
Have været Maculatur paa Hviderne; || Den
fatale Lædning havde brudt Trylleri: || Fol-
kene havde skuet, — Og kjendte sig selv.

Traf det sig at en Hertug, af ophøjet Byrd, ||
Brystede sig af sit classiske (bedagede) Ansigt
(Et eller andet Kalvehoved hængt fra Arilds
Tid,) || Stak de et Spiel [op i Ansigtet] paa
hans Naade.

Just givende Vink om ved det sagte Tegn, ||
Hvorlilket Naturen anseer det for sandt, || At
hvad der kaldes en gammel (Siagt) Linie, ||
Maa være Skjønhedens Linie ogsaa.

Fra Hertugers gik de til Kongelige Fjæser, ||
Sammenlignede dem stolt med deres egne ||
Og raalte: „Hvorledes kunde slige forfærdelige
Skabliken - Hoveder || I Skjønhedens Navn
usurpere Thronen!“

Og saa skrev de Afhandlinger, Brochurer,
Bøger, || Om den kosmetiske Oekonomi, || Som
bragte Kongen til at forsøge adskillige Udseen-
der || Men intet forbedrede hans Physiognomi.

Og Satirer bleve der rettede mod Hoffet ||
Og smaa Smædeskrifter saa fulde af Underfun-
digheder, || At de snart, kort sagt, ganske be-
døvede || Deres Majestæter og Kongelige
Høiheder.

Tilslidst — men her lader jeg Sløret falde ||
For at skaane visse loyale Folks Følelser; ||
Desuden, det som paafulgte er Historien, ||
Af alle saadanne siddigt oplyste Nationer.

Af alle for hvem gamle Kronas aabenbarer || En
Sandhed som de burde have tidligere kjendt — ||
At Konger have hverken Rettigheder eller
Næser || Den ringeste Smule guddommeligere
end deres egne.

Fable III.

The Torch Of Liberty.

I saw it all in Fancy's glass —
Herself, the fair, the wild magician,
Who hid this splendid day-dream pass,
And nam'd each gliding apparition.

'Twas like a torch-race — such as they
Of Greece perform'd, in ages gone,
When the fleet youths, in long array,
Pass'd the bright torch triumphant on.

I saw th' expectant nations stand
To catch the coming flame in turn; —
I saw, from ready hand to hand,
The clear, though struggling, glory burn.

And, oh, their joy, as it came near,
'Twas, in itself, a joy to see; —
While Fancy whisper'd in my ear,
„That torch they pass is Liberty!”

And, each, as she receiv'd the flame,
Lighted her altar with its ray;
Then, smiling, to the next who came,
Speeded it on its sparkling way.

From Albion first, whose ancient shrine
Was furnish'd with the fire already,

Columbia caught the boon divine,
And lit a flame, like Albion's, steady.

The splendid gift then Gallia took,
And, like a wild Bacchante, raising
The brand aloft, its sparkles shook,
As she would set the world a-blazing!

Thus kindling wild, so fierce and high
Her altar blaz'd into the air,
That Albion, to that fire too nigh,
Shrunk back, and shudder'd at its glare!

Next, Spain, so new was light to her,
Leap'd at the torch — but, ere the spark,
That fell upon her shrine, could stir,
'Twas quench'd — and all again was dark.

Yet, no — *not* quench'd — a treasure,
worth
So much to mortals, rarely dies:
Again her living light look'd forth,
And shone, a beacon, in all eyes.

Who next receiv'd the flame? alas,
Unworthy Naples — shame of shames,
That ever through such hands should pass
That brightest of all earthly flames!

Fabel III.

Frihed's-Fakkelen.

Jeg saa det altsammen i Phantasiens Glas — ||
Hun selv (var) den skjönn, den vilde Hexe-
mester, || Som bød denne herlige Dagdröm at
passere (forbi), || Og nævnede hvert (forbi)
glidende Syn.

Det lignede et Fakkelt-Veddeløb — saadan
som de || I Grækenland opførte, i forsvundne
Tidsalderer || Da de hurtige Ynglinge i lang
Række, || Lod den lyse Fakkelt passere trium-
pherende frem. *)

Jeg saa de forvæntende Nationer staa, ||
For at gribe den kommende Flamme efter
Touret; — || Jeg saa fra den beredvillige Hånd
til Haand, || Den klare, skjönt kjæmpende
Herlighed brænde.

Og, ah! deres Fryd, dn den kom nær, ||
Det var, i sig selv, en Fryd at see; — || Me-
dens Phantasiens hvidskede mig i Øret: || „Den
Fakkelt (som) de lade passere er Frihed!”

Og hver (Nation) som den modtog Flammen, ||
Oplyste sit Alter med dens Straale: || Derpaa,
smilende, til den næste som kom || Befordrede
den paa dens fanklende Vel.

Fra Albion først, hvis gamle Alter || Var
nilerede forsynet med denne Ild, || Fangede

Columbia den guddommelige Gave, || Og
antændte, ligesom Albions, en stadig Flamme.

Den herlige Gave tog Gallia da || Og lig
en vild Bacchantinde, løftende || Brænden i
Veiret, rystede dens Gnister, || Som om hun
(Gallia) vilde stikke Verden i Brand!

Dn hun saaledes antændte vildt, saa forfær-
delig og høit || Blussede hendes Alter op i
Luften || At Albion som var for nær ved den
Ild, || Trak sig tilbage og gjøs ved dens Op-
blussen!

Dernæst Spanien, saa nyt var Lys for
hende, || Sprang til Fakkelen — men førend
Gnisten || Som faldt paa hendes Alter kunde
bevæge sig, || Var den slukket — og alt var
mørkt igjen.

Dog, nei — *ikke* slukket — en Skat, (som
er) værd || Saa meget for de Dødelige, døer
sjælden || Igjen skinnede hendes (Spaniens)
levende Lys frem, || Og lyste som et Fyr for
Alles Øjne.

Hvo modtog Flammen næst? ach, || Uvær-
dige Neapel — Skjændsels Skjændsel || At
nogensinde gennem saadanne llander skulde
passere || Hvi den lyseste af alle jordske
Flammer!

*) See Indledningen til Platos Republik.

Sir Robert Filmer saith -- and he,
Of course, knew all about the matter --
„Both men and beasts love Monarchy;”
Which proves how rational -- the latter.
Sidney, we know, or wrong or right,
Entirely differ'd from the Knight!
Nay, hints a king may lose his head,
By slipping awkwardly his bridle: --
But this is treasonous, ill-bred,
And (now-a-days, when Kings are led
In patent snaffles) downright idle.
No, no -- it isn't right-line Kings,
(Those sovereign lords in leading-strings
Who, from their birth, are Faith-De-
fenders,)

That move my wrath -- 'tis your pre-
tenders,
Your mushroom rulers, sons of earth,
Who -- not, like t'others, bores by birth,
Establish'd *gratia Dei* blockheads,
Born with three kingdoms in their
pockets --
Yet, with a brass that nothing stops,
Push up into the loftiest stations,
And, though too dull to manage shops,
Presume, the dolts, to manage nations!

This class it is, that moves my gall,
And stirs up bile, and spleen, and all.
While other senseless things appear
To know the limits of their sphere --
While not a cow on earth romances

So much as to conceit she dances --
While the most jumping frog we know of,
Would scarce at Astley's hope to show
off --

Your...s, your...s dare,
Untrain'd as are their minds, to set them
To any business, any where,
At any time that fools will let them.
But leave we here these upstart things --
My business is, just now, with Kings;
To whom, and to their right-line glory,
I dedicate the following story.

Fable.

The wise men of Egypt were secret as
dummies;
And, ev'n when they most condes-
cended to teach,
They pack'd up their meaning, as they
did their mummies,
In so many wrappers, 'twas out of
one's reach.

They were also, good people, much
given to Kings --
Fond of craft and of crocodiles, mon-
keys and mystery;
But blue-bottle flies were their best
belov'd things --
As will partly appear in this very
short history.

Sir Robert Filmer sagde -- og han ||
Naturligvis vidste Alt om den Sag -- || „Baade
Mennesker og Byr elske Monarchi;” || Hvilket
beviser hvor fornuftige -- de sidste (ere). ||
Sidney, vide vi, enten med Uret eller Ret, ||
Var af ganske afvigende Mening fra Ridderen! ||
Ja giver Vink om at en Konge kan tabe sit
Hoved, || Ved at give Slip paa sit Bidsel paa
en keilet Maade. || Men dette er hølforrædersk,
noprogram, || Og (i disse Dage da Kongeriedes
Ved Patent-Trendser) ligefrem unyttigt. || Nei, nei
-- det er ei den rette Linies Konger, || (Disse
souveræne Herrer i Ledebaand || Som, fra deres
Fødsel, ere Troes-Forsvarere) || Som op-
hidsede min Vrede -- det er Eders Prætendenter, ||
Eders Padehatte Regenter, *terræ filii*, || Som
-- ikke som de andre Plageaander af Fødsel, ||
Etablerede *Dei gratia* Klodshoveder, || Fødte
med tre Kongeriger i deres Lommer -- || Dog
med Messing (d. e. Uforskommenhed) som In-
tet standser, || Trænge sig op i de højeste
Stillinger, || Og, skjönt for sløve til at fore-
staa Boutiquer, || Fordriste sig, de Dumrianer,
til at forestaa Nationer!

Denne Klasse er det som bevæger min
Galde || Som ophidser min Lever, min Milte
og det Hele. || Medens andre sandselsløse Tin-
gester, synes || At kjende deres Sphæres Grænd-

ser -- || Medens ikke en Ko paa Jorden er saa
meget romantisk || At den skulde indbilde sig
at den dandser -- || Medens den meest sprin-
gende Frø vil kjende til, || Turde næppe i
Astleys gjøre sig Haab om at vise sig -- ||
Eders . . . s, eders . . . s tør || Uvæde
som deres Sjæle ere, sætte dem || Til enhver-
somhelst Forretning paa ethvertsomhelst Sted, ||
Til enhver somhelst Tid Daarer vil tillade
dem. || Men lad os her forlade disse Pade-
hatte Tingester || Jeg har just nu med Konger
at bestille, || Til hvilke og til deres Rette-
Linies Hæder, || Jeg dedicerer den følgende
Historie.

Fabelen.

De vise Mænd at Ægypten var tause som
stumme Mænd: || Og selv naar de meest ned-
lod sig til at lære, (Folk) || Indpakkede de
deres Mening som de indpakkede deres Mn-
mier, || I saa mange Svøb, at man ei kunde
naa den.

De vare og, de gode Folk, meget hengivne
til Konger -- || Holdt af List og af Krokodil-
ler, Abekatte og Mysterier. || Men Blaafluer
vare de Ting de yndede mest -- || Som til-
deels vil vise sig i denne meget korte Historie.

A Scythian philosopher (nephew), they
 say,
 To that other great traveller, young-
 Anacharsis),
 Stept into a temple at Memphis one day,
 To have a short peep at their mystical
 farces.

He saw a brisk blue-bottle Fly on an
 altar,
 Made much of, and worshipp'd, as
 something divine;
 While a large, handsome Bullock, led
 there in a halter,
 Before it lay stabb'd at the foot of the
 shrine.

Surpris'd at such doings, he whisper'd
 his teacher

„If 'tisn't impertinent, may I ask why
 „Should a Bullock, that useful and
 powerful creature,
 „Be thus offer'd up to a blue-bottle Fly?”

„No wonder” — said t'other — „you
 stare at the sight,

„But we as a Symbol of Monarchy view
 it —

„That Fly on the shrine is Legitimate
 Right,

„And that Bullock, the People, that's
 sacrific'd to it.”

Fable V.

Church And State.

Proem.

„The moment any religion becomes national, or established, its purity must certainly be lost, because it is then impossible to keep it unconnected with men's interests; and, if connected, it must inevitably be perverted by them.”

Soame Jenyns.

Thus did Soame Jenyns — though a
 Tory,

A Lord of Trade and the Plantations;
 Fcel how Religion's simple glory
 Is stain'd by State associations.

When Catherine, ere she crush'd the
 Poles,

Appeal'd to the benign Divinity;
 Then cut them up in protocols,
 Made fractions of their very souls —
 All in the name of the bless'd Trinity.

Or when her grandson, Alexander,
 That mighty Northern salamander,
 Whose icy touch, felt all about,
 Puts every fire of Freedom out —
 When he, too, winds up his Ukases

En Skythisk Philosoph (en Neven) siger
 man) || Af den anden store Reisende den unge
 Anacharsis) || Trodte ind i et Tempel i Mem-
 sohis en Dag || For at see et lille Glimt af
 deres mystiske Farcer.

Han saa en livlig Blaa-flue paa et Alter, ||
 Meget gjort af, og dyrket, som noget (der var)
 guddommeligt; || Medens en stor smuk Oxe
 ført did ved en Strikke, || Forau den laa gjen-
 nemboret ved Alterets Fod.

Overrasket ved en saadan Daad hviskede
 han til sin Lærer: — || „Ihvis det ei er im-
 pertinent maa jeg spørge hvorfor || Skulde en
 Oxe, den nyttige og stærke Skabning || Saa-
 ledes opoffres for en Blaaflue?”

„Intet Under” — sagde den anden — at I
 stirrer paa dette Syn, || „Men *et* betragte det
 som et Symbol paa Monarchiet || „Denne Flue
 paa Alteret er den *Legitime Ret*, || „Og denne
 Oxe, (er) Folket, som bliver offeret til den.”

Fabel V.
Kirke og Stat.

I n d l e d n i n g.

„Det øjeblik nogensomhelst Religion bliver
 national, eller etableret, maa dens Reenhed
 visselig blive tabt fordi det bliver daumueligt
 at forebygge at den bliver forunden med Men-
 neskenes Interesser; og bliver den forbunden
 dermed er det uundgaeligt at den derved for-
 vandskes.” —
 SOAME JENYNS.

Saaledes følte Soame Jenyns — skjønt
 en Tory || En Lord over Handelen og (Sakker)
 Plantagerne;*) || Hvorledes Religionens simple
 Hæder || Beplettes ved Forbindelser med Staten.

Da Katharina inden hun knuste Polakkerne ||
 Appellerede til den veldædige Guddom; || Der-
 paa skar dem op i Protocoller, || Gjorde Brøk
 endog af deres Sjæle**) — || Altsammen i den
 velsignede Treenheds Navn; || Eller naar
 hendes Sønnesøn, Alexander, || Denne mæg-
 tige nordiske Salamander***) || Hvis isagtige
 Berørelse, der føles over alt, || Udslukker en-
 hver Friheds Ild — || Naar han ogsaa, slutter

*) d. e. Colonierne.

**) Ames, demi-ames &c.

***) Salamanderen antages at have Kraft til

at slukke Ild ved sin egen naturlige Kulde og
 Fæstighed.

With God and the Panagia's praises —
 When he, of royal Saints the type,
 In holy water dips the sponge,
 With which, at one imperial wipe,
 He would all human rights expunge;
 When Louis (whom as King, and eater,
 Some name *Dix-huit* and some *Des-*
huitres.)

Calls down „St. Louis' God" to witness
 The right, humanity, and fitness
 Of sending eighty thousand Solons,
 Sages, with muskets and lac'd coats,
 To cram instruction, nokens volens,
 Down the poor struggling Spaniards'
 throats —

I can't help thinking, (though to Kings
 I must, of course, like other men,
 bow,)

That when a Christian monarch brings
 Religion's name to gloss these things —
 Such blasphemy out-Benbows Ben-
 bow!

Or — not so far for facts to roam,
 Having a few much nearer home —
 When we see Churchmen, who, if ask'd,
 „Must Ireland's slaves be tith'd, and
 task'd,

„And driv'n like Negroes or Croats,
 „That you may roll in wealth and
 bliss?"

Look from beneath their shovel hats
 With all due pomp, and answer, „Yes!"
 But then, if question'd, „Shall the brand
 „Intolerance flings throughout that
 land, —

„Shall the fierce strife now taught to
 grow
 „Betwixt her palaces and hovels,
 „Be ever quench'd?" — from the same
 shovels

Look grandly forth, and answer „No." —
 Alas, alas! have these a claim
 To merciful Religion's name?
 If more you seek, go see a bevy
 Of bowing parsons at a levee —
 (Choosing your time, when straw's be-
 fore

Some apoplectic bishop's door,)
 Then, if thou canst, with life, escape
 That rush of lawn, that press of crape,
 Just watch their reverences and graces,
 As on each smirking suitor fisks,
 And say, if those round shining faces
 To heav'n or earth most turn their
 disks?

sine Ukaser || Med Gud og Panagias*) Lov
 og Priis — || Naar han, en Typus af konge-
 lige Helgener, || Dyrper den Svamp i Vie-
 vand || Hvormed i een keiserlig Visken || Han
 vilde alle menneskelige Rettigheder udslette. ||
 Naar **Louis** (hvilken som Konge og Eder, ||
 Nogle kalde *Dix-huit* og nogle *Des-huitres***) ||
 Kalder „St. Louis's Gnd" ned for at være Vidne
 til || Retfærdigheden, Menneskeligheden, og
 Hensigtsmæssigheden || Af at sende årsinds-
 tyve Tusinde Soloner; || Vise-mænd med Mu-
 sketter og broderede Kjoler || For at drive
 Opbyggelsen, *nolens volens*, || Ned i de stak-
 kels kjæmpende Spanleres Hals — || Saa kan
 jeg ei gjøre for det at jeg tænker (skjönt for
 Konger || Jeg maa, naturligvis, som andre
 Mænd, bakke) || At naar en Christen Monarch
 bringer || Religionens Navn for at beskykke
 sigle Ting — || At en saadan Blasphemi over-
 Benbower Benbow. ***)

Eller — for ei saa langt efter Facta at van-
 dre || Da vi have nogle faae langt nærmere
 Hjemmet — || Naar vi see Geistlige, som, hvis
 de spørges: || „Maa Irlands Slaver yde Tiende

og arbeide, || „Og drives som Negre eller
 Croater || „For at I kan gyng i Rigdom og
 Hertighed?" || Blikke frem under deres Skovle
 Hatte || Med at tilhørlig Høitidelighed og svare
 „Ja!" || Men saa, der som de spørges: „Skal
 den Brandfakkel || „Som Intolerancen kaster
 heelt igjennem over hiint Land, — || „Skal
 den vilde Strid som man nu opelsker || „Mel-
 lem hendes (Irlands) Paladser og Hytter, ||
 „Nogensinde udslukkes?" — fra de samme
 Skovler || Skue stormodigt frem, og svare
 „Nei!" — || Ach, ach! have disse en Fordring
 Paa den barmhjertige Religions Navn? || Siger
 I mere, gaa og see en Skare || Af bukkende
 Præster ved en Cour — || (Vælgende eders
 Tid, naar der ligger Straa foran || En apoplec-
 tisk Biskops Dør) || Da, hvis du kan, levende
 undslippe || Fra den Strøm af Mousseline****)
 (Netteldng?) den Trængsel af Flor || Saa pass
 knn paa deres Højærværdigheder og Naader, ||
 Som hver af de grinende Supplikanter hopper
 frem, || Og sig om disse runde skinnende An-
 sigter || Mod Himmel eller Jord meest vende
 deres runde Flade?

*) *Panagia* betyder fuldkommen Renhed
 og Hellighed, men betegner her en Person, —
 Den fuldkommen hellige (Qvinde) — d. e. den
 hellige Jomfru — Men, denne Benævnelse, saa-
 ledes udtrykt paa Græsk, er vist usædvanlig.
 I ethvert Tilfælde kommer dog den velsignede
 Jomfru her utilpas, da Keiser Alexander hørte
 til den østlige, den Græske Kirke, i hvilken
 hun ikke er Gjenstand for religiøs Dyrkelse.

**) Nogle kalde den *attende Louis*, andre
Østers Louis.

****It out-herods Herod* er en velbekjendt
 Engelsk Talemaade, naar f. Ex. Talen er om
 en uhyre grusom Handling. I Analogi hermed
 siger *Moore It out-Benbows Benbow*, om en
 meget grov Blasphemi; thi *Benbow* var i sin
 Tid en velbekjendt Londonsk Forlægger af ugu-
 delige Skrifter.

****) Den høiere Engelske Geistlighed bærer
 hvide Mousselines Ermer over Præstekjolen.

This, this it is — Religion, made,
 'Twixt Church and State, a truck, a trade —

This most ill-match'd, unholy Co,
 From whence the ills we witness flow;
 The war of many creeds with one —
 The 'extremes of too much faith, and none —

Till, betwixt ancient trash and new,
 'Twixt Cant and Blasphemy — the two
 Rank ills with which this age is curst —
 We can no more tell which is worst,
 Than erst could Egypt, when so rich
 In various plagues, determine which
 She thought most pestilent and vile,
 Her frogs, like Benbow and Carlisle,
 Croaking their native mud-notes loud,
 Or her fat locusts like a cloud
 Of pluralists obscely lowring,
 At once benighting and devouring.

This — this it is — and here I pray
 Those sapient wits of the Reviews
 Who make us poor dull authors say
 Not what we mean but what they choose
 Who to our most abundant shares
 Of nonsense add still more of theirs,

And are to poets just such evils
 As caterpillars find those flies,
 Which not content to sting like devils,
 Lay eggs upon their backs likewise.
 To guard against such foul deposits
 Of other's meaning in my rhymes
 (A thing more needful here because it's
 A subject ticklish in these times) —
 I, here, to all such wits make known
 Monthly and Weekly Whig and Tory
 'Tis this religion — this alone
 I aim at in the following story.

Fable.

When Royalty was young and bold
 Ere touch'd by Time he had become
 If 'tis n't civil to say old
 At least a *ci-devant jeune homme*;

One evening on some wild pursuit
 Driving along he chanced to see
 Religion passing by on foot
 And took him in his vis-a-vis.

This said Religion was a Friar,
 The humblest and the best of men,
 Who ne'er had notion or desire
 Of riding in a coach till then.

Dette, dette er det — Religionen, gjort
 Mellem Kirke og Stat til en Tusk-Artikel, til
 en Handels-Vare — || Dette meest ilde assor-
 terede nethellige Co., || Ilvorfra de Ønder som
 vi ere Vidner til flyde; || Mange Credøers Krig
 mod een — || Extremerne af alt for megen
 Tro, og slet ingen — || Indtil, mellem gam-
 melt Jux og nyt, || Mellem Hykleri og Guds-
 bespottelse — de to || Yppige Ønder hvormed
 denne Tidsalder forbandes (hjem søges) — ||
 Vi kunne ei mere skjælene hvilket er det værste ||
 End i gamle Dage Egypten, da (det var) saa
 rigt || Af forskellige Plager (kunde) afgjøre ||
 Hvilken det ansaa for meest ødelæggende og
 fordærvelig. || Sine Frøer, liguende Benbow
 og Carlisle *) || Qværkende sine medfødte
 Muddertoner høit, || Eller sine fede Græshop-
 per, lig en Sky || Af Pluralister (Accumula-
 torer) paa en velmæsket Maade sammentræk-
 kende sig || Paa en Gang formørkende og op-
 slugende!

Dette — dette er det — og her beder jeg ||
 Mine Quartalskrifternes vise Genier, || Som
 lade os stakkels Forfattere sige || Ikke hvad
 vi mene, men hvad de finde for godt; || Som
 til vore overmaade rigelige Portioner || Af
 Nonsens (Daarskab) føje endnu mere af deres

(eget) || Og ere for Digtere just saadanne Øn-
 der (Plager) || Som Oldenborrene finde hine
 Fluor at være, || Der, ei tilfreds med at stikke
 som Djævlæ || Lægge sine Eg paa deres Rygge
 ogsaa — || For at beskytte mig mod slige
 smudsige Afæssninger || Af andres Mening i
 mine Riim, || (En Ting som er mere nødven-
 dig her, fordi dette er || Et Æmne som er kil-
 dent i disse Tider) — || Saa gjør jeg herved
 for alle slige Genier bekjendt, || Maanedlige,
 Ugentlige**) Whigger og Toryer, || (At) det
 er denne Religion — denne alene || Som jeg
 sigter til i den følgende Historie.

Fabelen.

Da Kongemagt var ung og dristig, || Færend,
 rørt af Tidens laand den var bleven || Hvis
 det ikke er artig at sige gammel, || I det
 mindste, en *ci-devant jeune homme*.

En Aften (da han varude) i et vildt Ærinde ||
 Kjørende henad (Vejen), traf det sig at han
 saae || Religion, passerende tilfods, || Og han
 tog ham op i sin vis-a-vis ***).

Bemeldte Religion var en Munk || Den yd-
 mygte og den bedste af Mænd || Som aldrig
 havde et Begreb eller Ønske || Efter at kjøre
 i en Kareth indtil da.

*) En anden Gudsbespottelse, som sad flere
 Aar i Fængsel for Blasphem].

**) Magaziners Titler.
 ***) Et Slags Landauer.

„I say” — quoth Royalty, who rather
Enjoy’d a masquerading joke —
„I say, suppose, my good old father,
You lend me, for a while, your elcloak.”

The Friar consented — little knew
What tricks the Youth had in his head;
Besides, was rather tempted too
By a laaced coat he got instead

Away ran Royalty, slap-dash,
Scamp’ring like mad about the town;
Broke windows, shiver’d lamps to smash,
And knock’d whole scores of watch-
men down.

While nought could they, whose heads
were broke,
Learn of the „Why” or the „Where-
fore”,
Except that ’twas Religion’s cloak
The Gentleman, who crack’d them,
wore.

Mean while, the Friar, whose head was
turn’d
By the lac’d coat, grew frisky too;
Look’d big — his former habits spurn’d —
And storm’d about, as great men do:

„Hör” — sagde Kongemagt, som snarere
Fandt Fornøjelse i Masquerade-Løler —
„Hör” hvad siger I til, min gode gamle Fa’er,
„At laane mig, en lille Stund, eders Kaabe.”

Munken samtykkede — kun lidet vidste han
Hvilke Sireger Ynglingen havde i sit Hoved;
Desuden, var han en Smule fristet ogsaa
den broderede Kjole han fik i Steden.

Afsled løb Kongemagt, i en Ruf, || Farende
som en Rasende omkring i Byen; || Brækkede
Vinduer, slog Lamper i (Tusinde) Stykker, ||
Og fældede hele Sneese af Vægtere til Jorden.

Medens Intet kunde de hvis Hoveder bleve
qvæstede || Erfare om „Hvi” eller „Hvorfor”, ||
Undtagen at det var Religions Kaabe, || Det
som Herren, der slog dem fordærvede, havde
paa.

Imidlertid, Munken, hvis Hoved blev for-
rykt || Ved den broderede Kjole, blev springsk
ogsaa; || Paatog sig en storagtig Milne — for-
kastede sine forrige Skikke — || Og stormede
omkring, som store Mænd pleje at gjøre.

Dealt much in ‘pompous oaths and
curses —
Said „d—mn you” often or as had —
Laid claim to other people’s purses —
In short, grew either knave, or mad.

As work like this was unbecoming
And flesh and blood no longer bore it,
The Court of Common Sense, then sit-
ting,
Summon’d the eulprits both before it.

Where, after hours in wrangling spent
(As courts must wrangle to decide
well).

Religion to St. Luke’s was sent
And Royalty pack’d off to Bridewell.

With this proviso — should they be
Restor’d, in due time, to their senses,
They both must give security,
In future, against such offences —

Religion ne’er to lend his cloak,
Secing what dreadful work it leads
to;

And Royalty to crack his joke —
But *not* to crack poor people’s heads
too.

Handlede meget med höltravende Eder og
Forbaudelser || Sagde „fordömmet Jer” ofte,
eller hvad der var lige saa slemt — || Gjorde
Fordring paa andre Folkes Penge — || Kort
sagt, blev enten en Slynge, eller en Rasende.

Da en Fremfærd som denne var upassende, ||
Og Kjød og Blod ei længer taalte den || Saa
stævnedes den Sunde Forstands Ret som da holdt
Session || Begge de Anklagede for sig.

Hvor, efter (hele) Timer tilbragte i Strid
(Trætte) || (Saa) som Retter maa stridle for at
dømme rigtigt (godt) || Religion blev sendt
til St. Lukes *) || Og Kongemagt maatte pakke
sig til Bridewill **).

Med denne Bestemmelse — at hvis de skulde ||
Komme igjen, I tilbørlig Tid, til deres Sand-
ser, || Maatte de begge stille Sikkerhed, ||
i Fremtiden, mod saadanne Forseelser. —

Religion (skulde) aldrig *laane sin Kaabe*, ||
i Betragtning af den forfærdelige Forstyrrelse
som det fører til; || Og Kongemagt kunde vel
drive sin Spøg — || Men *ei* tillige slaa Folks
Hoveder fordærvede.

*) Et Galehospital.

**) Londoner-Tugthuset.

Fable VI.
The Little Grand Lama.

Proem.

Novella, a young Bolognese
The daughter of a learn'd Law Doctor,
Who had with all the subtleties
Of old and modern jurists stock'd her,
Was so exceeding fair, 'tis said,
And over hearts held such dominion,
That when her father, sick in bed,
Or busy, sent her, in his stead,
To lecture on the Code Justinian,
She had a curtain drawn before her,
Lest, if her charms were seen, the
students
Should let their young eyes wander o'er
her,
And quite forget their jurisprudence.
Just so it is with truth, when seen,
Too dazzling far, — 'tis from behind
A light, thin allegoric screen,
She thus can safest teach mankind.

Fable.

In Thibet once there reign'd, we're told,
A little Lama, one year old —
Rais'd to the throne, that realm to bless,
Just when his little Holiness
Had cut — as near as can be reckon'd —

Fabel VI.
Den lille store Lama.

Indledning.

Novella, en ung Bologna Mø, || Datteren
af en lærd Lov-Doctor, [Andreas] || Som havde
med alle Spidsfindighederne || Af gamle og mo-
derne Jurister forsynet hende, || Var saa over-
maade skøn, fortælles der, || Og over Hjærter
besad en saadan Magt, || At naar hendes Fa-
der, syg i Sengen, || Eller beskæftiget, sendte
hende i sit Sted || For at holde Forelæsning-
er over den Justinianske Codex, || Havde hun
et Gardin trukket for sig, || At et, dersom
hendes Yndigheder bleve seete, Studenterne
Skulde lade deres unge Øjne vandre overhende, ||
Og ganske glemme deres Lovkyndighed. || Just
saaledes er det med Sandheden, naar (den)
ses || (Er den) alfor blændende — det er
bag ved || Et let, tyndt, allegorisk Skjærm-
bræt, || Saaledes kan hun sikrest lære Menne-
skeslægten.

Fabelen.

I Thibet regjerede der en Gang, fortæller
man, || En lille Lama, eet Aar gammel —
Havet paa Thronen, for at velsigne hiint Land, ||
Just da hans lille Hellighed || Havde faaet —
saa nær som man kan regne — || Nogle slige

Some say his first tooth, some his second.
Chronologers and Nurses vary,
Which proves historians should be wary.
We only know the' important truth,
His Majesty had cut a tooth.
And much his subjects were enchanted, —
As well all Lamas' subjects may be,
And would have given their heads, if
wanted,
To make tee-totums for the baby.
Thron'd as he was by Right Divine —
(What Lawyers call Jure Divino,
Meaning a right to yours, and mine
And every body's goods and rhino.)
Of course, his faithful subjects' purses
Were ready with their aids and suc-
cours,
Nothing was seen but pension'd Nurses
And the land groan'd with bibs and
tuckers.

Oh! had there been a Hume or Bennet
Then sitting a in the Thibet Senate,
Ye Gods, what room for long debates
Upon the Nursery Estimates!
What cutting down of swaddling —
clothes

And pin-a-fores, in nightly battles!
What call for papers to expose
The waste of sugar-plums and rattles!
But no — if Thibet had M. P.'s,

hans første Tand, nogle hans anden || Tids-
regnere og Ammer stemme ei over eens, ||
Hvilket beviser at Historiekrivere burde være
forsigtige. || Vi vide kun den vigtige Sandhed ||
Hans Majestæt havde faaet en Tand || Og me-
get vare hans Undersaatter fortryllede (d. e. hen-
rykte) — || Som vel alle Lamas Undersaatter
maa blive || Og (de) viide have givet deres
Hoveder hvis (de havde været) forlangte, ||
For at gjøre Dreje-Tærninger deraf for det
spæde Barn. || Sat paa Thronen som han var
ved guddommelig Ret — || (Hvad Juristerne
kalde *Jure Divino*) || Som betyder en Ret til
dit og mit, || Og ethvert Menneskes Gods og
Penge) || Vare naturliggjavs hans tro Unders-
saatters Penge || Paa rede Haand med deres
Hjælp og Bistand; || Man saa intet andet end
pensionerede Ammer || Og Landet sukkede un-
der Hagesmækker og Bryststrimler.

Oh! hvis der havde været en Hume eller
Bennet, || Da siddende i Thibet Senatet ||
i Guder, hvilken Leilighed for lange Debatier ||
Om Amnestue - Overslagene (-Budgettet) ||
Hvilken Afkortning i Svøbelseklæder || Og
Forklæder, i natlige Batalier! || Hvilke Affor-
dringer af Documenter for at blotte || Udsel-
heden i Sukkermandler og (Børne) Skralder! ||
Men nei — hvis Thibet havde M. P.-er*) ||

*) *Members of Parliament*, Parliamentsmedlemmer.

They were far better bred than these;
Nor gave the slightest opposition,
During the Monarch's whole dentition.

But short this calm; for, just when he
Had reach'd the' alarming age of three,
When Royal natures, and, no doubt
Those of all noble beasts break out —
The Lama, who till then was quiet,
Show'd symptoms of a taste for riot,
And, ripe for mischief, early, late,
Without regard for Church or State,
Made free with whoso'er came nigh;

Tweak'd the Lord Chancellor by the
nose,
Turn'd all the Judges' wigs awry,
And trod on the old Generals' toes;
Pelted the Bishops with hot buns,
Rode cockhorse on the City maces,
And shot from little devilish guns,
Hard peas into his subjects' faces.
In short, such wicked pranks he play'd,
And grew so mischievous, God bless
him!

Thathis Chief Nurse — with ev'n the aid
Of an Archbishop — was afraid,
When in these moods, to comb or
dress him.

Nay, ev'n the persons most inclin'd

Through thick and thin, for Kings to
stickle,
Thought him (if they'd but speak their
mind,
Which they did not) an odious pickle.

At length some patriot lords — a breed
Of animals they've got in Thibet,
Extremely rare, and fit, indeed,

For folks like Pidcock, to exhibit —
Some patriot lords, who saw the length
To which things went, combin'd their
strength,

And penn'd a manly, plain and free
Remonstrance to the Nursery;
Protesting warmly that they yielded
To none, that ever went before 'em,
In loyalty to him who wielded

The' hereditary pap-spoon o'er 'em;
That, as for treason, 'twas a thing
That made them almost sick to think of —
That they and theirs stood by the King,
Throughout his measles and his chin-
cough,

When others, thinking him consumptive,
Had rattled to the Heir Presumptive,
But, still — though much admiring Kings
(And chiefly those in leading-strings),

Saa vare de langt bedre opdragne end disse; ||
Og gjorde ei den mindste Opposition, || Under
Monarchens hele Tandbrud.

Men kort var dette Vindstille — thi just da han ||
Hadve opnaaet den foruroligende Alder af tre
(Aar) || Da Kongelige Naturer, og uden Tvivl ||
Alle ædle Dyrs (Naturer) bryde løs — || Viste
Lamaen, som indtil den Tid var rolig || Sym-
ptomer af en Tilbøielighed til Spektakel; ||
Og, moden til (at gjøre) Forræd, tidlig, sildig ||
Uden at bryde sig om Kirke eller Stat, || Tog
sig Friheder mod enhver som kom (ham) nær; ||
Kneb Lord Rigs-Cantsleren i Næsen, || Vendte
alle Dommernes Paruquer skjæve, || Og traadte
paa de gamle Generals Tøer; || Beskjød Bi-
skopperne med varme Boller || Reed Kjøphest
paa Hovedstads Sceptrene *) || Og skjød udaf
smaa djævelske Kanoner || Haarde Erter i sine
Undersaatters Ansigter || Kort sagt saadanne
ondskabsfulde Streger legede han || Og blev en
saadan Fortræds-Slifter, Gud velsigne ham! ||
At hans Over-Amme — endog med Bistand ||
Af Erkebispem — var bange for || Da han var
i saadanne Luner, at kæmpe ham eller klæde
ham paa || Ja selv Personer som vare meest

tibøielige til || Igjennem tykt og tyndt (d. e.
alle Lykkeskaar) at forsvare Konger || Ansaar
ham (havde de kun villet sige deres Mening ||
Hvilket de ikke vilde) for en fæl Krabat (bøgst.
en slem Sylte).

Tilslidst (kom der) visse patriotiske Lorder
— en Race || Af Dyre som de have i Thi-
bet, || Overordentlig sjælden, og velskikket
i Sandhed, || For Mænd som Pidcock, til at
ndstille — || Visse patriotiske Lorder, som
saa hvorvidt || Tingene gik, forenede deres
Styrke, || Og skrev en mandig, simpel og fri ||
Forestilling til Amnestuen; || Erklærende
varmt at de ei gav efter || For nogen af deres
Forgjængere || Loyaltitet mod ham, som førte ||
Den arvelige Melkebrøds Skee over dem; ||
At hvad Forræderi angik, saa var det en Ting ||
Hvoraf de næsten ikk ondt ved at tænke der-
paa — || At de og deres havde staaet paa
Kongens Side, || Heelt igjennem hans Mæslin-
ger og hans Kighoste, || Da andre, som troede
han havde Svindstot, || Havde som Vende-
kaar gaaet over til Arveprindsen! || Men dog
— skjönt meget beundrende Konger || (Og
især dem (der gik) i Ledebaand) || Saa de de

*) City-mace, betyder dog egentlig Byen
Londons Scepter. Alle høje Embedssitlinger i
England udmærkes ved deres Embeds- eller
Commando-Stave som bæres foran den Person
som beklæder Embedet. City-mace bæres foran

Lord Mayor; House of Commons mace
foran Speaker &c. Denne Engelske Skik over-
føres her paa en comisk Maade paa Teshu-La-
mas Hof i Thibet.

They saw, with shame and grief of soul,
There was no longer now the wise
And constitutional control

Of birch before their ruler's eyes;
But that of late, such pranks, and tricks
And freaks occur'd the whole day
long,

As all, but men with bishopricks,
Allow'd in ev'n a King, were wrong.
Wherefore it was they humbly pray'd
That Honourable Nursery,
That such reforms be henceforth made,
As all good men desir'd to see; —
In other words (lest they might seem
Too tedious), as the gentlest scheme
For putting all such pranks to rest,
And in its bud the mischief nipping —
They ventur'd humbly to suggest
His Majesty should have a whipping!

When this was read, no Congreve rocket,
Discharg'd into the Gallie trenches,
E'er equal'd the tremendous shock it
Produc'd upon the Nursery benches.
The Bishops, who of course, had votes,
By right of age and petticoats
Were first and foremost in the fuss —
„What, whip a Lama! suffer birch
„To touch his sacred — infamous!
„Deistical! — assailing thus
„The fundamentals of the Church! —

„No — no — such patriot plans as these,
(„So help them Heaven — and their Sees!)
„They held to be rank blasphemies.”

The' alarm thus given, hy these and other
Grave ladies of the Nursery side,
Spread through the land, till, such a
pothor,

Such party squabbles, far and wide,
Never in history's page had been
Recorded, as were then between
The Whippers and Non-whippers seen.
Till things arriving at a state,
Which gave some fears of revolution,
The patriot lords' advice, though late,
Was put at last in execution.
The Parliament of Thibet met —
The little Lama, call'd before it,
Did, then and there, his whipping get,
And (as the Nursery Gazette
Assures us) like a hero bore it.

And though, 'mong Thibet Tories, some
Lament that Royal Martyrdom
(Please to observe the letter D
In this last word's pronounc'd like B),
Yet to the' example of that Prince,
So much is Thibet's land a debtor,
That her long line of Lamas, since,
Have all behav'd themselves *much*
better.

med Skam og Sjøleangest, || Der var ei læn-
ger nu den vise || Og constitutionelle Con-
trol || Af Birke(ris) for deres Regents Øjne; ||
Men at i den senere Tid, saadanne Streger og
Spilopper, || Og absurde indfald forefaldt hele
Dagen igjennem || Som alle, undtagen Mænd
med **Bispestole**, || Tilstod selv hos en Konge
at være urigtige. || Derfor var det at de yd-
mygt bad || Den Høi velbaarne Ammestue, ||
At saadanne Reformer maa for Fremtiden gjø-
res, || Som alle gode Mænd ønskede at see; — ||
Med andre Ord (at ei de skulde synes || For
kjedsommelige) som den mildeste Plan || For
at gjøre Ende paa alle saadanne Streger, || Og
qveste Ulykken i Fødselen, (bøgst. drøbe ved
første Ulykken i Spiren.) || Saa yovede de ydmygt
at foreslaa || At Hans Majestæt maatte faa Prygl!

Da dette blev læst, kunde ingen Congre-
visk Raket || Aflyret ind i de Franske For-
skandsninger || Sammenlignes med den for-
færdelige Rystelse som det || Frembragte paa
Ammestue Bænkene *) || Biskopperne, som
naturligvis havde Stemmer || Ifølge Rettig-
hed af Alder og Skjorter || Vare de første og
førreste i Spektakelen — „Ihvad, prygle en
Lama! tillade Birke || „At berøre hans hel-
lige — infanti! || „Deistisk! at angribe saa-
ledes || „Kirkens Grundstykker — | Undervær-

ker?] || „Nei, — nei — saadanne patriotiske
Planer som disse, || „(Saa hjælpe dem Him-
melen — og deres Bispesæder!) || „Ansaa de
for at være i groveste Maade blasphemiske!

Den saaledes blæste Allarm af disse og andre ||
Ærværdige Damer paa Ammestuens Side || Ud-
bredte sig over Landet, indtil saadan en Larm ||
Saadan Parti-Kiv, vidt og bredt || Aldrig (før)
i Historiens Bog (bøgst. Side) var bleven ||
Optegnet, som da imellem || Pryglerne og
Ikke-pryglerne fornammes, || Indtil, da Sagerne
nærmede sig en Tilstand || Som vækkede nogen
Frygt for en Revolution || De patriotiske Lordes
Raad, skjönt silde, || Blev endelig bragt i Ud-
førelse. || Thibets Parlament traadte sam-
men — || Den lille Lama, kaldet for det ||
Fik paa samme Tid og Sted sine Prygl || Og
(Efter hvad Ammestue Gazetten || Forsikkrer)
taalte det som en Helt.

Og skjönt blandt de Thibetanske Torier nogle ||
Beklage hin kongelige Martyrdom || (Behag at
mærke at Bogstavet D || I dette sidste Ord
udtales som B) **, || Er endnu til hin Fyrstes
Eksempel || Thibets Land saameget en Skyld-
ner || At dets lange Linie af Lamaer siden ||
Har heelt igjennem opført sig *meget* bedre.

*) Her ligger det Komiske i en heelt igien-
nem fortsat Parallel med Overhuset.

**) Hvorved fremkommer „Martyr-bom“, et
komisk Ord paa Engelsk.

Fable VII.
The Extinguishers.

Proem.

Though soldiers are the true supports,
The natural allies of Courts;
Woe to the Monarch, who depends
Too much on his red-coated friends;
For even soldiers sometimes think —
Nay, Colonels have been known to
reason, —
And reasoners, whether clad in pink,
Or red, or blue, are on the brink
(Nine cases out of ten) of treason.

Not many soldiers, I believe, are
As fond of liberty as Mina;
Else — woe to kings, when Freedom's
fever
Once turns into a Scarletina!
For then — but hold, 'tis best to veil
My meaning in the following tale: —

Fable.

A Lord of Persia, rich and great
Just come into a large estate

Was shock'd to find he had, for neigh-
bours
Close to his gate, some rascal Ghebers
Whose fires, beneath his very nose,
In heretic combustion rose.
But Lords of Persia can, no doubt
Do what they will — so, one fine
morning,
He turn'd the rascal Ghebers out,
First giving a few kicks for warning.
Then, thanking Heaven most piously.
He knocked their Temple to the ground,
Blessing himself for joy to see
Such Pagan ruins strew'd around.
But much it vex'd my Lord to find
That, while all else obey'd his will,
The Fire these Ghebers kept behind
Do what he would, left burning still.
Fiercely he stormed as if his frown
Could scare the bright insurgent down;
But no — such fires are headstrong
things
And care not much for Lords or Kings
Scarce could his Lordship well contrive
The flashes in one place to smother,
Before — hey presto! — all alive,
They sprung up freshly in another.

Fabel VII.

Lystestukkerne.

I n d l e d n i n g.

Skjönt Soldater ere de sande Støtter || De
naturlige Allierede for Hofferne, || (Saa dog)
Vee over den Monarch, som forlader sig || *For-*
meget paa sine rødkjlede Venner; || Thi selv
Soldater tænke undertiden — || Ja (enlog)
Oberster vides at have *raisonneret* — *) [slut-
tet?] || Og Kaisonneurer hvad enten klædte i
Nellikerodt || Eller Høirodt eller Blaåt, staa
paa Randen || (I ni Tilfælde af ti) af Høi-
forræderi.

Ikke mange Soldater, troer jeg, holde ||
Saa meget af Frihed som Mina; **) || Ellers —
Vee over Konger, naar Friheds-Feberen || Eng-
ang forvandles til en Skarlagens-Feber! *** ||
Thi da — men det er bedst at tilsløre || Min
Mening i den følgende Fortælling.

Fabelen.

En Lord i Persien, rig og stor, || Som just
havde succederet til et stort Gods, || Blev for-

færdet over at finde han havde for Naboer, ||
Tæt ved sin Port, nogle Slyngler af Gheberer, ||
Hvis Ilde lige under hans Næse || 1 kjæftersk
Brand hævdede sig. || Men Persiens Lorder
kunne uden Tvivl, || Gjøre hvad de behage —
altsaa en skjøn Morgen, || Jog han de Slyng-
ler af Gheberer hørte || Først givende dem nogle
faa Spark som Varsel (el. Opsigelse) || Derpaa
takkende Himmelen paa det andægtigste || Ned-
brød han deres Tempel til Jorden, || Velsig-
nende sig selv af Glæde ved at see || Saa-
danne hedenske Ruiner strøede omkring. ||
Men meget ærgrede det Mylord at finde, || At,
imedens Alt andet adlød hans Villje, || Ilden
som disse Gheberer efterlød || Blev bestandig
ved at brænde, hvad han end gjorde. || Med
Barskhed stormede han, som om hans truende
Mine || Kunde skræmme den lyse Insurgent
ned; || Men nei, — saadanne Ilde ere haard-
nakkede Tingester, || Og bryde sig el meget
om Lorder eller Konger. || Næppe kunde hans
Herlighed vel sætte Igjennem || At gvalte
Flammelynene paa eet Sted, || Førend — *Wei*
presto! — lyslevende || De paany sprang op
paa et andet.

*) Paa Græsk udtrykkes den mere uvilkaar-
lige, den mere passive Tænkning ved
ἐννοεῖν, eller *διανοεῖν*; den mere active
ved *λογίζεσθαι* — paa Latin ved *cogito* og
ratiocinor — paa Russisk *dumat* og *zakliu-*
tshat — og denne forskjællige Art at Tænke
kan rigtig udtrykkes paa Engelsk ved to *think*
og to *reason*, ligesom paa Fransk ved *penser*

og *raisonner* — Ital. *pensare* og *ragionare* —
Spansk *pensar* og *razonar* — Paa Dansk og
Tydsk kan kun det første udtrykkes med eet
Ord; for det andet, maa man bruge et frem-
med Ord.

**) Den Spanske General.

***) d. e. Udbræder sig iblandt Rødkjolerne-
d. e. Armeerne.

t lengl't when spite of prayers and
damns.

'T was found the sturdy flame defied
him

His stewards came with low salams,

Off'ring, by contract, to provide him

Some large Extinguishers, (a plan

Much us'd they said at Ispahan,

Vienna, Petersburg — in short,

Where ever Light's forbid at court)

Machines no Lord should be without

Which would at once put promptly out

All kinds of fires, — from staring, stark

Volcanos to the tiniest spark;

Till all things slept as dull and dark,

As, in a great Lord's neighbourhood

'T was right and fitting all things should.

Accordingly, some large supplies

Of these Extinguishers were furnished

(All of the true imperial size),

And there, in rows, stood black and
burnish'd,

Ready, where 'er a gleam but shone

Of light or fire, to be clapp'd on.

But, ah, how lordly wisdom errs,

In trusting to extinguishers!

One day, when he had left all sure

(At least so thought he) dark, secure —

The flame, at all its exits, entries,

Obstructed to his hearts content,

And black extinguishers like sentries,
Plac'd over every dangerous vent —

Ye Gods imagine his amaze,

His wrath, his rage, when, on returning

He found not only the old blaze,

Brisk as before, crackling and burning,

Not only new, young conflagrations,

Popping up round in various stations,

But still more awful, strange, and dire,

The Extinguishers themselves on fire!!

They, they — those trusty, blind machines

His Lordship had so long been praising,

As, under Providence, the means

Of keeping down all lawless blazing,

Were now, themselves — alas, too true

The shameful fact — turn'd blazers too,

And, by a change as odd as cruel

Instead of dampers, serv'd for fuel!

Thus, of his only hope bereft,

„What” said the great man „must be
done?”

All that in scrapes like this is left

To great men is — to cut and run.

So run he did; while to their ground,

The banish'd Ghebers blest return'd;

And, though their Fire had broke its

bounds,

And all abroad now wildly burn'd,

Yet well could they, who lov'd the flame,

Its wand'ring, its excess reclaim;

And soon another, fairer Dome

Tilslidst da naget Bønner og Forbandelser ||
Det viste sig at den stivsende Flamme trød-
sede ham, || Kom hans Forsvaltere med dybe
Salam-er (d. e. Muselmanske Hilsener || Til-
bydende paa Licitation at forsyne ham || Med
nogle store Lyseslukkere (en Plan, || Meget an-
vendt, sagde de, i Ispahan, || Wien, St. Pe-
tersborg — kort sagt || Hvorsohmest Lys er
forbudt til Hove) || Maskiner som ingen Lord
burde undvare || Som vilde, med Et, hurtigt
udslukke || Alle Slags af Ild, fra forfærdel-
lige gloende || Vulcaner (ind) til den mindste
Gnist; || Indtil Alt sov saa sløvt og mørkt, ||
Som i en stor Lords (Herres) Nabolag || Det
var ret og passende Alting skulde (sove).

Følgelig, nogle store Forraad || Af disse
Lyseslukkere bleve forskaffede || (Alle af den
rette imperiale (keiserlige) Størrelse || Og
der, i Rækker, stode sorte og glindsende ||
Paa rede Haand, hvor sohmest et Glimt kun
skinnede || Af Lys eller Ild, at trykkes (sæt-
tes) paa.

Men, ach, hvormeget Lorders Vidsdom tager
Feil, || I at forlade sig paa Lyseslukkere! ||
En Dag da han havde forladt Alt sikkert, ||
(I det mindste saa tænkte han) mørkt, vel
forvaret — || Flammen ved alle dens Ud-
gange, ludegange || Indespærret til hans Hjertes Til-
fredsstillelse, || Og sorte Lyseslukkere, som

Skildvagter, || Satte over hvert farligt Luft-
hul — || i Gader! Forestill jer hans
Forbauselse, || Hans Vrede, hans Raseri, da,
kommende tilbage, || Han fandt et alene den
gamle Blusild || Livlig som før, knagende og
brændende, || Ikke blot nye, unge Ildbrande, ||
Skydende op rundt omkring paa forskjellige
Steder — Men, endnu mere forfærdeligt, be-
synderligt, og gruelt, || Lyseslukkerne selv i
Brand!! || De, de, — disse trofaste, blinde
Maskiner || Som hans Herlighed havde lovpris-
set saalænge || Som (værende), under Forsyn-
net, Midlerne || Til at undertrykke al lovløs
Ophlussen, || Vare nu selv — Ach, altfor sand ||
Den skammelige Kjendsgjerning — ogsaa for-
vandlede til Ophlussere, || Og ved en Foran-
dring ligesaa besynderlig som grusom, || Iste-
dentor Neddampere blevne til Brændsel!

Saaledes, berøvet sit eneste Haab, || „Hvad”,
sagde den store Mand, „er der at gjøre?” ||
Alt hvad, der i Forlegenheder som denne, staaer
tilbage, || For store Mænd er — at kappe An-
ker og flygte. || Og flygte gjorde han; medens
til deres Grunde || De landflygtige Gheherer
glade vendte tilbage; || Og skjøndt deres Ild
havde brudt ud over sine Grændser, || Og vidt
og bredt nu brændte vildt, || Saa kunde dog
de vel, som elskede Flammen, || Dens Ud-
skeielse, dens Yppighed tæmme; || Og snart
en anden favrere Kuppel-Ilvælving (d. e. Tem-

Arose to be its sacred home,
Where cherish'd, guarded, not confin'd,
The living glory dwelt inshrind,
And, shedding lustre strong, but even
Though born of earth, grew worthy
heav'n.

Moral.

The moral hence my Muse infers
Is, that such Lords are simple elves,
In trusting to Extinguishers,
That are combustible themselves.

II.

FROM DON JUAN CANTO I.

CC.

My poem's Epic, and is meant to be
Divided in twelve books; each book
containing,
With love, and war, a heavy gale at
sea,
A list of ships, and captains, and kings
reigning,
New characters: the episodes are three;
A panoramic view of hell's in training,
After the style of Virgil and of Homer,
So that my name of Epic's no misnomer.

CCI.

All these things will be specified in time,
With strict regard to Aristotle's rules,
The *vade mecum* of the true sublime,
Which makes so many poets, and
some fools;
Prose poets like blank verse, I'm fond
of rhyme,
Good workmen never quarrel with
their tools:

I've got new mythological machinery,
And very handsome supernatural scenery.

CCII.

There's only one slight difference between
Me and my epic brethren gone before,
And here the advantage is my own, I
ween;
(Not that I have not several merits
more,
But this will more peculiarly be seen)
They so embellish, that 'tis quite a
bore,
Their labyrinth of fables to thread
through,
Whereas this story's actually true.

CCIII.

If any person doubt it, I appeal
To history, tradition, and to facts,
To newspapers, whose truth all know
and feel,
To plays in five, and operas in three
acts;

pel) || Reiste sig for at blive dens hellige
Hjem, || Hvor opelsket, bevogtet, ei indespar-
ret || Den levende Glorie boede i sin Hellig-
dom, || Og udgydende en Glands som var
stærk, men lige, || Skjönt faldt af Jord, blev
Himmelen værlig.

Moral.

Den Moral som min Muse heraf drager ||
Er at saadanne Lorder ere enfoldige Alfer, || I
at forlade sig paa Lyseslukkere || Som selv
ere brændbare.

Sintningen af Don Juans Canto I.

CC.

Mit Digt er episk, og er hestemt til at
blive || Deelt i tolv Bøger; hver Bog Indehol-
dende, || Med Kjærlighed og Krig, en svær
Storm tilføes, || En Liste over Skibe og Cap-
tainer, og regjerende Konger, || Nye Charak-
terer; Episoderne ere tre: || En panoramisk
Fremstilling af Helvede forfærdiges, || Efter
Virgils og Homers Stil; || Saa at min Benæv-
nelse Episk Digt er ingen falsk Benævnelse.

CCI.

Alle disse Ting vil senere specificeres, ||
Med strængt Hensyn til Aristotelis Regler, ||

Det virkelig Ophøjedes „*Vade mecum*,“ || Som
danner saa mange Digtene og nogle Daarer: ||
Prosa-Digtene holde af rimfrie Vers, Jeg synes
godt om Riim, || Gode Arbejdere skjændes al-
drig med deres Redskaber; || Jeg har faaet
et nyt mythologisk Maskineri || Og en meget
smuk overnaturlig Scene-Besætning.

CCII.

Der er kun een lille Forskjæl imellem ||
Mig og mine forudgaaende episke Brødre, || Og
her er Fordelen paa min Side, truer jeg; ||
(Ikke fordi at jeg jo haver adskillige flere
Fortjenester, || Men desse vil vise sig mere i
Detalt); || De forskjønne [Alting] saa, at man
har sin Nød med || Deres Labyrinth af Fabler
at snirke sig igennem, || Hvorimod denne
Historie er virkelig sand.

CCIII.

Hvis nogen Person (vivler derom, saa appel-
lerer jeg || Til Historien, til Traditionen og
til Kjendsgjæringer, || Til Aviser, hvis San-
drubed alle kjende og føle, || Til Skuespil i
fem og Operaer i tre Acter; || Alle disse be-

All these confirm my statement a good deal,
But that which more completely faith exacts
Is, that myself, and several now in Seville,
Saw Juan's last elopement with the devil.

CCIV.

If ever I should condescend to prose,
I'll write poetical commandments,
which
Shall supersede beyond all doubt all those
That went before; in these I shall enrich
My text with many things that no one knows,
And carry precept to the highest pitch:
I'll call the work „Longinus o'era Bottle,
Or, Every Poet his own Aristotle.”

CCV.

Thou shalt believe in Milton, Dryden,
Pope:
Thou shalt not set up Wordsworth,
Coleridge, Southey:
Because the first in crazed beyond all hope,
The second drunk, the third so quaint
and mouthy;
With Crabbe it may be difficult to cope,
And Campbell's Hippocrene is somewhat drouthy:

Thou shalt not steal from Samuel Rogers, nor
Commit — flirtation with the Muse of Moore.

CCVI.

Thou shalt not covet Mr. Sotheby's Muse,
His Pegasus, nor any thing that's his;
Thou shalt not bear false witness like
„the Blues,”
(There's one, at least, is very fond
of this;)
Thou shalt not write, in short, but what
I choose:
This is true criticism, and you may
kiss —
Exactly as you please, or not, the rod,
But if you don't, I'll lay it on, by G—d!

CCVII.

If any person should presume to assert
This story is not moral, first, I pray,
That they will not cry out before they're hurt,
Then that they'll read it o'er again,
and say,
(But, doubtless, nobody will be so pert)
That this is not a moral tale, though
gay;
Besides, in canto twelfth, I mean to show
The very place where wicked people go.

kræfte mit Udsagn en hel Deel, || Men det
som mere fuldkomment gjør Fordring paa Til-
tro || Er, at jeg selv og adskillige som nu ere
i Sevilla, || Saa Juans sidste Bortrømmelse
med Djævelen.

CCIV.

Hvis nogensinde jeg skulde nedlade mig til
Prosa || Vil jeg skrive poetiske Bud, som ||
Skulde uden Tvivl gjøre overflødige alle dem ||
Som ere forudgaaene; i disse skal jeg berge
Min Text med mange Ting som slet Ingen
kjender || Og bringe Forskriften til det højeste
Top-Punkt; || Jeg vil kalde Værket: „Longi-
nus over en Flaske,” || Eller: „Enhver Dig-
ter sin egen Aristoteles.

CCV.

Du skal tro paa Milton, Dryden, Pope; ||
Du skal ei opstille Wordsworth, Coleridge,
Southey, || Fordi den første er aldeles haab-
løst forrykt, || Den anden fordrucken, den
tredie saa affecteret og vidtfæbet [sladdervor-
en] || Med Crabbe bliver det vanskeligt at
kappes || Og Campbells Hippokrene er noget
ndtørret; || Du skal ei stæle fra Samuel

Rogers, ei heller || Bedrive — Coquetteri med
Moore's Muse.

CCVI.

Du skal ei begjære Mr. Sothebys Muse, ||
Hans Pegasus, ei heller nogen Ting som er
hans, || Du skal ei bære falsk Vidnesbyrd
som „de Blaae” — *) || (Der er een (af dem)
i det mindste som holder meget af dette); ||
Du skal ei skrive, kort sagt uden hvad jeg
finder for godt; || Dette er den ægte Kritik,
og du kan kysse — || Accurat som du beha-
ger eller ei — Riiset; || Men gjør du det ei,
saa lægger jeg det paa (dig) (d. e. saa skal
du faa det at føle) ved Jupiters!

CCVII.

Hvis nogen Person skulde fordriste sig til
at paastaa || At denne Historie ei er moralsk,
saa beder jeg, først || At de ei vil skrive høit
for de ere beskadigede, || Dernæst, at de vil
læse den over igjen, og sige, || (Men, uden
Tvivl vil Ingen blive saa impertinent,) || At
dette ikke er en moralsk Fortælling, skjønt
munter: || Desuden i tolvte Canto har jeg i
Sinde at vise || Selve Stedet hvor de ugude-
lige Folk gaar hen.

*) „De Blaae”, en Kvindeklub i London
paa Lord Byrons Tid, der ligesom paa Trods
gav sig dette Navn — en Jærd Dame kaldes i

England spotvits „En blaa Strømpe” — Disse
Damer redigerede et Maanedskrift som inde-
holdt en Deel Angreb paa Lord Byron.

CCVIII.

If, after all, there should be some so blind
To their own good this warning to
despise,
Led by some tortuosity of mind,
Not to believe my verse and their
own eyes,
And cry that they „the moral cannot
find,”

I tell him, if a clergyman, he lies:
Should captains the remark or critics
make,
They also lie too—under a mistake,

CCIX.

The public approbation I expect,
And beg they'll take my word about
the moral,
Which I with their amusement will con-
nect.
(So children cutting teeth receive
a coral;) Meantime, they'll doubtless please to
recollect
My epical pretensions to the laurel:
For fear some prudish readers should
grow skittish

CCVIII.

Hvis med Alt dette, der skulde gives En
eller Anden saa blind || For sit eget Bedste,
at han foragter denne Advarsel, || Ledt af en
eller anden Gemyts Skjævhed (Vrangvillighed) ||
Saa at han ei troer mit Vers eller sine egne
Øjne, || Og skriger, at han „Moralen ei kan
finde”, || Saa siger jeg ham, hvis han er en
Præst, han *lyver*; [*tigger*] || Skulde Capitai-
ner eller Critici gjøre en saadan Bemærkning, ||
Saa *ligge* [*tyre*] de ogsaa — under en Feilta-
gelse *).

CCIX.

Det Offentliges Bifald venter jeg || Og be-
der at man vil forlade sig paa mit Ord hvad
Moralen angaaer, || Som jeg med deres Mor-
skab vil forbinde; || (Saaledes Børn naar de
faa Tænder erholde en Korat); || Imidlertid
vil de uden Tvivl behage at erindre || Mine
episke Fordringer paa Laurbækkronen, || Af
Frygt for at nogle af mine snarpede Læsere
skulde blive sky, || Saa har jeg bestukket min
Bedstemoders Kvartalskrit den Brittske **).

*) Ordspillet i „lies” kan ikke gjengives
paa Dansk; men det komiske ligger deri at
Betydningen *lyver* anvendes mod Præsten, som
ikke antages at udfordre, og at Digteren tager
sin Tildragt til Bemærkelsen „*ligge*” mod Of-
ficerer og Critici.

**) Redactøren af „*The British Review*”,
Mr. Roberts tog denne og den følgende Stanza
meget alvorligt og ilde op og indlød sig paa
en meget høftidelig Retfærdiggjørelse, erklærende
at der var ikke eet Ord sandt i disse Stanzaer.
Lord Byron gjorde hans Vrede og Retfærdiggjø-
relse meget latterlig i et Brev fra Bologna 1819.

I've brib'd my grandmother's review—
the British.

CCX.

I sent it in a letter to the Editor,
Who thank'd me duly by return of
post —
I'm for a handsome article his creditor;
Yet if my gentle Muse he please to
roast,
And break a promise after having made
it her,
Denying the receipt of what it cost,
And smear his page with gall instead of
honey,
All I can say is — that he had the money.

CCXI.

I think that with this holy new alliance
I may ensure the public, and defy
All other magazines of art or science,
Daily, or monthly, or three monthly, I
Have not essay'd to multiply their clients,
Because they tell me 'twere in vain
to try,
And that the Edinburgh Review and
Quarterly
Treat a dissenting author very martyrly.

CCX.

Jeg sendte det i et Brev til Redactøren, ||
Som tilbørligt takkede mig med omgaaende
Post — || Jeg er for en anstændig Afliktel (d. e.
Anmeldelse) hans Creditor; || Dog, dersom
han min blide Muse finder for godt at have til
Bedste, || Og bryde sit Løfte efter at have
givet hende det, || Benægtende Modtagelsen
af hvad det kostede, || Og tilsøle sin Side med
Galde istedenfor Honning, || Saa er alt hvad
jeg kan sige — at han fik Pengene.

CCXI.

Jeg tænker at med denne hellige nye Alli-
ance***) || Jeg kan sikkre mig Publicum, og byde
Trods || Alle andre Magaziner af Konst eller
Videnskab, || Daglige, eller maanedlige, eller
tre-maanedlige; || Jeg || Har ei gjort Forsøg
paa at forliere deres Clienter || Fordi man
fortæller mig det vilde være forgjæves at for-
søge (derpaa), || Og at „*Edinburgh Review*”
og „*Quarterly*” || Behandle en dissenterende
Forfatter meget martyrmæssigt.

*** Den saakaldte Hellige Alliance mellem
Rusland, Østerrig, Preussen og Frankrig blev
stiftet i Aaret 1817. Dens Formaal var at
undertrykke den constitutionelle Aand som
udbredte sig i Tydskland efter Krigen. Oven-
nævnte Rigers Monarcher forpligtede sig i Frem-
tiden til at regjere deres Lande christelig,
og sammentraadte til den Ende i en Art af
Maadeholds Forening; dette sagde de, var langt
bedre end alle Constitutioner. Byron afbe-
nyttede gjerne hver Leilighed til at give hlunt
Forbund en lille Snært.

CCXL.

„Non ego hoc ferrem calida juventa
 „Consule Planco,” Horace said, and so
 Say I; by which quotation there is
 meant a
 Hint that some six or seven good
 years ago
 (Long ere I dreamt of dating from the
 Brenta)
 I was most ready to return a blow,
 And would not brook at all this sort of
 thing
 In my hot youth — when George the
 Third was King.

CCXIII.

But now at thirty years my hair is
grey --
(I wonder what it will be like at forty:
I thought of a peruke the other day)
My heart is not much greener; and,
in short, I
Have squander'd my whole summer
while 'twas May
And feel no more the spirit to retort; I
Have spent my life, both interest and
principal,
And deem not, what I deem'd my soul
invincible.

CCXIV.-

No more — no more — Oh! never more
on me
The freshness of the heart can fall
like dew,
Which out of all the lovely things we
see
Extracts emotions beautiful and new,
Lived in our bosoms like the bag o' the
bee;
Think'st thou the honey with those
objects grew?
Alas! 'twas not in them, but in thy power
To double even the sweetness of a
flower.

CCXV.

No more — no more — Oh! never
more my heart,
Canst thou be my sole world, my
universe!
Once all in all, but now a thing apart,
Thou canst not be my blessing or my
curse:
The illusion's gone for ever, and thou
art
Insensible, I trust, but none the worse,
And in thy stead I've got a deal of
judgment,
Though heaven knows how it ever found
a lodgement.

CCXII.

Non ego hoc ferrem calida juvenis || *Con-*
sule Planco, sagde Horats og det Samme
Siger jeg; ved hvilket Citat der menes et ||
Vink om at for omtrent gode sex eller syv Aar
siden || (Længe førend jeg drømte om at da-
tere fra *Brenta*-floden) || Jeg var meget redo-
n til at gjengjælde et Slag, || Og vilde sel-
ikke have taalt en saadan Slags Ting || I min
varme Ungdom — da Georg den Tredje var
Konge.

CCXIII.

Men nu i mit tredieve Aar er mit Haar
graat — (Jeg gad vide hvad det kommer til
at ligne i det 40de — Jeg tænkte paa (at an-
skaffe mig) en Paryk forleden Dag —) Mit
Hjerte er ei meget grønnere; og, kort sagt,
jeg — Iaar bortdslet hele min Sommer medens
det (endnu) var Mai (maaned), — Og føler ei
mere Tilbøjelighed til at betale lige for lige;
jeg Iaar opbrugt mit Liv, baade Renter og
Capital, — Og anser ikke, som jeg før ansaa,
min Slægt for uovervindelig.

CCXIV.

Intet mere — Intet mere — Oh! aldrig
 mere paa mig || Kan Hjærtets Friskhed falde
 som Dug, || Som udaf alle de elskelige Ting
 vi see || Udtrager skjønne og uye Følelser, ||
 Kubgjemte i vor Barm som Biens Sæk, || Tæn-
 ker du Hønnen med disse Gjenstande voxede? ||
 Ach! det var ei i dem, men i din Magt || At
 fordoble endog en Blomsts Sødhed.

CCXV.

Intet mere — Intet mere — Oh! aldrig mere,
mit Hjerte, || Kan du være min eneste Verden,
mit Universum! || Forhen Alt i Alt, men
nu en særskilt Ting, || Kan du ei være min
Velsignelse eller min Forbandelse. || Bland-
værket er forsvundet for stedse, og du er ||
Følelsøst, haaber jeg, men slet ikke værre, ||
Og i stedet for dig har jeg faaet en hel Deel
Fornuft, || Skjønt Himmelen veed hvorledes
den nogensinde fandt Løis*).

*) I St. 104 betragtes Hjærtet objectivt, dets expansive Kraft, dets Receptivitet, dets Samlings-Evne. I St. 105 derimod betragtes det

subjectivt, dets indre Kraft, dets Contractilitet, dets Selvtilstrækkelighed; — og begge Forsvinden i — Følelsesheden.

CCXX.

But I, being fond of true philosophy,
 Say very often to myself, 'Alas!
 „All things that have been born were
 born to die,
 „And flesh (which Death mows down
 to hay) is grass.
 „You've pass'd your youth not so un-
 pleasantly,
 „And if you had it o'er again — 'twould
 pass —
 „So thank your stars that matters are
 no worse,
 „And read your Bible, sir, and mind
 your purse.”

CCXXI.

But for the present, gentle reader! and
 Still gentler purchaser! the bard —
 that's I —
 Must, with permission, shake you by
 the hand,

And so your humble servant, and
 good bye!

We meet again, if we should understand
 Each other; and if not, I shall not try
 Your patience further than by this short
 sample —
 'Twere well if others follow'd my ex-
 ample —

CCXII.

„Go, little book, from this my solitude!
 „I cast thee on the waters, go thy
 ways!
 „And if, as I believe, thy vein be good,
 „The world will find thee after many
 days.”

When Southey's read, and Wordsworth
 understood,

I can't help putting in my claim to
 praise —
 The four first rhymes are Southey's
 every line:
 For God's sake, reader! take them not
 for mine:

III.

LORD BYRON'S SCEPTICISM.

Much as there has been written on this
 subject both in England and in other
 countries, it has rarely, we fear, if
 ever at all, been treated with perfect
 fairness. The noble poet's scepticism is
 not one of the ordinary kind. It reached
 a stage beyond the common; and this
 is best expressed by the poet himself:
 he at last „doubted if doubt itself was
 doubting.” He had past the dreary waste
 of universal doubt, and was already so
 near the shore of Hope and Faith, that
 he had their beacon lights full in view.

He had certainly not taken the shortest
 road; but the long circumnavigation
 was necessary for a mind so vast, so
 energetic, so restless, so inquisitive. It
 behooved him to explore, and to sound
 the extent and the depth of thought in
 all directions: it seems that *his* faith
 would have been of little value, and of
 small comfort to himself without such a
 cruise. It is by way of establishing this,
 that we here insert the following ex-
 tracts.

CCXX.

Men jeg som holder af sand Philosophi, ||
 Siger meget ofte til mig selv, „Ach! || Alle
 Ting som have været fødte bleve fødte til at
 dø, || Og Kjød (som Døden mejer ned til Hø)
 er Græs; || Du har lilhrægt din Ungdom ei saa
 ubehagelig, || Og kunde du faa den om igjen
 — saa gik det an — || Saa tak dine Sljærner
 al Sagerne ei staa værre, || Og læs din Bible,
 Herre, og pas paa din Pung.

CCXXI.

Men for nærværende Tid, kjære Læser! og ||
 Endnu kjæreste Kjøber! Skjalden — det er
 mig — || Maa, med Tilladelse, ryste Eders
 Haand, || Og saa, Eders ydmyge Tjener, og

Farvel! || Vi mødes igjen hvis vi skulde for-
 staa || Hinanden; og hvis ei skal jeg ikke stille
 paa Prøve || Eders Taalmodighed videre end ved
 denne lille Mundsmag [egenl. Prøve] || Det var
 vel hvis andre fulgte mit Exempel.

CCXXII.

Gaa, lille Bog, fra denne min Ensomhed! ||
 Jeg kaster dig paa Vandene — gaa din Vej ||
 Og hvis, som jeg troer, din Aare er god, || Vil
 Verden finde dig efter mange Dage. *) || Naar
 Southey bliver læst, og Wordsworth forstaaet ||
 Kan jeg ei ladé være at fremkomme med min
 Fordring paa Roes — || De fire første Rilm ere
 Southey's, hver Linie; || For Guds Skyld, Læ-
 ser, tag dem ei for mine.

*) Af Slutningen af Southey's „Pilgrimage to Waterloo.”

V.

'Tis round him, near him, here, there,
 every where;
 And there's a courage which grows
 out of fear,
 Perhaps of all most desperate, which
 will dare
 The worst to *know* it: — when the
 mountains rear
 Their peaks beneath your human foot,
 and there
 You look down o'er the precipice,
 and drear
 The gulf of rock yawns, — you can't
 gaze a minute
 Without an awful wish to plunge with-
 in it.

VI.

'Tis true, you don't — but, pale and
 struck with-terror,
 Retire: but look into your past im-
 pression;
 And you will find, though shuddering
 at the mirror
 Of your own thoughts, in all their
 self-confession,
 The lurking bias, be it truth or error,
 To the *unknown*; a secret preposses-
 sion,
 To plunge with all your fears — but
 where? You know not,
 And that's the reason why you do —
 or do not.

V.

Den er rundt om ham, nær ham, her, der,
 overalt; || Og der gives Mod som opstaaer af
 Frygt || Kanske af alle det meest fortvivlede,
 hvilket vil trodse || Det Værste for at *kjende*
 det — naar Bjærgene opreise || Deres Tinde
 under eders menneskelige Fod, og der || I
 skuer ned over Afgrunden, og trist || Klippe-
 sælget gaber — saa kan i ei stirre ei Minut, ||
 Uden et forfærdeligt Ønske, at styrte Eder
 ned deri.

VI.

Det er sandt I gjør det ei — men bleg og
 slaaet af Rædsel, || Trækker Eder tilbage: men
 sku indi Eders nysforbigangne Indtryk! || Og
 I vil finde, skjönt gysende for Spillet || Af
 Eders egne Tanker, i hele deres Selvbekjæn-
 delse || Den lurende Drift (Tilbøjelighed), det
 være Sandhed eller Vildfarelse, || Til det
Ubekjendte; en hemmelig Forkjærlighed || For
 at styrte Eder med al Eders Rædsel — men
 hvortil? I veed det ei, || Og det er Grunden
 hvorfor I gjør det — eller gjør det ikke *).

VII.

But what's this to the purpose? you
 will say.
 Gent. reader, nothing; a mere spec-
 ulation,
 For which my sole excuse is — 'tis my
 way,
 Sometimes *with* and sometimes with-
 out occasion
 I write what's uppermost, without de-
 lay:
 This narrative is not meant for nar-
 ration,
 But a mere airy and fantastic basis.
 To build up common things with com-
 mon-places.

VIII.

You know, or don't know, that great
 Bacon saith,
 „Fling up a straw, 'twill show the
 way the wind blows:”
 And such a straw, borne on by human
 breath,
 Is Poesy, according as the mind glows;
 A paper kite, which flies 'twixt life and
 death,
 A shadow which the onward soul
 behind throws:
 And mine's a bubble not blown up for
 praise,
 But just to play with, as an infant
 plays.

VII.

Men hvad kommer dette Sagen ved? vil I
 sige, || Kjære Læser, Intet, en blot Specula-
 tion, || For hvilken min eneste Undskyldning
 er — det er min Maade, || Undertiden *med* og
 undertiden uden Anledning || At jeg skriver
 hvad der kommer øverst nden Staudsning,
 Denue Fortælling er ei bestemt til at fortæl-
 les, || Men den er kun en luftig og phanta-
 stisk Grundvold || For at opbygge almindelige
 Ting med Almensteder.

VIII.

I veed, eller I veed ikke, at den store Ba-
 con sagde || „Kast op et Straa, og det vil vise
 hvilken Vei Vinden blæser”; || Og et saadant
 Straa, baaret frem ved menneskelig Aande ||
 Er Digtningen, alt efter som Aanden gloer;
 (gløder) || En Paplirs Drage som flyver mel-
 lem Liv og Død, || En Skygge som den fremad
 ilende Sjæl lader bag ved sig, || Og min [Digt-
 ning] er en Boble, ei pustet op for Roes, ||
 Men just til at lege med som et Barn leger.

*) I de to foregaaende Stanzer behandles paa | gjør Indholdet af Monologen i *Hamlet* Act III,
 en original Maade den samme Tanke som ud- | Sc. I.

IX.

The world is all before me — or behind;
 For I have seen a portion of that same,
 And quite enough for me to keep in
 mind; —
 Of passions too, I have proved enough
 to blame,
 To the great pleasure of our friends,
 mankind,
 Who like to mix some slight alloy
 with fame:
 For I was rather famous in my time,
 Until I fairly knock'd it up with rhyme.

X.

I have brought this world about my
 ears, and eke
 The other; that's to say, the clergy
 — who
 Upon my head have bid their thunders
 break
 In pious libels by no means a few.
 And yet I can't help scribbling once a
 week,
 Tiring old readers, nor discovering
 new.
 In youth I wrote, because my mind was
 full,
 And now because I feel it growing
 dull.

XI.

Bnt „why then publish?“ — There are
 no rewards
 Of fame or profit, when the world
 grows weary.
 I ask in turn, — why do you play at
 cards?
 Why drink? Why read? — To make
 some hour less dreary.
 It occupies me to turn back regards
 On what I've seen or ponder'd, sad
 or cheery;
 And what I write I cast upon the
 stream,
 To swim or sink — I have had at least
 my dream.

XII.

I think that were I *certain* of success,
 I hardly could compose another line:
 So long I've battled either more or
 less,
 That no defeat can drive me from
 the Nine.
 This feeling 'tis not easy to express,
 And yet 'tis not affected, I opine.
 In play, there are two pleasures for
 your choosing —
 The one is winning, and the other los-
 ing.

IX.

Hele Verden ligger for mig — eller hag ved
 (mig) || Thi jeg har seet en Portion af den
 samme, || Og fuldkommen nok for mig til at
 beholde i Sindet; — || Af Lidenskaber, og saa
 har jeg erfaret nok for Dadel, || Til vore Ven-
 ners, Menneskeslægtens, store Forlystelse, ||
 Som holder af at blande en lille Smule Lege-
 ring (Tilsætning) i Ryet; || Thi jeg var sna-
 rere berømt i min Tid, || Indtil jeg ganske
 ordentlig ødelagde det [mit Ry nemlig] ved
 Rim.

X.

Jeg har faaet denne Verden paa Nakken af
 mig (egentl. om Ørene) og ligetedes || Den
 anden: det vil sige Geistligheden — som ||
 Paa mit Hoved har budt sine Tordener at bryde
 ned || I gudsfrygtsige Smædeskifter som Ingen-
 lunde ere faae. || Og dog kan jeg ei lade være
 at skriblere en Gang om Ugen, || Trættende
 gamle Læsere, og ei opdagende ny. || I Ung-
 dommen skrev jeg fordi min Sjæl var fuld, ||
 Og nu (skriver jeg) fordi jeg føler den bliver
 søv.

XI.

Men „hvorfor da udgive?“ — Der ere ingen
 Belønninger || Af Ry eller Fordel naar Ver-
 den bliver træt. || Jeg spørger Igen — Hvor-
 for spiller I Kaart? || Hvorfor drikke? Hvorfor
 læse? — For at gjøre en Time mindre trist ||
 Det beskæftiger mig at vende Blikkene tilbage ||
 Paa hvad jeg har seet eller over tænkt, sørgmo-
 dig eller munter; || Og det som jeg skriver
 det kaster jeg paa Strømmen, || (Og iader det)
 svømme eller synke — Jeg har i det mindste
 havt min Drom.

XII.

Jeg troer at hvis jeg var *vis paa* at gjøre
 Lykke || Vilde jeg næppe componere en Linie
 mere; || Saa længe har jeg kæmpet enten
 mere eller mindre || At intet Nederlag kan
 drive mig fra de Ni. || Denne Følelse er det
 ei let at udtrykke || Og dog er den ei affec-
 teret, formener jeg. || I Spil ere der to For-
 nøjelser for Eder at vælge (Imellem) — || Den
 ene er at vinde, og den anden at tabe.

XIII.

Besides, my Muse by no means deals
in fiction:
She gathers a repertory of facts,
Of course with some reserve and slight
restriction;
But mostly sings of human things and
acts —
And that's one cause she meets with
contradiction;
For too much truth, at first sight,
no'er attracts;
And were her object only what's call'd
glory.
With more ease too she'd tell a differ-
rent story.

XIV.

Love, war, a tempest — surely there's
variety;
Also a seasoning slight of lubrication;
A bird's-eye view too of that wild, So-
cietcy;
A slight glance thrown on men of
every station.
If you have nought else, here's, at least
satiety
Both in performance and in prepara-
tion;
And though these lines should only line
portmanteaus,
Trade will be all the better for these
Cantos:

XV.

The portion of this world which I at
present
Have taken up to fill the following
sermon,
Is one of which there's no description
recent:
The reason why, is easy to deter-
mine:
Although it seems both prominent and
pleasant,
There is a sameness in its gems and
ermine,
A dull and family likeness through all
ages,
Of no great promise for poetic pages.

XVI.

With much to excite, there's little to
exalt;
Nothing that speaks to all men and
all times;
A sort of varnish over every fault;
A kind of common-place even in their
crimes:
Factitious passions, wit without much
salt,
A want of that true nature which
sublimes
Whate'er it shows with truth; a smooth
monotony
Of character, in those at least who have
got any.

XIII.

Desuden, min Muse handler ingen lunde med
Digtlung || Hun samler et Repertoire af Kjends-
gjerninger, || Naturligvis med nogen Tilbage-
holdenhed og ubetydelig Afkortning, || Men
synger dog mest om menneskelige Ting og
Handlinger — || Og det er een Aarsag hvorfor
hun nøder Modsigelse; || Thi alfor megen
Sandhed, ved første Øjekast er aldrig tiltræk-
kende; || Og dersom hendes Øjemed var kun
det som kaldes Hæder [Berømmelse] || Saa
ville hun og det med langt større Lethed, for-
tælle en ganske anden Historie.

XIV.

Kjærlighed, Krig, en Storm — sikkerlig der
er Afveksling || Ogsaa en ubetydelig Krydren
af Studering; || Et Overblik ogsaa over det
Vildnis Samfundet; || Et lille Blik kastet paa
Mænd af enhver Stilling. || Ivis I har Intet
andet saa er her i det Mindste Møttelse, ||
Baade i Udførelse og Tilberedning; || Og selv
om disse Linier kun skulde føde Reisekoffer-
ter, || Saa vil Handelen dog altid drage For-
del af disse Cantoer.

XV.

Den Deel af Verden som jeg for nærværende
Tid || Har optaget til at ndfyde den følgende
Prædiken, || Er en hvorfat der ei have nogen
ny Beskrivelse *) || Grunden hvorfor, er Intet at
bestemme: || Ilvorvel den synes baade frem-
ragende og behagelig, || Saa er der en Eens-
hed (Afvekslingsløshed) i dens Juveller og Her-
melin, || En sløv og Familie-Lighed gennem
alle Aldre || Som ei er meget lovende for poe-
tiske Sider (Paginaer).

XVI.

Med meget som ophidser er der lidet som
ophøjer; || Intet som tiltaler alle Mænd og
alle Tider; || Et Slags Fernis (Glassur) over
hver Feil; || En Art af Vedtægts Regel selv i
deres Forbrydelser; || Eftergjorte Lidskaber,
Viid uden meget Salt || En Mangel af den
sande Natur som ophøjer || Hvadsomhelst den
viser med Sandhed; en glat Monotoni || I
Charakterer hos dem, i det mindste, som have
nogen.

*) Her menes den fornemme Verden.

XVII.

Sometimes indeed, like soldiers off parade,
They break their ranks and gladly leave the drill;
But then the roll-call draws them back afraid,
And they must be or seem what they were: still
Doubtless it is a brilliant masquerade;
But when of the first sight you have had your fill,
It palls — at least it did so upon me,
This Paradise of Pleasure and *Ennui*.

XVIII.

When we have made our love, and gamed our gaming,
Drest, voted, shone, and may be, something more;
With dandies dined; heard senators declaiming;
Seen beauties brought to market by the score;
Sad rakes to sadder husbands chastely taming;
There's little left but to be bored or bore.
Witness those „*ci-devant jeunes hommes*”
who stem
The stream, nor leave the world which leaveth them.

XIX.

'Tis said — indeed a general complaint —
That no one has succeeded in describing
The *Monde*, exactly as they ought to paint.
Some say, that authors only snatch, by bribing
The porter, some slight scandals strange and quaint,
To furnish matter for their moral gibing;
And that their books have but one style in common —
My lady's prattle, filter'd through her woman.

XX.

But this can't well be true, just now; for writers
Are grown of the *Beau Monde* a part potential:
I've seen them balance even the scale with fighters,
Especially when young, for that's essential.
Why do their sketches fail them as inditers
Of what they deem themselves most consequential —
The real portrait of the highest tribe?
'Tis that, in fact, there's little to describe.

XVII.

Undertiden, vist nok, lige som Soldaternden
for Parade, || Bryde de Linierne og ere glade
ved at forlade Exercisen; || Men saa drager
Mønster Rolle Opraabet dem forskrækkede tilbage ||
Og de maa være eller synes hvad de være, alligevel ||
Udentivivi er det en brillant Masquerade; ||
Men, naar af det første Syn du har faaet nok ||
Saa overmætter det — i det Mindste kjødet det saa ved mig ||
Dette Forlystelsens og Kjædsomhedens Paradis.

XVIII.

Naar vi have havt vore Elskovshandeler og
spillet vore Hazardspil, || Have klædt os paa, voteret, skinnnet, og, kanske noget mere; ||
Spist til Middag med Dandier; hørt Senatorer declamere; ||
Seet Skjønheder bragte til Torvs i Sneeseviis, ||
Som kydskt tæmme slemme Udhølere til sløttere Egtemænd; ||
Saa er der lidet tillovers nden at plages eller plage *) ||
Dette viser sig paa de „*ci-devant jeunes hommes*” som kjæmpe ||
Med Strømmen, og ei forlade Verden som forlader dem.

XIX.

Man siger — det er i Sandhed en almindelig Klage — ||
At det ikke er lykkedes nogen at beskrive ||
Monde (Modeverdenen) nøjagtigt som den burde males; ||
Nogle sige, at Forfatterne kun rapse til sig ved at bestikke ||
Portneren, nogle ubetydelige besynderlige og pudseerlige Scandaler, ||
For at skaffe til veje Material for deres moralske Dadel (Spot); ||
Og at deres Bøger have kun een (Art af) Stille tilfælles — ||
Mylady's Smaasnak, flitret gennem hendes Pige.

XX.

Men dette kan ei vel være sandt, just nu; thi Skribenter ||
Ere blevne af den fine Verden en mægtig Deel; ||
Jeg har seet dem balancere Vægtskaalen lige med Nævefægterne **) ||
Især medens de være unge, thi dette er væsentligt ||
Hvorfor mislykkes deres Skitser (naar de optræde) som Forfattere ||
Over det som de selv ansee for det allervigtigste, ||
Det virkelige Portræt af den højeste Slamme? ||
Sagen er, i Sandhed, der er lidet at beskrive.

*) Eller, hemsøges af Plage-aander eller selv være Plageaand. Dette refererer sig dog især til Visiter. Bore er et Salons-Udtryk, som kom i Mode omtrent i Byrons sidste Aar i England, 1815 & 16. Det bruges om en kjædelig, ubehagelig Person eller Ting; dog især en ukjær Besøger. Tjeneren melder f. Ex.

„Lady Caroline S. is in the drawingroom, My lady. — „Oh, say I am out, she is such a bore!”

**) D. e. være ligesaa anseete som Nævefægterne. Mr. Jackson en berømt Boxer var vel seet i de første Rirkler i London. Han var saa at sige daglig Gjest hos Hertugen af Wellington; ogsaa hos Georg IV.

XXI.

„*Haud ignara lequor*:" these are *Nuge*,
quarum
Pars parva fui," but still art and part.
 Now I could much more easily sketch
 a harem,
 A hattle, wreck, or history of the
 heart,
 Than these things; and besides, I wish
 to spare'em,
 For reasons which I choose to keep
 apart.
 „*Vetabo Cereris sacrum qui vulgari*" —
 Which means that vulgar people must
 not share it.

XXII.

And therefore what I throw off is ideal —
 Lower'd, leaven'd, like a history of
 Freemasons;
 Which bears the same relation to the
 real,
 As Captain Parry's voyage may do
 to Jason's.
 The grand arcanum's not for men to
 see all,
 My music has some mystic diapasons;
 And there is much which could not be
 appreciated
 In any manner by the uninitiated.

XXI.

Et ubekjendt taler jeg; Disse ere Niaiser
 der hvori || Jeg havde en liden Deel, men var
 dog Medvidder og Medskyldig. || Nu kunde jeg
 (dog) langt lettere skiltse et Mæren || En
 Bataille, et Skibbrud, eller Hjarstets Historie, ||
 End disse Ting; og desuden ønsker jeg at
 skaane dem, || Af Grunde som jeg finder for
 godt at holde for sig. || „Vetaho cereris sa-
 crum qui vulgarij“ *) — || Hvilket betyder
 at vulkaire Folk ei maa tæe Deel deri.

XXII.

Og derfor er det som jeg skitserer ideelt — Nedstemt, syret ligesom en Historie om Frimurerne; || Som staar i samme Forhold til det virkelige || Som Capitain Parrys Reise kan staa til Jasons. || Den store Hemmelighed er ikke for Mænd at see Alt; || Min Musik har nogle mystiske Octaver; || Og der er meget som et Kunde paaskjønnes || Paa nogen Maade undtagen af de lydvede.

XXIII.

Alas: Worlds fall — and Woman, since
 she fell'd
The World (as, since that history,
 less polite
Than true, hath been a creed so strictly
 held)
Has not yet given up the practice quite.
Poor thing of usages! Coerc'd, com-
 pell'd,
Victim when wrong, and martyr oft
 when right,
Condemn'd to child-bed, as men for
 their sins
Have shaving too entail'd upon their
 clins. —

XXIV.

A daily plague, which in the aggregate
May average on the whole with par-
turbation.
But as to women, who can penetrate
The real sufferings of their she-con-
dition?
Man's very sympathy with their estate
Has much of selfishness and more
suspicion.
Their love, their virtue, beauty, edu-
cation,
But form good housekeepers, to breed
a nation.

XXIII.

Ach! Verdener falde — og Qvinden siden
 hun fødte, || Verden (efterføm, siden den
 Historie mindre artig || End sand, har været
 en Troes-Artikel saa strengt vedlagel) || Har
 ikke endnu ganske opgivet denne Praxis. ||
 Stakkels Ting af Vedtægter! indesparret, Ivuen-
 gen, || Et Offer naar hun har Vret, og ofte en
 Martyr naar hun har Ret, || Fordømt til Bars-
 elserøgen, som Mændene for deres Synder ||
 Ogsaa have Barbering arvbunden paa deres
 Hager. —

XXIV.

En daglig Plage, som samlet i Eet ||
 Gjennemsnit kan i det Hele stilles op mod
 Fødselsveer. || Men, hvad Qvinder angaar,
 hvo kan gjennemtrifne ? De virkelige Lidels-
 ser af deres Hun- Tilstand ? || Selve Mandens
 Sympathi med deres Forfatning || Har meget
 af Egenkjærlighed (i sig), og mere af Mistanke.
 || Deres Kjærlighed, deres Dyd, Skjønhed, Øp-
 dragelse, || Danne kun gode Husholdersker for
 at opklække en Nation.

*) Horats. Carm. L. III. Od. 2. Egenti.
Jeg vil banlyse den som røver Cereris Myste-

rier." Det komiske ligger i den forsættlig falske Oversættelse.

XXV.

All this were very well and can't be
better;
But even this is difficult, Heaven
knows!
So many troubles from her birth beset her,
Such small distinction between friends
and foes,

The gilding wears so soon from off her
fetter,
That — but ask any woman if she'd
choose
(Take her at thirty, that is) to have
been
Female or male? a school-boy or a
queen?

FROM CANTO XI.

I.

When Bishop Berkeley said „there was
no matter,”
And proved it — 'twas no matter
what he said:
They say his system 'tis in vain to batter,
Too subtle for the airiest human head;
And yet who can believe it? I would
shatter
Gladly all matters down to stone or
lead,
Or adamant, to find the world a spirit,
And wear my head, denying that I
wear it.

II.

What a sublime discovery 'twas to
make the
Universe universal egotism,
That all's ideal — *all ourselves*; I'll
stake the
World (be it what you will) that
that's no schism.

Oh, Doubt! — If thou be'st Doubt, for
which some take thee,
But which I doubt extremely — thou
sole prism
Of the Truth's rays, spoil not my draught
of spirit!
Heaven's brandy, though our brain can
hardly bear it.

III.

For ever and anon comes Indigestion,
(Not the most „dainty Ariel”) and per-
plexes
Our soarings with another sort of ques-
tion:
And that which after all my spirit vexes,
Is, that I find no spot where man can
rest eye on,
Without confusion of the sorts and
sexes,
Of beings, stars, and this unriddled
wonder,
The world, which at the worst's a glo-
rious blunder. —

XXV.

Alt dette vilde være godt nok, og kan ei
være bedre; || Men selv dette er vanskeligt,
det veed Himmelen, || Saamange Bekymrin-
ger lige fra hendes Fødsel omringe hende ||
Der er saa liden Forskjæl mellem Venner og
Fjender, || Forgylningen opslides saa snart
af hendes Lænke || At — men spørg en
Qvinde om hun vilde foretrække || (Det vil sige
tag hende i det tredievte Aar) at have været ||
Qvinde eller Mand? en Skoledreng eller
Dronning.

I.

Da Biskop Berkeley sagde „der var ingen
Materie” || Og bevisto det — saa havde det
Intet at sige hvad han sagde: || De sige hans
System er det foregæves at (ville) nedbryde, ||
Det er for flint for det luftigste Menneskeho-
ved; || Og dog hvem kan troe det? Jeg vilde
sønderknause || Med Glæde alle Materier ned
til Steen eller Bly || Eller Diamant, for at
finde (at) Verden (var) en Aand, || Og bære
mit Hoved negtende at jeg bærer det.

II.

Hvilken ophøjet Opdagelse det var at gjøre ||
Universet til en universal Egoisme, || At Alt
er ideelt — *Alt vi selv*: Jeg vædder || Verden
(den være hvad du vil) at det er intet Schisma. ||
Oh Tvivl! — dersom du Tvivl er det som
nogle tage dig for, || Men som jeg betvivler i
højeste Grad — du eneste Prisma || For Sand-
hedens Straaler, fordærv ei min Slurk Spir-
itus! || Himmelens Cognac, skjönt vore Hjør-
ner næppe kan taale det.

III.

Thi af og til kommer Dyspepsi (slet For-
døielse) || (Ei den „lækkreste Ariel”) og
forstyrrer || Vor høje Flugt med et andet
Slags af Spørgsmaal, || Og det som til syvende
og sidst ærgrer min Aand, || Er, at jeg finder
ingen Plet man kan hvile Øjet paa || Uden
Forvirring af Arterne og Kjønnene || Af Væ-
sener, Stjærner, og dette opklarede [el. ufor-
klarede] Under || Verden, som i værste Til-
fælde er en herlig Bommert.

*) Prospero. Oh, det er min lækkre
du faa Frihed. Shakesp. Tempest. Act V.

(søde) Ariel; Jeg vil savne dig; Men dog skal

IV.

If it be chance; or if it be according
To the old text, still better: — lest
 it should
Turn out so, we'll say nothing 'gainst
 the wording,
As several people think such hazards
 rude:
They're right; our days are too brief
 for affording
Space to dispute what *no one* ever
 could
Decide, and *every body one day* will
Know very clearly — or at least lie
 still,

v.

And therefore will I leave off metaphysical
Discussion which is neither here nor
there:
If I agree that what is, is; then this I
call
Being quite perspicuous and extre-
mely fair.
The truth is, I've grown lately rather
phthysical:
I don't know what the reason is —
the air
Perhaps; but as I suffer from the shocks
Of illness, I grow much more orthodox.

IV.

LORD BYRON'S

Apology of a Miser.

Singular as it seems yet it is a notorious fact that almost all the critics — and they were not few — who wrote about Byron and his works during his lifetime, fell into the great error of identifying his own character with that of the imaginary persons represented in his writings. It is not a little astonishing that even such a man as Göthe should swell the mob of such blunderers, and that he should gravely rehearse, as deserving of credit, the most absurd fables, that had been invented, in support of a critical theory, which was fully as unreasonable as it was uncharitable. Even murders were resorted to, for the purpose of explaining the riddle of the identity e. g. of Byron and Manfred!! Lord Byron of course, neither would nor could publicly rebut such monstrous calumnies, although well aware of their existence. But Mr. Moore has in a pas-

sage of his „Life of Lord Byron”, which has been subjoined as a note to Manfred, in an off-hand manner noticed [the almost childish credulity of Goethe. „The „grave confidence” says he, „with which „the venerable critic traces the fancies „of his brother poet to real persons and „events, making no difficulty even of a „double murder at Florence to furnish „grounds for his theory, affords an „amusing instance of the disposition so „prevalent throughout Europe, to picture „Byron as a man of marvels and „mysteries, as well in his life as in his „poetry. To these exaggerated, or „wholly false notions of him, the numerous fictions palmed upon the world „of his romantic tours and wonderful „adventures in places he never saw, „and with persons that never existed, „have, no doubt, considerably contributed; and the consequence is, so ut-

IV.

Dersom det er et Tilfælde; eller hvis det er overensstemmende || Med den gamle Text, endnu bedre: — fordi det kunde || Dog be- findes at være saa, vil vi intet sige med Ud- trykkene || Da adskillige Folk ansee slige Vovespil for uartlige. || De have ret; vore Dage ere for korte til at tilstede || Leilighed til at disputere om det som Ingen nogensinde kunde || Afgjøre og enkeer Person en Gang vil || Vilde medfuldkommen klarhed — eller l det mindste ligge stille.

Y.

Og derfor vil jeg opgive metaphysisk ||
 Discussion som Ingensteds har hjemme; || Der-
 som jeg tilstaaer at hvad der er, er; saa kal-
 der jeg dette || At være fuldkommen klar og
 overmaade blilig (oprigtig); || Sandheden er,
 jeg er i den senere Tid bleven lidt svindso-
 lig; || Jeg veed ei hvad Grunden er — Luft-
 || Kanske; men efter som jeg llder at
 Anfaldene [af Sygdom, bliver jeg meget mere
 orthodox [el. rettroende.]

„terly out of truth and nature are the „representations of his life and character, long current upon the Continent, „that it may be questioned whether the „real flesh and blood hero of these pages, — the social, practical-minded, „and, with all his faults and eccentricities *English* Lord Byron, — may not, „to the overexalted imagination of most „of his foreign admirers, appear but an „ordinary, unromantic, and prosaic personage.” —

But although Lord Byron disdained publicly to refute the fables here alluded to, it was quite natural that he sometimes alluded to them in conversation with his friends. Thus for example, he once observed to Mr. Kennedy: „I „cannot conceive why people will always mix up my own character and „opinions with those of the imaginary „beings which, as a poet, I have the „right and liberty to draw” — Lord Byron might indeed with great reason express his astonishment at this perversity of judgement, so much the more, since other poets have not been in the same manner identified with their works, although it is pretty obvious that it would be no more absurd to say: „Shakspeare drew himself in Henry VIII, in Macbeth, and in Shylock, than to say Byron portrayed himself in Don Juan, in Manfred and The Gior; it could however hardly escape the noble poet's notice that this vulgar error implied the highest compliment, although involuntary, to the power of his Muse. Had the offspring of his imagination been less vigorous, less palpably real, no such confusion of poet and poem would have taken place. There was a substantiality in his very thoughts, and 'though his „imaginary beings” did not breathe, eat, or drink, yet they acted on the minds of his readers, with the same power, as if they had all the attributes of real life. The silly reader lifting up his eyes from the page, looks around the room — „with first a start and then a wink” — for the person which was occupying his mind, and sees no-

body: „Oh, it must have been the poet himself” is his very wise conclusion, — „for surely there was somebody.” —

Was it perhaps with a design of rendering this identification of poet with poem most exquisitely ludicrous that Lord Byron drew his *Miser*, and most unequivocally identified himself with that character? It is strange however, that although, in this particular case, his own authority can, with perfect truth, be alleged in proof of the identification, no sapient critic has fastened the miser's character upon his Lordship.

It is indeed much to be wondered that none of Lord Byron's critics ever thought of identifying him with Siegen-dorf in the tragedy of „Werner”, thus amongst other „humours”, „running the nuthooks humour” on his Lordship. But Werner is Lord Byron's weakest production, and the imagination of the critic thus less powerfully acted upon, so he does not here, fall into the ordinary delusion.

But preposterous, as the mixing up of Lord Byron's character with that of the creatures of his imagination is in every case, it is more preeminently so in the case of Don Juan. The way in which this unique poem was composed is with unmistakeable candor described by the poet, Don Juan Canto XIV. st. 7—12 incl. *): it is the rapid current, — it is the cataract of thought and feeling of a mind of extraordinary capacity and power. — Monte decernens velut amnis — A part of man's thoughts are voluntary, but another, and in many instances, by far the greater part is involuntary. Both are mixed together in Don Juan. Lord Byron has, with a degree of boldness, that has no parallel, „laid bare his bosom” — made his breast and soul thoroughly pellucid — offered to the world without reserve what was passing within — a panorama of a microcosmos, which in the midst of the littlenesses surrounding it, in time and space, was of stupendous dimensions, and rich in marvels. It is not here our business to pronounce any

*) See *anti* page 75.

judgement on the merits of such a hazardous experiment: or to inquire whether it would not have been advantageous for Lord Byron's fame if he, who so carefully polished his verse with regard to form and language, had bestowed a proportionate afterlabour also on the matter of this poem; but it is clear that if he had, a specimen of the natural history of thought, as genuine as it is interesting, had not then been given to the world. Lord Byron's passive thoughts, as well as his active meditations, are exhibited in *Don Juan*: the former may often be, nay undoubtedly are, substantially immoral, impious, blasphemous, while the tendency of the latter is noble and elevating; but it would be both unfair and unreasonable to connect the former with his character, while it is obvious that the latter form a part of it.

Milton certainly wrote many blasphemies, more than Dante, but it is usually considered a sufficient apology for these, that he put them into the mouths of damned spirits, that he as it were, entered into the innermost recesses of the devil's heart, and drew forth from thence the dark substances therein contained. The insufficiency of this apology must however become obvious on a little reflection. Milton was a pious man, and being pious, would he not have shuddered at the idea of being summoned before his eternal judge while he was in the very act of inditing the devil's blasphemies? — The matter being considered in this light it is evident that it does not matter much whether the mask was prepared or not — whether devilish and blasphemous thoughts were put into the devil's mouth or not. The employment, or absence of the mask may make a great difference with regard to weakminded readers; but with regard to the piety of the mind's disposition, during the very act of composition, the difference must be small indeed, and Mr. *William Wilberforce* would probably have said the declaration of Matth. XII. 36. 37. is equally awful to the composers and readers of blasphemous writings, with or without a mask, and we must in can-

dour admit that a very considerable portion of that which is most admired in poetical works generally, will hardly stand, before that declaration. Old Plato condemned all manner of Verse, excepting hymns of praise and thanksgiving to the gods, and would in his commonwealth tolerate no poets, that indited poetical works of any other description, and on purely Christian principles we must come to a similar conclusion. — The heart of man is in every case desperately wicked, and poetry, Byron's in particular, strips that wickedness, and lays it more glaringly open, than other kinds of composition. But knowledge is profitable; even of wickedness: knowledge is power, useful to those who have to contend with it: Byron supplies that knowledge by his bold anatomy, and he must be profitable to those who take his works in hand with a disposition to be intellectually benefited: and such a disposition is the only one that is fitting, legitimate and natural, and not the disposition to judge of his *character*, from the wild soarings of an unbridled imagination. There is besides an undercurrent in all Byron's writings which a right-minded reader never will lose sight of, and which is of a decidedly moral tendency: he is on all occasions a most indefatigable and unrelenting exagitator of all manner of hypocrisy, and he rarely loses an opportunity of paying a merited tribute of praise to that which is elevating and genuinely noble in the nature of man. If he lived in times like the present he alone would be a more formidable opponent to perjury, and hypocrisy, and falsehood, and heartless cruelty, and all manner of wickedness in high places, than all the combined armies of the European continent. „High-sighted tyranny” could not then „range on” with impunity. He had a voice that was sure to gain a hearing. — And it is no feeble testimony in favour of the *real* character of this noble poet, that no person can feel even the smallest doubt; as to what side he would have taken, or what part he would have played, if placed in the midst, or in the neighbourhood of, the events of the last nine months.

If it be a right view of Don Juan to consider this poem as a specimen of the natural history of the mind, and not as Lord Jeffrey and many others have done, as a book of instruction, it may be perused with interest and profit, and the pleasure derived from such perusal will leave no stain on a mind which

in it self is pious and pure — *puris omnia pura.* —

Thus also in the subsequent passage Lord Byron's masterly apology of the Miser may be enjoyed and admired without fear of becoming corrupted in this respect, either by Lord Byron's precept or example.

FROM DON JUAN CANTO XII.

I.

Of all the barbarous Middle Ages, that
Which is the most barbarous is the
Middle Age
Of man; it is — I really scarce know
what;

But when we hover between fool and
sage,
And don't know justly what we would
be at, —

A period something like a printed
page,
Black letter upon foolscap, while our
hair
Grows grizzled, and we are not what
we were; —

II.

Too old for youth, — too young, at
thirty-five,
To herd with boys, or hoard with
good threescore —
I wonder people should be left alive;

But since they are, that epoch is a
bore:

Love lingers still, although 'twere late
to wive;
And as for other love, the illusion's
o'er;
And money, that most pure imagination,
Gleams only through the dawn of its
creation.

III.

Oh Gold! Why call we misers miserable?
Theirs is the pleasure that can never
pall;
Theirs is the best bower-anchor, the
chain cable
Which holds fast other pleasures great
and small.
Ye who but see the saving man at table,
And scorn his temperate board, as
none at all,
And wonder how the wealthy can be
sparing,
Know not what visions spring from each
cheese-paring.

I.

Af alle de barbariske Middelaldrer, den ||
Som er meest barbarisk er Mands || Middel-
alder, den er — jeg veed i Sandhed næppe
hvad; || Men naar vi svæve mellem Daare og
Viltsmand, || Og ikke ret vide hvor vi vilte
hen — || En Periode som noget ligner en
trykt Side || *Black letter paa foolscap*, [el.
pro patria] medens vort Haar || Bliver graaligt,
og vi ere ei hvad vi vare; —

II.

For gamle for Ungdom — for unge, i det
fem og tredivte Aar, || Til at søge Selskab
med Dreng, eller samle med gode tre Sæse
(60 Aars gamle Mænd) — || Det undrer mig
at Folk lades i levende Live; || Men siden de

lades, saa er denne Periode en Plage; || El-
skov nøler endnu, skjønt det vilde være seent
at gifte sig; || Og hvad anden Kjerlighed an-
gaaer saa er Illusionen forbi; || Og Penge,
denne allerreneste Indbildning (el. Idee) ||
Glimter kun gjennem sin Skabelses Tusmørke.

III.

O Guld! Hvorfor kalde vi Gæsterne elendige?
Deres er en Fornøjelse som aldrig kan over-
mætte; || Deres er det daglige Anker, Kjøde-
touget || Som holder fast alle andre Fornøjel-
ser store og smaa. || I som kun see den sam-
mensparende Mand tilbords || Og foragte hans
farvelige Bord, som om det Intet (Bord) var, ||
Og undres over hvorledes de Rige kunne være
sparsomme, || Vilde ei hvilke Syner fremspringe
af hver Østeskorpe.

IV.

Love or lust makes man sick, and wine
much sicker:
Ambition rends, and gaming gains a
loss;
But making money, slowly first, then
quicker,
And adding still a little through each
cross
(Which *will* come over things) beats
love or liquor,
The gamester's counter, or the states-
man's *dross*.
Oh Gold! I still prefer thee unto paper,
Which makes bank credit like a bark
of vapour.

V.

Who hold the balance of the world?
Who reign
O'er Congress, whether royalist or
liberal?
Who rouse the shirtless patriots of
Spain?
(That make old Europe's journals
squeak and gibber all.)
Who keep the world, both Old and
New, in pain
Or pleasure? Who make politics run
glibber all?

The shade of Bonaparte's noble dar-
ing? —
Jew Rothschild, and his fellow-Chri-
stian, Baring.

VI.

These and the truly liberal Lafitte,
Are the true Lords of Europe. Every
loan
Is not a merely speculative hit,
But seats a nation or upsets a throne.
Republics also get involved a bit;
Columbia's stock hath holders not
unknown
On 'Change; and even thy silver soil,
Peru
Must get itself discounted by a Jew.

VII.

Why call the miser miserable? as
I said before: the frugal life is his,
Which in a saint or cynic ever was
The theme of praise: a hermit would
not miss
Canonization for the self-same cause,
And wherefore blame gaunt Wealth's
austerities?
Because, you'll say, nought calls for
such a trial; —
Then there's more merit in his self-
denial.

IV.

Af Elskov eller Vellyst, faaer Manden ondt, af
Viln meget mere Ondt; || Ærgjerrighed søn-
derriver, og ved Hazardspil vindes Tab; || Men
at samle Penge, først langsomt, og saa hurtig-
gere, || Og bestandig at føje en Smule til,
til Trods for hver Fortræd || (Som vil komme
over Sagerne), slaaer Elskov og Drik af Mar-
ken, || Spillerens Regnemynt, eller Statsman-
dens *Jux*. || o Guld! Jeg foretrækker dig al-
tid for Papir || Som gjør Bank-Crediten lig
et Skib af Dunst.

V.

Hvilke holde Verdens Vægtskaal? Hvilke re-
gjere || Over Congress, hvadenten royalist eller
liberal? || Hvilke sætte i Bevægelse Spaniens
skjorteløse Patrioter?*) || (Som bringe gamle
Europas Journaler alle til at skraale og pludre) ||
Hvilke holde Verden, baade den gamle og den
nye i Smærte || Eller Velvære? Hvilke lade
af Politik glide lettere? || Skyggen af Buona-

parties noble Dristighed? — || Jøden Roth-
schild, og hans Med-Christne, Baring.

VI.

Disse og den ægte liberale Lafitte, || Ere
Europas virkelige Herrer. Hvert Laan || Er
ikke et blot speculativt Træf || Men sætter
en Nation eller styrer en Throne. || Republi-
ker ogsaa komme en Smule i Gjæld || Colombi-
as Obligationer have Ihændehavere el-
kjendte || Paa Börsen; og selv dit Søl-
v-Jordsmon, Peru || Maa faa sig disconteret af
en Jøde.

VII.

Hvorfor kalde Gnieren elendig? som || Jeg
sagde for: det tarvelige Liv er hans, || Hvil-
ket hos en Helgen eller Tyniker altid var ||
Et Thema for Roes: en Eremit vilde ei gaa
glip af || Canonization af selvsamme Aarsag, ||
Og hvorfor dædle den magre Rigdoms Spægel-
ser? || Fordi, vil I sige, Intet udfordrer en
saadan Prøvelse: — || Ja saa er der mere For-
tjeneste i Selvfornægtelsen,

*) Descamisados kaldtes de i 1822.

VIII.

He is your only poet; — passion, pure
And sparkling on from heap to heap
displays
Possess'd, the ore, of which *mere hopes*
allure
Nations athwart the deep: the golden
rays
Flash up in ingots from the mine ob-
scure;
On him the diamond pours its bril-
liant blaze,
While the mild emerald's beam shades
down the dyes
Of other stones, 'to soothe the miser's
eyes.

IX.

The lands on either side are his; the ship
From Ceylon, Inde, or far Cathay,
unloads
For him the fragrant produce of each
trip;
Beneath his ears of Ceres groan the
roads,
And the vine blushes like Aurora's lip;
His very cellars might be kings' abodes;
While he, despising every sensual call,
Commands — the intellectual lord of all.

X.

Perhaps he hath great projects in his
mind,
To build a college, or to found a race,
A hospital, a church, — and leave behind
Some dome surmounted by his mea-
gre face:

VIII.

Han er eders eneste Dister; — Lidenskab,
reen || Og funkende fra Dyngte til Dyngte, ud-
foldet, || *I Besiddelse* den Malm, om hvilken
de blotte *Forhaabninger* lokke || Nationer
over Dybet: de gyldne Straaler || Lyne op i
(Guld)barrer fra den dunkle Mine; || Paa ham
udgyder Diamanten sit skinnende Blus; || Me-
dens den milde Smaragd's Straale nedskygger
Farverne || Af andre Stene, for at tilfreds-
stille Gnlere's Øjne.

IX.

Landene paa begge Sider ere hans; Skibet ||
Fra Ceylon, Indien, eller det fjerne China
løsser || For ham det vellustende Product af
hver Reise; || Under hans Ceres's Karrer sukke
Landvejene, || Og Vinranken blusser som
Auroras Læbe; || Selve hans Kjældere kunde
være Konge-Bøllger; || Medens han foragtede
hvert sandseligt Krav, || Befaler — som den
intellectuelle Herre over det Hele.

X.

Kanskee har han store Planer i sit Sind, ||
At bygge et Akademi eller stifte en Stamme,
Et Hospital, en Kirke, || og efterlade sig ||
En Kuppelhælvning med hans magre Ansigt paa
Toppen; || Kanskee han gjerne vilde befrie

Perhaps he fain would liberate mankind
Even with the very ore which makes
them base:

Perhaps he would be wealthiest of his
nation,
Or revel in the joys of calculation.

XI.

But whether all, or each, or none of these
May be the hoarder's principle of ac-
tion,

The fool will call such mania a disease:
What is his *own*? — Go look at each
transaction,

Wars, revels, loves — do these bring
men more ease

Than the mere plodding through each
„vulgar fraction?”

Or do they benefit mankind? Lean Miser!
Let spendthrifts' heirs enquire of yours
— who's wiser?

XII.

How beautiful are rouleaus! how char-
ming chests

Containing ingots, bags of dollars,
coins

(Not of old victors, all whose heads
and crests

Weigh not the thin ore where their
visage shines,

But) of fine unclipt gold, where dully rests
Some likeness, which the glittering

cirque confines,
Of modern, reigning, sterling, stupid

stamp: —
Yes! ready money is Aladdin's lamp.

Menneskeslægten || Netop med det selvsamme
Malm som gjør den nedrig; || Kanskee han vil
være den rigeste af sin Nation, || Eller for-
lyste sig i Beregningens Glæder.

XI.

Men hvad enten alle, eller enhver eller in-
gen af disse Ting || Maatte være Sammenspa-
rerens Ihandle-Princip, || Er han en Daare
som kalder en slig Mani Sygdom — || Hvad
er hans *egen*? Gaa — se paa hvert Foreta-
gende || Krige, Gjestebud, Kjærlighed — bringe
disse Menneskene mere Tilfredshed || End det
blotte majsommelige Arbejde gennem hver
„simpel Brøk” || Eller gavne de Menneske-
slægten? Mavre Gnlere || Lad Ødelandes Ar-
vinger spørge dine — hvilken er visere?

XII.

Hvor skønne ere Pengeuller! hvor fortryl-
lende Kister || Som indeholde Barrer, Sække
med Specier, Mynter || (Ei al gamle Selescher-
rer, da alle deres Hoveder og Hjælmsmykker ||
Ei veje op imod det tynde Metal hvor deres
Aasyn skinner, || Men) af uklippet Guld, hvor
sløvt hviler || Et Billede, som den glimrende
Kreds indeslutter, || Af et moderne, regje-
rende, sterling, stupid Stempel — || Ja! rede
Penge er Aladdins Lampe.

IV. HUMOROUS POEMS.

I. B E P P O .

I.

„[It is known, at least it should be, that
throughout
All countries of the Catholic persuasion,
Some weeks before Shrove Tuesday
comes about,
The people take their fill of recreation,
And buy repentance, ere they grow de-
vout,
However high their rank or low their
station”
With fiddling, feasting, dancing, drink-
ing, masquing,
And other things which may be had
for asking.

II.

The moment night with dusky mantle
covers
The skies (and the more duskiely the
better)
The time less liked by husbands than
by lovers
Begins, and prudery flings aside her
fetter;
And gaiety on restless tiptoe hovers,
Giggling with all the gallants who
beset her:
And there are songs and quavers, roar-
ing, humming
Guitars and every other sort of strum-
ming,

III.

And there are dresses splendid but fan-
tastical
Masks of all times and nations, Turks
and Jews
And harlequins and clowns with feats
gymnastical
Greeks, Romans, Yankee-doodles
and Hindoos;
All kinds of dress except the ecclesias-
tical,
All people as their fancies hit may
choose
But no one in these parts may quiz the
clergy
Therefore take heed ye freethinkers!
I charge ye.

IV.

You'd better walk about begirt with
briars
Instead of coat and shalldclothes than
put on
A single stitch reflecting upon friars,
Although you swore it only was in fun;
They'd haul you o'er the coals and stir
the fires
Of Phlegethon with every mother's son
Nor say one mass to cool the caldron's
bubble
That boil'd your bones, unless you paid
them double.

I.

Det er bekjendt, i det Mindste burde det
være, at belt igjennem || Alle Lande af den
catholske Troesbekjendelse, || Nogle Uger in-
den Skrifte- (Hvide) Tirsdag kommer tilbage, ||
Tage Folkene deres Fylde (Mættelse) af Forly-
stelse || Og kjøbe (Synds) Anger, for de blive
andægtige, || Hvor høi end deres Rang, eller
lav deres Stilling, || Med Fiollinspil, Gjæste-
bud, Dands, Drlk, Masquerade, || Og andre
Ting som kan faaes for blot at bede derom.

II.

Det Øjeblik Natten med en dunkel Kaabe
bedækker || Himlene (og jo dunklere desto
bedre) || Den Tid som mindre yndes af Ægte-
mænd end Eiskere, || Begynder, og Snarperlet
kaster sin Lænke til Side, || Og Munterbed
paa rosløs Taaspid's svæver, || Smaaleende
med alle de Galaner som omringe hende; || Og
der er Sange, Triller, Brølen, Summen, || Gul-
tarer, og enhver anden Slags af Instrumental-
Musik.

III.

Og der ere Dragter splendide, men phanta-
stiske || Masker af alle Tider og Nalloner,
Tyrker og Jøder, || Og Harlequiner og Clown-
er (Bajazzer?) med gymnastiske Konster, || Græ-
kere, Romere, Yankee-doodler*), og Hinduer; ||
Alle Slags af Dragter undtagen den geistlige ||
Kunde alle Folk, efter deres Phantasies Paa-
fund, vælge || Men ingen maa i disse Ene-
gantes med Clerisiet, — || Derfor tager eder
lagt, i Fritænkere! jeg paaminder Eder.

IV.

I kunde svarere spadserer omkring omspændt
af Tjörne, || Isteden for Kjole og Beenklæder,
end tage paa || Eet eneste Noalesting som
skumlede over Munke, || Selv om i svor at
det kun var for Løjer; || De vilde hale Jer
over Kullene og rage i Ilden, || Af Phlegethon
med hver Moders Søn, || Og ei sige een ene-
stic Mæsse for at kjøle Kjødelen's Boblen || Som
kogte eders Been, med mindre i betalte dem
dobbelte.

*) Nord-Amerikanere, dog betyder *Yankeedoodle* egentlig en Amerikansk Vise,

***) Forskjellige Slags af Flske-Saucer.

IX.

That is to say, if your religion's Ro-
man,
And you in Rome would do as Ro-
mans do,
According to the proverb, although no
man,
If foreign, is oblig'd to fast; and you,
If Protestant, or sickly, or a woman,
Would rather dine in sin on a ra-
gout —
Dine, and be d—d! I don't mean to
be coarse,
But that's the penalty, to say no worse.

X.

Of all the places where the Carnival
Was most facetious in the days of
yore,
For dance, and Song, and serenade,
and ball,
And masque, and mime, and mystery,
and more
Than I have time to tell now, or at all,
Venice the bell of every city bore, —
And at the moment when I fix my story,
That seaborn city was in all her glory.

XI.

They've pretty faces yet, those same
Venetians
Black eyes, arch'd brows, and sweet
expressions still;
Such as of old were copied from the
Grecians,
In ancient arts by moderns mimick'd
ill;
And like so many Venuses of Titian's
(The best 's at Florence — see it, if
you will)
They look when leaning over the bal-
cony,
Or stepp'd from out a picture by Gior-
gione,

XII.

Whose tints are truth and beauty, at
their best;
And when you to Manfrini's palace go,
That picture (howsoever fine the rest)
Is loveliest to my mind of all the
show;
It may perhaps be also to *your* zest,
And that's the cause I rhyme upon it so;
'Tis but a portrait of his son and wife
And self; but *such* a woman! love in life!

IX.

Det vil sige hvis Eders Religion er Romersk ||
Og i i Rom vil leve som Romere leve || Over-
eenstemmende med Ordsproget *) skjönt in-
gen Mand, || Hvis han er Fremmed er nøds-
aget til at faste; og i || Hvis I er Protestant,
eller sygelig, eller Kvinde || Vilde heller spise
til Middag i Synd paa en Ragout || Saa spiis,
og vær fordømt! Min Mening er ei at ville være
grov, || Men det er Straffen, for ei at sige no-
get værre.

X.

Af alle de Steder hvor Carnivalet || Var
meest skjemtsomt i gamle Dage, || Ved Dands,
og Sang, og Serenade og Ball, || Og Masque-
rade, og Pantomime, og Mysterier og mere ||
End jeg har Tid til at fortælle nu, eller no-
gensinde || Havde Venedig Forrang over en-
hver Stad — || Og i det Øjeblik i hvilket jeg
stiller min Historie || Var denne søfødte Stad
i sin hele Glorie.

XI.

De have smukke Ansigter endnu disse samme
Venetianerinder, || Sorte Øjne, buede Øjen-
bryn, og yndige Udtryk endnu; || Saadan-
som i gamle Dage bleve copierede efter Græ-
kerne, || Som i gamle Konster af de moderne
efterlignes slet; || Og ligesom saa mange Ti-
tians Venuser || (Den bedste er i Florenz —
see den hvis I vil,) || See de ud naar de læne
dem over Altanen (Karnapen), || Eller som
de vare traadte frem udfra et af Giorgiones
Malerier.

XII.

Hvis Farver ere Sandhed og Skjønhed i de-
res største Fuldkommenhed; || Og naar du
gaaer til Manfrinis Pailads || Det Maleri (hvor
smukt endog det øvrige) || Er i mine Tanker
dei elskværdigste af dei hele Skue; || Det kan
(muligt) ogsaa være efter Eders Smag || Og
det er Aarsagen hvorfor jeg saaledes rimer om
det; || Det er kun et Portrait af hans Søn og
Kone, || Og ham selv; men *saadan* en Kvinde!
Den levende Elskov! **)

*) Ordsproget lyder: „*You must do in Rome as they do in Rome.*“

**) Her synes Byron at have været feil un-

derrettet, da Giorgione i følge Vasari og andre
ei var gift og døde ung.

XIII.

Love in full life and length, not love
ideal

No, nor ideal beauty, that fine name,
But something better still, so very real,
That the sweet model must have been

the same;
A thing that you would purchase, beg
or steal,

Wer't not impossible, besides a shame:
The face recalls some face, as 't were
with pain,

You once have seen, but never will see
again;

XIV.

One of those forms which flit by us,
when we

Are young, and fix our eyes on every
face;

And oh! the loveliness at times we see
In momentary gliding, the soft grace,
The youth, the bloom, the beauty, which

agree,
In many a nameless being we re-
trace,

Whose course and home we know not,
nor shall know,

Like the lost Pleiad seen no more be-
low.

XV.

I said that like a picture by Giorgione
Venetian women were, and so they
are

Particularly seen from a balcony,
(For beauty's sometimes best set off
afar)

And there, just like a heroine of Gol-
doni,

They peep from out the blind or o'er
the bar;

And, truth to say, they're mostly very
pretty,

And rather like to shew it, more's the
pity.

XVI.

For glances beget ogles, ogles sighs,
Sighs wishes, wishes words, and words
a letter,

Which flies on wings of light-heel'd
Mercuries,

Who do such things because they
know no better:

And then, God knows, what mischief
may arise

When love links two young people
in one fetter,

Vile assignations, and adulterous beds,
Elopements, broken vows, and hearts,
and heads.

XIII.

Kjærlighed i fuldt Liv og Legemsstørrelse,
ikke ideel Kjærlighed || Ei heller ideel Skjøn-
hed, det skønne Navn, || Men noget endnn
bedre, saa særdeles reelt, || At det søde Mo-
del maa have været ligesaa; || En Ting som i
vilde købe, ligge, eller stjele, || Hvis det ei
var umuligt, og desuden en Skam; || Ansigtet
minder Eder om et Ansigt, som det kunde være
med Smerte, || Som i engang har seet, men
aldrig vil see igjen.

XIV.

En af hine Former som flagre forbl os, da
vi || Ere unge, og fæste vore Øjne paa ethvert
Ansigt; || Og, Ach! den Elskelighed vi under-
tiden see || I en øjeblikkelig [Forbi]gliden,
den bløde Ynde, || Den Ungdom, den Blom-
stren, den Skjønhed som harmonere || I mængt
et navnløst Væsen vi gjenminde, || Hvils Bane
og Hjem vi kjende ei, og skal ei kjende, || Li-
gesom den tabte Plejade, *) som ei sees mere
hernede.

XV.

Jeg sagde at ligesom et Maleri af Giorgione ||
Venetianske Qvinder vare, og saa ere de, || I
Særdeleshed seete fra en Karnap, || (Thi Skjøn-
hed underilden tager sig bedst ud i Afstand) ||
Og der, netop som en Heltinde hos Goldoni ||
Titte de frem udaf Jalousiet, eller over Skran-
ken; || Og for at sige Sandheden, saa ere de
for det Meste meget smukke, || Og snarere
holde af at vise det, og det er beklageeligt!

XVI.

Thi Øjeka-tavle Paastirren, Paastirren Suk, ||
Suk Ønsker, Ønsker Ord, og Ord et Brev || Som
flyver paa Vinger af lethælede Mercurer, || Som
gjøre saadanne Ting fordi de ei forstaaer det
bedre; || Og da, veed Himmelen, hvilken Ulykke
kan opstaa, || Naar Elskov lænker to unge
Folk i en Fjædder, || Slemme Stævneføder,
og krænkede Egtesenge, || Bortræmmelser,
brudte (Egteskabs)løfter, knuste Hjærter og
Hoveder.

*) Ovidius sang om Syvstjærnen: „Quæ septem dici sex tamen esse solent“ (d. e. Som
pleje at kaldes syv, men dog at være sex.)

XVII.

Shakspeare describ'd the sex in Desdemona
 As very fair, but yet suspect in fame,
 And to this day from Venice to Verona
 Such matters may be probably the same,
 Except that since those times was never known a
 Husband whom mere suspicion could inflame
 To suffocate a wife no more than twenty,
 Because she had a „cavalier servente.”

XVIII.

Their jealousy (if they are ever jealous)
 Is of a fair complexion altogether,
 Not like that sooty devil of Othello's
 Which smothers women in a bed of feather,
 But worthier of these much more jolly fellows,
 When weary of the matrimonial tether
 His head for such a wife no mortal bothers,
 But takes at once another, or another's.

XIX.

Didst ever see a Gondola? For fear
 You should not, I'll describe it you exactly:
 'Tis a long cover'd boat that's common here
 Carved at the prow, built lightly but compactly,
 Row'd hy two rowers, each call'd, „Gondolier”
 It glides along the water looking blackly,*)
 Just like a coffin clapt in a canoe,
 Where none can make out what you say or do.

XX.

And up and down the long canals they go
 And under the Rialto shoot along,
 By night and day, all paces, swift or slow,
 And round the theatres, a sable throng,
 They wait in their dusk livery of woe,—
 But not to them do woful things belong,
 For sometimes they contain a deal of fun,
 Like mourning coaches when the funeral's done.

XVII.

Shakspeare beskrev Kjønnet i Desdemona ||
 Som meget smukt, men dog af mistænkt Rygte ||
 Og indtil denne Dag fra Venedig til Verona ||
 Kunde de Tingsandsynlig være de samme || Und-
 tagen at siden hine Tider var der aldrig kjendt en ||
 Ægtemand hvem den blotte Mistanke kunde ophidse ||
 Til at quæle en Kone som ei var over Tyve Aar, ||
 Fordi hun havde en „cavalier servente”.

XVIII.

Deres Skinsyge, (hvis de nogensinde ere skinsyge,) ||
 Er ganske og aldeles af en lys Hudfarve ||
 Ei som hin Othellos sødede Djævel ||
 Som quæler Qvinder i en Fjæder-Dyne, ||
 Men mere passende til hine langt mere mun-
 tre Karle, || Naar træt af Egteskabs Tøiret ||
 Bryder ingen dødelig sig mere om slig en Kone ||
 Men tager strax en anden, eller en Andens.

XIX.

Saa du nogensinde en Gondol? Af Frygt for ||
 At du ei har, vil jeg beskrive dig den nøjagtigt: ||
 Det er en lang bedækket Baad, som er almindelig her, ||
 Med udskaarent Arbejd paa Forstavnen, let bygget, men compact, ||
 Roet af to Roerkarle, som hver for sig kaldes en „Gondolier,” ||
 Den glider henad Vandene seende sortiladent ud, ||
 Accurat som en Ligkiste nedlagt i en Canoe, ||
 Hvor ingen kan blive klog paa hvad I siger eller gjør.

XX.

Og op og ned de lange Kanaier gaae de ||
 Og under Rialto(broen)**) skyde do afsted, ||
 Ved Nat og ved Dag, i alle Skridt, hurtigt og langsomt, ||
 Og rundt om Theatrene, en sort Klynge, ||
 Vænte de i deres mørke Sørge-Livree, — ||
 Men ei tilhøre dem sørgelige Ting, ||
 Thi nndertiden indeholdte de en heel Deel Løjer, ||
 Ligesom Sørge-Karether naar Ligbegjængelsen er forbi.

*) This certainly is the most careless rhyme to be found in all Byron's works. For the noble poet could hardly mean that the preceding rhymes „*exactly*” and „*compactly*” should be pronounced after a vulgar Scottish

fashion, which no doubt would render the rhyme correct.

**) Rialto er egentlig en Æ hvor Børsen holdes; her menes Broen som fører til den.

XXI.

But to my story. — "T was some years ago,
It may be thirty, forty, more or less,
The carnival was at its height, and so
Were all kinds of buffoonery and dress;
A certain lady went to see the show,
Her real name I know not, nor can guess,
And so we'll call her Laura, if you please,
Because it slips into my verse with ease.

XXII.

She was not old, nor young, nor at the years
Which certain people call „a certain age,”
Which yet the most uncertain age appears,
Because I never heard, nor could engage
A person yet by prayers, or bribes, or tears,
To name, define by speech, or write on page,
The period meant precisely by that word, —
Which surely is exceedingly absurd.

XXI

Men til min Historie — Det var for nogle Aar siden || Det kon være tredive, fyrgetyve, mere eller mindre, || Carnavalet stod paa sit Højeste, og ligesaa || Stod alle Slags af Narrestreger og Dragter; || En vis Dame gik for at see, paa dette Skuespil, || Hendes virkelige Navn veed jeg ei, og kan ei gjætte, || Og saa vil vi kalde hende Laura, hvis i behager, || Fordi det glider ind i mit Vers med Lethed.

XXII.

Hun var ei gammel, ei heller ung, ei heller i de Aar || Som visse Folk kalde en „ris Alder” || Som dog den meest visse Alder synes (at være) || Fordi jeg aldrig hørte, ei heller kunde bevæge || En Person hidtil ved Bønner, Bestikkelser, eller Taarer, || Til at nævne, bestemme ved Tole, eller skrive paa et Blad, || Den Periode som der netop menes ved det Ord, — || Hvilket sikkert er overmaade absurd.

XXIII.

Laura was blooming still, had made the best
Of time, and time return'd the compliment
And treated her genteelly, so that, dress'd,
She look'd extremely well where'er she went;
A pretty woman is a welcome guest,
And Laura's brow a frown had rarely bent;
Indeed she shone all smiles, and seem'd to flatter,
Mankind with her black eyes for looking at her.

XXIV.

She was a married woman; 't is convenient,
Because in Christian countries it is a rule
To view their little slips with eyes more lenient;
Whereas if single ladies play the fool
(Unless within the period intervenient
A well-timed wedding makes the scandal cool),
I, dont know how they ever can get over it
Except they manage never to discover it.

XXIII.

Laura var blomstrende endnu, havde gjort det Bedste || Ved Tiden (behandlet Tiden godt) og Tiden gjengjældte Artigheden, || Og behandlede hende onstændigt, saa at paaklædt, Hun saa overmaade godt ud, hvorefter hun end gik; || En smuk Qvinde er en velkommen Gæst || Og Lauras Pande havde en barsk Mine sjælden rynket; || i Sandhed hun straaede ganske af Smil, og syntes at smigre || Meneskeslægten med sine sorte Øjne for at see paa hende.

XXIV.

Hun var en gift Kone; det er bequemt || Fordi i *Christne**) Lunde det er en Regel || At betragte deres smaa Feiltrin med mildere Øjne; || Hvorimod, hvis ugifte Damer spille Narren[s Rolle] || (Med mindre inden den mellemkommende Periode || Et betimeligt Bryllup afkjøber Scandalen) || Saa veed jeg ei hvorledes de kan nogensinde slippe (helskinnet) fra det || Medmindre det lykkes dem aldrig at røbe det (ei. lade det blive opdaget).

*) Et Udtryk som Digteren bruger ganske fra Italiensk Standpunkt; Menig Mand i Italien og naturligvis ogsaa Geistlighed, især naar den taler med Menigmand, forstaaer ved *Christne Lande*, de *catholske Lande*, dog især Italien og Spanien. Nordenfjelds Landene, ja

selv Frankrig, regnes næppe iblandt de *Christne* og Syd-Tydslands Catholicisme tages der kun lidet Hensyn til i daglig Tale. Iriand ansees for Christent, ja selv Grækenland paa en Maade, hvorvel den østlige, (den Græske) Kirke knapt nok gjengjælder denne Compliment.

XXV.

Her husband sailed upon the Adriatic
 And made some voyages too in other
 seas,
 And when he lay in quarantine for
 pratique
 (A fortydays' precaution, gainst dis-
 ease)
 His wife would mount at times her
 highest attie
 For thence she could discern the ship
 with ease;
 He was a merchant trading to Aleppo,
 His name Giuseppe, called more briefly
 Beppo.

XXVI.

He was a man as dusky as a Spaniard
Sunburnt with travel yet a portly figure;
Though coloured, as it were, within
a tanyard,
He was a person both of sense and
vigour;
A better seaman never yet did man yard;
And *she*, although her manners show'd
no rigour,
Was deem'd a woman of the strictest
principle,
So much as to be thought almost in-
vincible.

XXVII.

But several years elapsed since they
had met;
Some people thought the ship was
lost, and some

That he had somehow blundered into
And did not like the thoughts of steer-
And there were several offer'd any bet,
Or that he would, or that he would
For most men till by losing rendered
Will back their own opinions with a
wager.

XXVIII.

'T is said that their last parting was
 As parting often are, or ought to be,
 And their presentiment was quite prophetic
 That they should never more each
 other see,
 (A sort of morbid feeling, half poetic,
 Which I have known occur in two
 or three),
 When kneeling on the shore upon her
 sad knee,
 He left this Adriatic Ariadne.

XXIX.

And Laura waited long, and wept a little,
And thought of wearing weeds, as
 well she might;
She almost lost all appetite for victual,
And could not sleep with ease alone
 at night;

XXV.

Hendes Mand befør det Adrialske Hav, ||
 Og gjorde nogle Kæiser ogsaa i andre Have, ||
 Og naar han laa i Quarantaine for at faa Prac- ||
 tica, || (En forgytete Dages Forsigtigheds- ||
 Regel mod Sydym), || Kunde hans Kone under- ||
 tiden besigte sit højeste Qvistværelse, || Thi- ||
 derfra kunde hun see Skibet med Lethed. ||
 Han var en Kjøbmænd som toer paa Aleppo, ||
 Hans Navn Glusuppe, kaldet mere kort, Beppo. ||

XXVI.

Han var en Mand saa mørk som en Spanier, ||
 Solbrændt af Reiser og dog en anseelig Figur; ||
 Skjønt farvet som det kunde være i en Gar-
 ver Gaard, || Saa var han en Person baade af
 Forstand og Kraft; — En bedre Sömand har
 endnu aldrig besat en Raa; || Og *hun* hvorvel
 hendes Mæner ei viste nogen Rigur; || Blev
 anseet for en Kvinde af de strængeste Grund-
 sætninger, || I den Grad at hun antoges for
 (at være) næsten uovervindelig.

XXVII.

Men adskillige Aar henrandt siden de vare
trufne sammen; || Nogle Folk troede Skibet
var forlist, og nogle || At han ved en eller

anden Bommert var kommen i Gjæld, || Og kunde ei udstaa den Tanke at styre hjem, || Og der var adskillige som tilbød hvilket som helst Veddemaal || Om at han enten vilde, eller ei vilde komme, || Thi de Beste Mænd (indtil Tab har gjort dem vlserere) || Vil understøtte deres egen Mening med et Veddemaal.

XXVIII.

Der fortælles at deres sidste Afsked var pa-
thetisk || Som Afsked ofte ere, eller burde
være, || Og at deres Forbundelse var ganske
prophetisk || At de skulde aldrig mere hin-
anden see, || (En Slags af syggel Følelse
halv poetisk || Som jeg har vidst forekomme
i (to eller tre) || Da knælede paa Strand-
bredden paa hendes hedrøvede Knæ, || Han
forlod denne Adriatiske Ariadne.

XXIX.

Og Laura ventede længe og græd en Smule ||
Og tænkte paa at anlægge Sørgedragt, som der
var al Aarsag til, || Hun næsten tabte al Ap-
petit til Føde, || Og kunde ei sove i Ro alene
om Natten: || Hun ansaa Vindues Rammerne

She deem'd the window frames and
shutters brittle
Against a daring housebreaker or
sprite,
And so she thought it prudent to connect
her
With a vice-husband, *chiefly to protect*
her.

XXX.

She chose, (and what is there they will
not choose?)
It only you will but oppose their
choice?)
Till Beppo should return from his long
cruise,
And bid once more her faithful heart
rejoice,
A man some women like, and yet
abuse —
A coxcomb was he by the public voice;
A Count of wealth, they said, as well
as quality,
And in his pleasures of great liberality.

XXXI.

And then he was a Count, and then he
knew
Musie, and dancing, fiddling, French
and Tuscan;
The last not easy, be it known to you,
For few Italians speak the right Etrus-
can.
He was a critie upon operas, too,

og Skaaderne skjøre || I mod en dristig Ind-
brudstøv eller Aand (Spøgelse) || Og saa an-
saa hun det for forsigtigt at forbinde sig || Med
en Vice-Mand *fornemmeligt for at beskytte sig.*

XXX.

Hun valgte (og hvad er der de el vil vælge ||
Hvis kun I blot modsætter Eder deres Valg) ||
Indtil Beppo skulde vende tilbage fra hans
lange Kryds-Tour, || Og byde en Gang endnu
hendes trofaste Hjærte at glæde sig, || En
Mand som visse Qvinder holde af og dog om-
tale ilde — || En Hanekam (Laps) var han
ifølge den offentlige Stemme; || En Greve af
Rigdom sagde de saavel som af Rang, || Og i
sine Fornøjelser af megen Liberalitet.

XXXI.

Og saa var han en Greve, og saa kjendte
han || Musik og Dands, Fiolinspil, Fransk og
Toscansk; || Det sidste ei med Lethed, være
det Eder bekendt; || Thi saa Italienerne tale
det rigtige Etruriske. || Han var en Opera-Kritik-
ker ogsaa, || Og kjendte alle Sockens*) og
Cothurnens**) Plinheder; || Intet Venetiansk

*) Komediens.

**) Tragödiens.

***) Tört Gods, smagliöst Jux.

And knew all niceties of the sock and
buskin;
And no Venetian audience could endure a
Song, scene, or air, when he cried
„seccatura!”

XXXII.

His „bravo” was decisive, for that sound
Hush'd „Academie” sigh'd in silent
awe;
The fiddlers trembled as he look'd
around,
For fear of some false note's detected
flaw.
The „prima donna's” tuneful heart
would bound,
Dreading the deep damnation of his
„bah!”
Soprano, basso, even the contra-alto,
Wish'd him five fathom under the Rialto.

XXXIII.

He patronised the Improvisatori;
Nay, could himself extemporise some
stanzas,
Wrote rhymes, sang songs, could also
tell a story,
Sold pictures, and was skilful in the
dance as
Italians can be, though in this their
glory
Must surely yield the palm to that
which France has;
In short he was a perfect cavaliero,
And to his very valet seemed a hero.

Theater-Publicum kunde udstaa en || Sang,
Scene eller Arie, naar han raabte „secca-
tura”***).

XXXII.

Hans „bravo” var afgjørende, efter den Lyd ||
Sukkede det nedtyssede Orchester****) i taus
Ærefrygt; || Fiolinspillerne skjalv naar han
saa sig omkring, || Af Frygt for en eller an-
den falsk Nodes opdagede Feil. || Prima don-
naens tonerige Hjærte kunde springe, || Fryg-
tende den dybe Fordømmelse af hans „bah!”
Sopranen, Bassen, Ja selv Contra-Altoen || Øn-
skede ham fem Favne under Rialto.

XXXIII.

Han patroniserede Improvisatorerne, || Ja,
han kunde selv improvisere nogle Stanzas, ||
Skrev Vers, sang Arier, kunde og fortælle en
Hilistorie, || Solgte Malerier, og var kyndig i
Dandsen som || Italienerne kunne være, skjönt
i dette deres Hæder || Maa sikkerlig opgive
Palmen til den (neml. Hæder) som Frankrig
har; || Kort sagt, han var en fuldkommen Ca-
valier, || Og selv for sin egen Kammentjener
syntes [han] en Helt.

****) Opera- eller Concert-Personale. En
offentlig Recitation af Scener, af Vers eller
over Hoved af de classiske Italienske Forfat-
tere kaldes ogsaa *Accademia*.

XXXIV.

Then he was faithful too as well as
amorous:

So that no sort of female could com-
plain,

Although they're now and then a little
clamorous,

He never put the pretty souls in pain;
His heart was one of those which most
enamour us,

Wax to receive, and marble to retain.
He was a lover of the good old school,
Who still become more constant as they
cool.

XXXV.

No wonder such accomplishments should
turn

A female head, however sage and
steady —

With scarce a hope that Beppo could
return,

In law he was almost as good as
dead, he

Nor sent nor wrote, nor show'd the
least concern,

And she had waited several years
already;

And really if a man won't let us know
That he's alive, he's *dead*, or should be so.

XXXVI.

Besides, within the Alps to every woman,
(Although, God knows, it is a grie-
vous sin)

XXXIV.

Og saa var han trofast tillige, saavel som
forliebt; || Saa at ingen Slags Qvinde kunde
klage, || Skjönt de ere nu og da en Smule
hølrøstede, || Han gav aldrig de smukke Sjæle
Smerte; || Hans Hjerte var eet af disse som
meest indtage os, || Vox til at modtage, og
Marmor til at beholde. || Han var en Elsker
af den gode gamle Skole, || Som bestandig
blive mere standhaftige efter som de afkjøles.

XXXV.

Intet Under at saadanne Fortrin skulde
gjøre forrykt || Et qvindeligt Hoved, hvor for-
nuftigt (det end var) og sat — || Med næppe
noget Haab om at Beppo vilde vende tilbage, ||
I Loven[s Øjne] var han næsten saa godt som
død, han || Hverken sendte, eller skrev, eller
vilste den mindste Bekyrring [el. Deeltagelse], ||
Og hun havde ventet adskillige Aar allerede; ||
Og virkelig, hvis en Mand ei vil lade os vide ||
At han er ilive, saa er han *død*, eller burde
være.

XXXVI.

Desuden paa denne Side Alperne, for en-
hver Qvinde, || (Hvorvel, Himmelen veed, det

'T is, I may say, permitted to have two
men;

I can't tell who first brought the
custom in,

But „Cavalier Serventes” are quite com-
mon,

And no one notices, nor cares a pin;
And we may call this (not to say the
worst)

A second marriage, which corrupts the
first.

XXXVII.

The word was formerly a „Cicisbeo”
But that is now grown vulgar and
indecent;

The Spaniards call the person a „Cor-
tejo”

For the same mode subsists in Spain,
though recent;

In short it reaches from the Po to Teio
And may perhaps at last be o'er the
sea sent.

But Heaven preserve Old England from
such courses!

Or what becomes of damage and di-
vorses?

XXXVIII.

However, I still think, with all due de-
ference

To the fair *single* part of the Creation,
That married ladies should preserve the
preference

In tête-à-tête or general conversa-
tion —

er en forfærdelig Synd,) || Det er, havde jeg
nær sagt, tilladt at have to Mænd; || Jeg kan
ei sige hvo først indførte denne Skik, || Men
„Cavalier Serventer” ere ganske almindelige, ||
Og ingen tager nogen Notice (deraf) eller bry-
der sig et Kappenaal[s Hoved derom]; || Og vi
kunne kalde dette (for ei at sige det Væreste) ||
Et andet Egteskab som fordærver det første.

XXXVII.

[Det gjængse] Ord var tilforn en „Cicisbeo”, ||
Men *det* er nu blevet pøbelagtigt og usomme-
ligt; || Spanierne kalde Personen en „Cor-
tejo”, || Thi den samme Skik existerer i Spa-
nien, skjönt [den er] ny; || Kort sagt den
naaer fra Po til Teio, || Og kan naaskee til-
sidst blive sent over Søen. || Men Himmelen
bevare gamle England fra saadanne Anstalter! ||
Ellers hvad bliver der af Skades Erstatning og
Skilsmisser?

XXXVIII.

Alligevel, tænker jeg, med al tilbørlig Op-
mærksomhed || Mod den skjønne *ugifte* Part
af Skabningen, || At gifte Damer burde be-
holde Forrangen || I et tête-à-tête eller al-
mindelig Conversation — || Og dette siger jeg

And this I say without peculiar reference
To England, France, or any other
nation. —
Because they know the world, and are
at ease,
And being natural, naturally please.

XXXIX.

'Tis true your budding Miss is very
charming,
But shy and awkward at first coming
out,
So much alarm'd that she is quite alarm-
ing,
All Giggle, Blush; half Pertness and
half Pout;
And glancing at *Mamma* for fear there's
harm in
What you, she, it, or they may be
about,
The nursery still lisps out in all they
utter —
Besides, they always smell of bread
and butter.

XL.

But „Cavalier Servente” is the phrase
Used in politest circles to express
This supernumerary slave, who stays
Close to the lady as a part of dress,
Her word the only Law which he obeys,
His is no sinecure, as you may guess

Coach, servants, gondola, he goes to call,
And carries fan and tippet, gloves and
shawl.

XLI.

With all its sinful doings, I must say,
That Italy's a pleasant place to me,
Who love to see the Sun shine every
day,
And vines (not nail'd to walls) from
tree to tree
Festoon'd, much like the back scene of
a play,
Or melodram, which people flock to
see,
When the first act is ended by a dance
In vineyards copied from the south of
France.

XLII.

I like on autumn evenings to ride out,
Without being forced to bid my groom
be sure
My cloak is round his middle strapp'd
about;
Because the skies are not the most
secure;
I know too that if stopp'd upon my route,
Where the green alleys windingly
allure,
Reeling with *grapes* red waggons choke
the way, —
In England 't would be dung, dust, or
a dray.

uden (nogen) særdeles Antydning || Til Ege-
land, Frankrig, eller nogen anden Nation — ||
Fordi de kjæde Verden og ere ugenerte, ||
Og i det de ere naturlige, saa behage de na-
turligviis.

XXXIX.

Det er sandt Eders fremspirende Jomfru er
meget fortryllende, || Men sky og keltet ved
hendes første Kommen ud [i Verden]* || Saa
saare allarmet at hun'er ganske allarme-
rende, || Heel og holden Smaalatter, Rødme;
halv Impertinents og halv Muthed; || Og Skot-
ten til *Mamma* af Frygt for der kunde være
Ulykke i || Hvad i, hun, det, eller de kunde
have for, || Ammestuen læser bestandig frem
i Alt hvad de yttre — || Desuden, saa lugte
de altid af Smørrebrød.

XL.

Men „Cavalier servente” er Talemaaden ||
Som anvendes i de meest dannede Kredse for
at udtrykke [benævne] || Denne overcomplete
Slave, som opholder sig || Tæt Ved Damen som
en Deel af hendes Paaklædning, || Hendes
Ord [er] den eneste Lov han adlyder. || Hans
[Plads] er Ingen Sinecure, som i [nok] kan

gjætte; || Vogn, Tjenere, Gondol gaar han at
hente || Og bærer Vifte, Modest, Handsker og
Shawl.

XLI.

Med alle dets syndige Gjerninger, saa maa
jeg sige, || At Italien er et behageligt Sted
for mig, || Som holder af at see Solen skluue
hver Dag, || Og Vinranker (ei naglede til
Mure) fra Træ til Træ || Bundne i Krandsse,
Iignende meget Skuepladsens Baggrund i ot
Skuespil, || Eller Melodrama som Folk flokke
sig for at see, || Naar den første Act bliver
sluttet med en Dands || i Vingearde som co-
pleres efter det sydlige Frankrig.

XLII.

Jeg holder af i Efteraars Aftener at ride
ud, || Uden at være nødsaget til at bede min
Staldkarl at være vis paa || At min Kappe er
spændt rundt om hans Liv || Fordi Luften ikke
er den sikreste; || Jeg veed ogsaa at hvils
jeg standses paa min Vej, || Hvor de grønne
snævre Alleer snoende lokke Een || At det er
røde Vogne gængende med Druer som tilstoppe
Vejen — || i England vilde det være Møg,
Støv eller en Bryggervogn.

*) Coming out er et teknisk Udtryk om en ung Dames første Præsentation i store Selskaber.

XLIII.

I also like to dine on beefsteaks
To see the Sun set; sure he'll rise to-morrow,
Not through a misty morning twinkling weak as
A drunken man's dead eye in mandolin-sorrow,
But with all Heaven t'himself; that day will break as
Beauteous as cloudless, nor be forced to borrow
That sort of farthing candlelight which glimmers
Where reeking London's smoky caldron simmers.

XLIV.

I love the language, that soft bastard,
 Which melts like kisses from a female mouth,
 And sounds as if it should be writ on satin,
 With syllables which breathe of the sweet South,
 And gentle liquids gliding all so pat in,
 That not a single accent seems uneouth,
 Like our harsh northern whistling,
 Which we're obliged to hiss, and spit,
 And sputter all.

*) In talking thus, the writer, more especially of women, would be understood to say, He speaks as a spectator, not officially, And always, reader, in a modest way; Perhaps, too, in no very great degree shall he

XLIII.

Jeg holder ogsaa af at spise til Middag paa Fingelplukker*), || At see Solen, sikker paa at den vil staa op i Morgen, || Ikke gennem en taaget Morgendæmring svag som || En drukken Mands døde Øje i Blyhats Sorg, || Men med hele Himmelen for sig selv; at Dagen vil frembryde Ilgesaa || Skjøn som skyfri og ei være nedsaget til at laane || Den Slags af Skillingspraase Lys som glimter || Hvor det rygende Londons røgfulde Kjædel syder.

XLIV.

Jeg elsker Sproget det bløde Bastard-Latin ||
Som smæller som Kys af Kvinde-Mund || Og-
lyder som om det burde skrives paa Atlask,
Med Stavelser som aande af det søde Syd,
Og høide flydende Bogstaver, som glide alle
saa nemt ind || At ikke en eneste Accent sy-
nes grov || Som vort haarde nordiske pibende gryn-
dende Gutturall-[Sprog] || Som vi ere nødsagede
til at hyse og spytte og fremsprælle alt sammen.

*) Eller Fligensnepper: En velsmagende italiensk Fugl som saa kaldes.

**) Forfatteren, i at tale saaledes, mere specielt || Om Qvinder, vilde forstaaes at slge || At han taler som en Tilskuere, ikke officielt, ||

XLV.

I like the women too (forgive my folly),
From the rich peasant-cheek of ruddy
 bronze,
And large black eyes that flash on you
 a volley
Of rays that say a thousand things
 at once,
To the high dama's brow, more me-
 lancholy
But clear, and with a wild and liquid,
 glance,
Heart on her lips, and soul within her
 eyes,
Soft as her clime, and sunny as her
 skies.

XLVI.

Eve of the land which still is Paradise!
Italian beauty! didst thou not inspire
Raphael, who died in thy embrace, and
vies
With all we know of Heaven, or can
desire,
In what he hath bequeath'd us? — in
what guise
Though flashing from the fervour of
the lyre,
Would words describe thy past and
present glow,
While yet Canova can create below. *)

Appear to have offended in this lay,
Since, as all know, without the sex, our sonnets
Would seem unfinish'd like their untrimm'd
bonnets.

(Signed) PRINTER'S DEVIL.

XLV.

Jeg holder af Qvinderne ogsaa (tilgiv min
Daarskab) || Fra den yppige Bondediges Kind
af røddelen Bronze, || Og store sorte Øjne som
lyne imod Eder det glatte Lang || Af Straaler
som sige Tusinde Ting paa en Gang || Til den
høje Dames Bryn som er mere melancholsk, ||
Men klart, og med et vildt og flydende Øje-
kast || Hjærtet paa hendes Læber, og Sjæl i
hendes Øjne || Blod som hendes Klimat og
sølfuld som hendes Himmel.

XLVI.

Eva af det Land som endnu er Paradis! ||
 Italienske Skjønhed! Inspirerede du ei || Ra-
 phael, som døde i din Omarmelse, og kappedes
 med || Alt hvad vi kjende af Himmelen, eller
 kunne ønske, || I det han har efterladt os?—
 paa hvilken Maade || Skjønt lyvende fra Ly-
 rens Brynde || Kunde Ord beskrive din for-
 hørværende og nærværende Gløden, [Straaler]
 Medens endnu Canova kan skabe herved??)

Og altid, Læser, paa en beskeden Maade || Maaskee ogsaa i Ingen særdeles høi Grad vil han || Synes at have forset sig i dette Digt, || Efterdi som alle vilde, uden Kjønnet vore Sonnetter || Vilde synes ufuldendte som deres (Qvindernes) ugarnerede Blatte.

XLVII.

„England! with all thy faults I love thee
still,”

I said at Calais, and have not forgot it;
I like to speak and lucubrate my fill;

I like the government (but that is
not it);

I like the freedom of the press and quill;

I like the Habeas Corpus (when we've
got it);

I like a parliamentary debate,
Particularly when 'tis not too late;

XLVIII.

I like the taxes, when they're not too
many;

I like a seal coal-fire, when not too
dear;

I like a beef-steak, too, as well as any;
Have no objection to a pot of beer;

I like the weather, when it is not rainy,
That is, I like two months of every year,

And so, God save the Regent, Church
and King!

Which means that I like all and every
thing.

XLIX.

Our standing army, and disbanded sea-
men,

Poors' rate, Reform, my own, the
nation's debt

Our little riots just to show we are free
men,

XLVII.

„England! med alle dine Feil elsker jeg
dig endnu”, || Sagde jeg i Calais, og jeg har
ikke glemt det; || Jeg holder af at tale og
studere til Møttelse; || Jeg holder af Regje-
ringen (men det er ikke det); || Jeg holder
af Pressens og Pennepensens Frihed; || Jeg
holder af *Habeas corpus* (naar vi have det *); ||
Jeg holder af en Parliaments Debat || I sær-
deleshed naar den ei er altfor sildig.

XLVIII.

Jeg holder af Skatterne, naar de ei ere alt-
for mange || Jeg holder af Steenkuls **) Ild,
naar den ei er for dyr || Jeg holder af en
beef-steak ogsaa saagodt som nogen; || Og
har intet imod en Kande Øl; || Jeg holder af
Veiret naar det ei er for regnfuldt || Det vil sige,
jeg holder af to Maanedes af hvert Aar. || Og
saa Gud bevare Prinds-Regenten, Kirken, og
Kongen! || Hvilket betyder at jeg holder af
Alt og enhver Ting især.

XLIX.

Vor staaende Armee og vore afskedigede Sö-
folk, || Fattigskatten, Reformen, min egen (og)
Nationens Gjæld, || Vore snaa Opløb just for
at vise at vi ere frie Mænd, || Vore ubetyde-

Our trifling bankruptcies in the Ga-
zette,
Our cloudy climate, and our chilly
women,

All these I can forgive and those forget,
And greatly venerate our recent glories
And wish they were not owing to the
Tories.

L.

But to my tale of Laura — for I find
Digression is a sin, that by degrees
Becomes exceeding tedious to my mind,
And therefore may the reader, too,
displease —

The gentle reader, who may wax unkind,
And caring little for the author's case,
Insist on knowing what he means — a
hard

And hapless situation for a bard.

LI.

Oh! that I had the art of easy writing
What should be easy reading! could I scale
Parnassus, where the Muses sit inditing

Those pretty poems never known to
fail,

How quickly would I print (the world
delighting)

A Grecian, Syrian, or Assyrian tale;
And sell you, mix'd with western sen-
timentalism,

Some samples of the finest Orientalism.

lige Falliter i [Londoner] Gazetten, || Vort
skyldte Klimat og vore kolde Qvinder, || Alle
disse kan jeg tilgive og hine forglemme, || Og
jeg bærer megen Højagtelse for vor nylig
(vundne) Hæder || Og jeg ønsker [kun] at den
ikke skyldtes Turieme.

L.

Men til min Fortælling om Laura, — thi
jeg finder || Digression er en Synd, som grad-
viis || Bliver overmaade kjædelig i mine Tan-
ker, || Og derfor kan ogsaa mishage Læseren — ||
Den kjære Læser, som kan blive uvenlig || Og
brydende sig kun lidet om Forfatterens Be-
quemmelighed, || Kan paastaa at faa at vide
hvad han mener, en haard || Og uheldig Stil-
ling for en Skjald.

LI.

Oh at jeg besad den Konst at skrive med
Lethed || Det som med Lethed kunde læses!
kunde jeg bestige || Parnassus, hvor Muserne
sidde og affatte || Disse smukke Digte som al-
drig vides at slaa fæll, || Hvor hurtigt skulde
jeg trykke (til Verdens Fryd og Glæde) || En
Græsk, Syrisk, eller Assyrisk Fortælling; || Og
sælge Jer blandet med vestlig Sentimentalisme ||
Nogle Prøver af den deiligste Orientalisme.

*) Thi Habeas Corpus Acten kan undertiden
suspenderes, for en længere eller kortere Tid.

**) *Seacoal*: Den fuldstændige Talemaade

som er af Londonsk Oprindelse er *sea-borne
coal*, fordi Steenkul meest komme Søværts til
London.

LII.

But I am but a nameless sort of person,
(A broken Dandy lately on my travels)

And take for rhyme, to hook my rambling verse on

The first that Walker's Lexicon unravels,

And when I can't find that, I put a worse on,

Not caring as I ought for critic's cavils;
I've half a mind to tumble down to

prose,
But verse is more in fashion — so here goes.

LIII.

The Count and Laura made their new arrangement,

Which lasted, as arrangements sometimes do,

For half a dozen years, without estrangement;

They had their little differences, too;
Those jealous whiffs, which never any change meant:

In such affairs there probably are few
Who have not had this pouting sort of squabble,

From sinners of high station to the rabble.

LIV.

But, on the whole they were a happy pair,

As happy as unlawful love could make them;

The gentleman was fond, the Lady fair,
Their chains so slight, 'twas not worth while to break them:

The world beheld them with indulgent air;

The pious only wish'd „the devil take them!”

He took them not; he very often waits
And leaves old sinners to be young ones' baits.

LV.

But they were young: Oh! what without our youth

Would love be! What would youth be without love!

Youth lends it joy, and sweetness, vigour, truth,

Heart, soul, and all that seems as from above;

But, languishing with years, it grows uncouth —

One of few things experience don't improve,

Which is, perhaps, the reason why old fellows

Are always so preposterously jealous.

LVI.

It was the Carnival, as I have said
Some six and thirty stanzas back,

and so
Laura the usual preparations made,

Which you do when your mind's made up to go

LII.

Men jeg er kun en navnløs Slags af Person ||
(En afdanket Dandy, som nylig var paa mine Reiser) || Og tager for Rilm for at kroe mlt omfœitende Vers paa || Det første som Walkers (Rilm-) Lexicon udvikler, || Og naar jeg ei kan finde det, saa sætter jeg et slettere paa, || Et beagtede som jeg burde Kritikeres Dadel; || Jeg har halvvejs i Sinde at styrte mig hovedkuls ned i Prosa, || Men Vers er mere i Mode — saa nu afsted!

LIII.

Greven og Laura gjorde deres nye [huslige] Arrangement || Som vedvarede, som Arrangements undertiden gjøre || Et halv Dousln Aar uden Splid [Hjærte-fjærnelse?] || De havde deres smaa Tvistigheder ogsaa; || Disse sklnsyge Pust som aldrig havde nogen Forandring til Hensigt; || I saadanne Affairer ere der rimeligvis faa || Som el have havt dette slet Luner Slags af Kiv, || Fra Syndere af hoi Rang [lige ned] til Pøbelen.

LIV.

Men i det Hele vare de et lykkeligt Par, || Saa lykkelige som ulovlig Kjarlighed kunde

gjøre dem; || Herren var kjarlig, Damen smuk, || Deres Kjæder saa lette at det ei var Umagen værdt at bryde dem: || Verden be- tragtede dem med en eftergivende Mine; || Kun de gudsfrægtige ønskede „Fanden tage dem!” || Han tog dem ikke; han venter meget ofte, || Og lader gamle Syndere blive unge Synderes Løkkemad.

LV.

Men de vare unge: Oh! hvad uden vor Ungdom || Vilde kjarlighed være! Hvad vilde Ungdom være uden Kjarlighed. || Ungdom laaner den Glæde, og Sødhed, Kraft og Sandhed, || Hjærte, Sjæl, og alt det som synes [som det kom] ovenfra; || Men, hensmægtende med Aarene bliver den grov — || En af de faa Ting som Erfaring ei forbedrer, || Ilvilket maaskee er Grunden hvorfor gamle Krabaaler || Alle Tider ere saa urimelig sklnsyge.

LVI.

Det var Carnival[s Tiden] som jeg har sagt || Omtrent sex og tredive Stanser tilbage, og saa || Gjorde Laura de sædvanlige Forberedelser, || Som I gjør naar I har fast besluttet at gaa ||

To-night to Mrs. Boehm's masquerade,
Spectator, or partaker in the show;
The only difference known between
the eases
Is — here, we have six weeks of „var-
nish'd faces.”

LVII.

Laura, when dress'd, was (as I sang
before)

A pretty woman as was ever seen,
Fresh as the Angel o'er a new inn door,
Or frontispiece of a new Magazine
With all the fashions which the last
month wore,

Coloured, and silver paper leaved
between

That and the titlepage, for fear the press
Should soil with parts of speech the
parts of dress.

LVIII.

They went to the Ridotto, — 'tis a hall
Where people dance, and sup, and
dance again;

It's proper name, perhaps, were a mas-
qued ball,

But that's of no importance to my
strain;

'Tis (on a smaller scale) like our Vaux-
hall,

Excepting that it can't be spoilt by
rain;

The company is „mixed” (the phrase I
quote is

As much as saying they're below your
notice);

LIX.

For a „mix'd company” implies that,
save

Yourself and friends, and half a hun-
dred more,

Whom you may bow to without look-
ing grave,

The rest are but a vulgar set, the
bore

Of public places, where they basely
brave

The fashionable stare of twenty score
Of well-bred persons, call'd „*theworld*”;

but I,
Although I know them, really don't
know why.

LX.

This is the ease in England; at least was
During the dynasty of Dandies, now

Iaften paa Fru Boehms Masquerade, || Som
Tilskuere eller Deeltager i Skuespillet; || Den
eneste Forskjæl mellem Tilfældene || Er — at
vi her have sex Uger af „ferniserede Ansig-
ter” *).

LVII.

Laura, naar hun var paaklædt, var (som
jeg før sang) || En (saa) smuk Kvinde som
man nogensinde saa, || Frisk som Engelen over
en ny Gæstgivergaards Dør, || Eller Fronti-
spicen paa et nyt Magazin (Maanedsskrift), ||
Med alle de Moder som den sidste Maaned bar
Coleurt og med Sølvpapiirs-Blade imellem
Det og Titelbladet, af Frygt for at Pressen
kunde tilsøle med Talens Dele Dragtens Dele.

LVIII.

De gik til Ridotto; — det er en Sal || Hvor
Folk danse, og spise til Aften, og dandse
lgjen; || Dets rigtige Navn kanskee vilde være
et Maske-ball, || Men det er af Ingen Vigtig-

hed for min Sang; || Det er (efter en mindre
Maalestok) ligt vor Vauxhall, || Undtagen at
det ei kan blive spoleret af Regn: || Selskabet
er „blandet” (den Talemaade jeg citerer er ||
Det samme som at sige, det fortjener ei at I
lægger Mærke til det);

LIX.

Thi et „blandet Selskab” betegner at, med
Undtagelse || Af Eder selv og Venner, og et
halvt Hundrede til, || Som I kan hilse paa
uden at see alvorlig ud, || De øvrige ere kun
et Pöbel-Pak, Plagen || Af offentlige Steder,
hvor de nedrigt trodse || Den fornemme Paa-
stirren af tyve Sneese || Velopdragne Personer,
som kaldes „*le monde*”; men jeg || Skjönt
jeg kjender dem, veed virkelig ikke hvorfor.

LX.

Dette er Tilfældet i England; i det mindste
var det || Under *Dandiernes* **) Dynasti, som

*) *Merchant of Venice*, Act. II. Sc. V.

**) *Dandy* er en Person som udmærker sig
især ved fine Klæder, „som bærer”, som Engelsk-
manden kalder det „sin Charakter paa sin
Ryg”. I Byrons Ungdom var der i London
en Slags Klub af saadanne Personer: de vare
for største Delen af den fornemme Vefden, og
Prinds Regenten (senere Georg IV) var een af
dem. *Brummel* som Byron omtaler i *Noten*
nedenfor ansaaes for en Tid for deres Anfører,
hvilket var saa meget besynderligere som han
hverken havde Herkomst eller Formue eller
store Talenter. Han gjorde sin Lykke ved smaa
Vittigheder, og stor Uforskommenhed, og havde

selv Prindsregenten undertiden til Bedste.
Denne Mand blev dog tilslidst styrtet derved
at i en Forsamling af Dandier een traadte frem
og med alvorlig Bestemthed sagde til ham:
„Brummel, i fortalte mig en Løgn Igaar” —
Brummel undlod at afgjøre den Sag paa den
Vils som var bragelig blandt Dandlerne, nem-
lig ved en Dnel. Fra det Øjeblik vilde ingen
mere kjende ham. Dog forsøgte Marquisen af
Salisbury at gribe ham under Armene ved at
give ham i sin aabne Vogn, en Plads ved sin
Side, paa en Promenade i Hyde-park; men det
hjælp ikke. Brummel var falden; han kunde
ei længer holde sig i London; ei engang i
England: han maatte rejse over til Calais.

Per chance succeeded by some other
class

Of imitated imitators! — how
Irreparably soon decline, alas!

The demagogues of fashion: all below
Is frail; how easily the world is lost
By love, or war, and now and then by
frost!

LXI.

Crush'd was Napoleon by the northern
Thor,

Who knock'd his army down with
icy hammer
Stopp'd by the *elements* *), like a wha-
ler, or

A blundering novice in his new French
grammar;
Good cause had he to doubt the chance
of war,

And as for fortune — but I dare not
d--n her,
Because, were I to ponder to infinity,
The more I should believe in her divi-
nity.

LXII.

She rules the present, past, and all to
be yet,

She gives us luck in lotteries, love
and marriage;

I cannot say that she 's done much for
me yet;

Not that I mean her bounties to dis-
parage,
We've not yet closed accounts, and we
shall see yet

How much she'll make amends for
past miscarriage;
Meantime the goddess I'll no more im-
portune,

Unless to thank her when she's made
my fortune.

LXIII.

To turn — and to return — the devil
take it!

This story slips for ever through my
fingers

Because, just as the stanza likes to
make it,

It needs must be — and so it rather
lingers;

This form of verse begun, I can't well
break it

But must keep time and tune like
public singers;

But if I once get through my present
measure,

I'll take another when I 'm next at
leisure.

*) When Brummel was obliged to retire to France, he knew not French, and having obtained a grammar for the purpose of study, our friend Scrope Davies was asked, what progress Brummel had made in French: he responded, that Brummel had been stopped, like *Buonaparte* in Russia, by the *elements*, I have put

this fun into Beppo, which is 'a fair exchange and no robbery'; for Scrope made his fortune at several dinners (as he owned himself), by repeating occasionally, as his own, some of the buffooneries with which I had encountered him in the morning. —

Byron Diary 1821.

nu || Maaskee er succederet af en anden Klasse ||
Af efterlignede Efterlignere: — hvor || Uop-
retteligen snart forfalde, ach! || Modens De-
magoger: alt hernede || Er brøstfældigt; hvor
lettelig Verden tabes || Ved Kjærlighed, eller
Krig, og nu og da ved Frost!

LXI.

Knust blev Napoleon ved den nordiske Thor,
Som slog hans Hær ned med en Iis-hammer, ||
Standset af *Elementerne* ligesom en Iisvalfske-
fanger, eller || En bomrende Novice i hans
nye Franske Grammatik; || God Aarsag havde
han til at tvivle om Krigens Tilfældigheder, ||
Og hvad Lykken angaaer — men jeg tør ei
forbande hende, || Thi selv om jeg grandskede
(grubled) i al Evighed || Besto mere vilde
jeg tro paa hendes Guddom.

LXII.

Hun regjerer det hævrendo, forbigangne,
og alt det endnu Tilkommende || Hun giver os
Held i Lotterier, Kjærlighed, og Ægteskab; ||

Jeg kan ei sige hun har gjort meget for mig
endnu; || Ikke fordi jeg skulde have i sinde
at nedsætte hendes Velgjerninger, || Vi have
endnu ei afsluttet Regningerne, og vil see
endnu || Hvorvidt hun vil erstatte forbigangne
Misligheder: || Imidlertid vil jeg Gudinden
ikke videre nlellige || Undtagen for at takke
hende naar hun har gjort min Lykke.

LXIII.

For at vende om — og for at vende til-
bage — F--n ta' et l || Denne Historie slipper
mig bestandig gennem Fingrene, || Fordi,
accurat som Stanzens finder for godt at danne
den, || Saa maa den nødvendigviis blive —
og saa nøler den lidt; || Da jeg nu har be-
gyndt med denne Versform, kan jeg ei vel af-
bryde den, || Men maa holde Takt og Melodi
som offentlige Sangere; || Men hvis jeg en-
gang slipper igjennem mit nærværende Verse-
maal, || Vil jeg tage et andet naar jeg næst
faaer Leilighed.

LXIV.

They went to the Ridotto (tis a place
To which I mean to go myself to-morrow,
Just to divert my thoughts a little space,
Because I'm rather hippish, and may borrow
Some spirits, guessing at what kind of face
May lurk beneath each mask; and as my sorrow
Slackens its pace sometimes, I'll make, or find,
Something shall leave it half an hour behind).

LXV.

Now Laura moves along the joyous crowd,
Smiles in her eyes, and simpers on her lips;
To some she whispers, others speaks aloud;
To some she curtsies, and to some she dips,
Complains of warmth, and this complaint avow'd,
Her Lover brings the lemonade, she sips;
She then surveys, condemns, but pities still
Her dearest friends for being dress'd so ill.

LXVI.

One has false curls, another too much paint,
A third — where did she buy that fright-ful turban?
A fourth's so pale she fears she's going to faint,
A fifth looks vulgar, dowdyish and suburban,
A sixth's white silk has got a yellow taint,
A seventh's thin muslin surely will he her bane,
And lo! an eighth appears, — "I'll see no more!"
For fear, like Banquo's kings, they reach a score.

LXVII.

Meantime, while she was thus at others gazing
Others were levelling their looks at her;
She heard the men's half-whisper'd mode of praising,
And, till't was done, determined not to stir;
The women only thought it quite amazing
That, at her time of life, so many were
Admirers still, — but men are so debased,
Those brazen creatures always suit their taste.

LXIV.

De gik til Ridotto, (det er et Sted || Hvortil jeg har isinde selv at gaa i Morgen, || Just for at adspredde mine Tanker en lille Stund || Thi jeg er lidt melancholsk, og kan laane (eller faa) || Lidt Munterhed, ved at gjætte hvad Slags Ansigt || Der kan skjule sig under hver Maske; og da min Sorg || Sagtuer sine Skridt undertiden, vil jeg gjøre, eller finde || Noget som lader den blive en halv Time tilbage) [d. e. noget som giver mig en halv Times Forspring].

LXV.

Nu bevæger Laura sig frem igjennem den muntre Trængsel, || Smil i hendes Øine, Grin paa hendes Læber; || Til nogle hvisker hun, til andre taler hun høit; || For nogle nejer hun, og for nogle knixer hun, || Klager over Varme, og da denne Klage yttres, || Bringer hendes Elsker Lemonaden, hun nipper; || Derpaa overvejer hun, fordømmer, men ynkes dog over || Sine kjæreste Veninder fordi de ere saa slet paaklædte.

LXVI.

En har falske Krøller, en anden for megen Sminke, || En tredje — hvor kjøbte hun den forskrækkelige Turban? || En fjerde er saa bleg hun frygter hun er i Færd med at besvime, || En femte seer vulgairet ud, tyksækkisk og forstædsagtigt, || Den sjettes hvide Silke har et guult Skjær, || Den syvendes tynde Moussellin sikkert vil blive hendes Død, || Og see! den ottende viser sig — „Jeg vil ikke see mere!“ || Af Frygt for at de, ligesom Banquo's Konger, skulle blive til en Snees.

LXVII.

Imidlertid, medens hun saaledes stirrede paa andre, || Saa rettede andre deres Blik paa hende; || Hun hørte Mændenes halv-hviskede Maade at rose paa, || Og indtil det var forbi hesluttede hun el at røre sig [af Pletten]; || Kun Qvinderne ansaa det for ganske forhaussende || At der i hendes Alder saa mange vare || Beundrere endnu — men Mændene ere saa fordærvede || At disse uforskammede Skabninger altid passe til deres Smag.

LXVIII.

For my part, now, I ne'er could under-stand
 Why naughty women — but I won't discuss
 A thing which is a scandal to the land,
 I only don't see why it should be thus;
 And if I were but in a gown and band,
 Just to entitle me to make a fuss,
 I'd preach on this till Wilberforce and Romilly
 Should quote in their next speeches from my homily.

LXIX.

While Laura thus was seen and seeing,
 Talking, she knew not why, and smiling,
 So that her female friends, with envy
 Beheld her airs and triumph, and all
 And well dress'd males still kept before her filing,
 And passing bowed and mingled with her chat;
 More than the rest one person seemed to stare
 With pertinacity that's rather rare.

LXVIII.

Na, for min Part, kunde jeg aldrig forstaa ||
 Hvorfor uartilge Qvinder — men jeg vill ei discuti-
 etere || En Ting som er en Scandale for
 Landet, || Jeg seer kun ei hvorfor det skulde
 være saaledes; || Or dersom jeg kun havde
 en Præstekjole og Bladkrave paa || Som netop
 vilde berettig mig til at gjøre Larm, || Vilde
 jeg præke over dette indtil Wilberforce og Ro-
 milly || Skulde citere i deres næste Taler af
 min Homilie.

LXIX.

Mens Laura saaledes var seet og seende,
 smilende, || Snakkende, hun vidste ei hvorfor
 og brød sig ei om hvad, || Naar kun hendes
 Veninder, brændende af Misundelse || Skuede
 hendes Miner og Triumph, og det Altsammen: ||
 Og velklædte Mand bestandig defilerede foran
 hende, || Og passerende forbi bukkede og blan-
 dede sig i hendes Smaasnak: || Var der een
 Person som mere end de øvrige syntes at
 stirre || Med en Halstarrighed som er noget
 sjælden,

LXX.

He was a Turk, the colour of maho-
 gany;
 And Laura saw him, and at first was
 glad,
 Because the Turks so much admire
 philogyny,
 Although their usage of their wives
 is sad;
 'Tis said they use no better than a dog
 any
 Poor woman, whom they purchase
 like a pad:
 They have a number, though they ne'er
 exhibit them,
 Four wives by law, and concubines
 „ad libitum”.

LXXI.

They lock them up, and veil, and guard
 them daily,
 They scarcely can behold their male
 relations
 So that their moments do not pass so
 gaily
 As is supposed the ease with nor-
 thern nations;
 Confinement too must make them look
 quite palely;
 And as the Turks abhor long con-
 versations,
 Their days are either pass'd in doing
 nothing,
 Or bathing, nursing, making love, and
 clothing.

LXX.

Han var en Tyrk af Mahogni-Farve; || Og
 Laura saa ham og i Förstningen blev glad ||
 Fordi Tyrkerne saa meget beundre Qvinde-
 kjærlighed (Qvindeligbhaderi), || Hvorvel deres
 Behandling af deres Koner er slet; || Man siger
 at de behandle ei bedre end en Hund enhver-
 sømhelst || Stakkels Qvinde som de kjøbe som
 en Kleppert: || De have et Antal, hvorvel de
 aldrig ndstille dem, || Fire Koner ifølge Lov,
 og Concubiner efter Behag.

LXXI.

De indeslutte, og tilsløre, og bevogte dem
 daglig, || De kunne næppe skue deres mand-
 lige Slægtninge, || Saa at deres Øjeblikke ei
 tilbringes saa muntert || Som Tilfældet an-
 tages at være hos nordlige Nationer; || Inde-
 sluttelsen ogsaa maa bringe dem til at see
 ganske bleget ud; || Og da Tyrkerne afsky lange
 Samtaler, || Tilbringes deres Dage enten i slet
 intet at bestille || Eller i Badning, Ammen,
 Courmageri, og Paaklædning.

LXXH.

They cannot read, and so don't lisp,
 in criticism;
 Nor write, and so they dont affect
 the muse;
 Were never caught in epigram or wit-
 ticism,
 Have no romances, sermons, plays,
 reviews, —
 In harams learning soon would make a
 pretty schism!
 But luckily these beauties are no
 „Blues”,
 No bustling Botherbys have they to
 show 'em
 „That charming passage in the last new
 Poem.”

LXXIII.

No solcan, antique gentleman of rhyme
 Who having angled all his life for
 fame,
 And getting but a nibble at a time,
 Still fussily keeps fishing on, the same
 Small „Triton of the Minnows”, the
 sublime
 Of mediocrity, the furious tame,
 The echo's echo, usher of the school
 Of female wits, boy bards — in short,
 a fool!

LXXIV.

A stalking oracle of awful phrase,
 The approving „Good!” (by no means
 good in Law)

Humming like flies around the newest
 blaze;
 The bluest of bluebottles you e'er saw,
 Teasing with blame, excruciating with
 praise,
 Gorging the little fame he gets all raw,
 Translating tongues he knows not even
 by letter,
 And sweating plays so middling, bad
 were better.

LXXV.

One hates an author that's all *author*,
 fellows
 In foolscap uniforms turn'd up with ink,
 So very anxious, clever, fine, and
 jealous,
 One don't know what to say of them,
 or think,
 Unless to puff them with a pair of bel-
 lows;
 Of coxcomby's worst coxcombs e'en
 pink
 Are preferable to these shreds of paper,
 Those unquench'd snuffings of the mid-
 night taper.

LXXVI.

Of these same we see several, and of
 others,
 Men of the world, who know the
 world like men,
 Scott, Rogers, Moore, and all the better
 brothers
 Who think of something else beside
 the pen.

LXXII.

De kunne el læse, og saa læse de ei i
 Æsthetik; || Ei heiter skrive, og saa heile de
 ei til Musen; [affectere de ei Musen] || Blive
 aldrig grebne i et Epigram eller Vittighed, ||
 Have ingen Romaner, Prædikener, Skuespil,
 Reviews, [Qvartalskrifter] || I Haramer vilde
 Lærdom snart forvolde et kjönt Schisma! ||
 Men heldigviis ere disse Skjønheder ingen
 „Blaae” || Ingen vimse Botherbyer (Vrøvl-
 potter) have de til at vise dem, || „Hvint yn-
 dige Sted i det sidste nye Digt.”

LXXIII.

Ingen høitidelig gammeldags Rilm-herre ||
 Som, da han har anglet hete sit Liv efter Ry ||
 9g kun faaet en (lille) Bideu paa [Krogen]
 hver Gang, || Bliver bestandig vimsende ved
 at fiske, den samme || Lille „Triton blandt
 Elritserne” *) den Ophøjede || I Middelmaadig-
 heden, den rasende Tamme, || Echoets Echo,
 Adjuncten i Skolen || Af Qvinde-Genier, Dreng-
 Skjalde — kort sagt, en Daare!

LXXIV.

Et marcherende Orakel af ærefrygtindgy-
 dende Talemaader, || Det bifaldyttrende „Godt!”

(som ingenlunde er lovgydigt) || Summende
 som Fluor rundt om det nyeste Blus, || Den
 blaaeste af Blaadiske-fluer i nogensinde saae, ||
 Tirrende med Dadel, pinende med Roes || Op-
 slugende den lille Berømmelse han faaer gauske
 raa, || Oversættende Tungemaal hvoraf han ei
 engang kjender et Bogslav, || Og udsvedende
 Skuespil, saa middelmaadige, at slet vilde
 være bedre.

LXXV.

Man hader en Forfatter som er heel og
 holden *Forfatter*, Krabater || I *pro patria*
 Uniformer med Blæk-Rabatter, || Saa saare
 mængstelige, kløge, fine og sklnsyge, || Man veed
 el hvad man skal sige om dem, eller tænke, ||
 Med mindre det skulde være at puste til dem
 med en Blæsehøj; || Af Sprædbasserlets værste
 Sprædbasser selv de meest Udsøgte || Ere at
 foretrække for disse Papiirs Strimler, || Disse
 udslukte Lyse Tanner af Midnats-Kjertet.

LXXVI.

Af disse hersens have vi adskillige, og af
 andre, || Men af Verden, som kjende Verden
 som Mænd, || Scott, Rogers, Moore, og alle
 de bedre Brødre, || Som tænke paa Adskilligt

*) Coriolan Act. III. Scene I.

But for the children of the „mighty
 mothers“,
 The would-be wits and can't-be
 gentlemen,
 I leave them to their daily „tea is
 ready“
 Snug coterie, and literary lady.

LXXVII.

The poor dear Mussulwomen whom I
 mention
 Have none of these instructive plea-
 sant people,
 And one would seem to them a new
 invention,
 Unknown as bells within a Turkish
 steeple;
 I think 't would almost be worth while
 to pension
 (Though best-sown projects very
 often reap ill)
 A missionary author, just to preach
 Our Christian usage of the parts of
 speech.

LXXVIII.

No chemistry for them unfolds her gasses,
 No metaphysics are let loose in lec-
 tures,
 No circulating library amasses
 Religious novels, moral tales, and
 strictures
 Upon the living manners, as they pass
 us;
 No exhibition glares with annual
 pictures;

They stare not on the stars from out
 their attics,
 Nor deal (thank God for that) in ma-
 thematics.

LXXIX.

Why I thank God for that is no great
 matter,
 I have my reasons, you no doubt
 suppose,
 And as, perhaps, they would not highly
 flatter,
 I'll keep them for my life (to come)
 in prose;
 I fear I have a little turn for satire,
 And yet methinks the older that one
 grows
 Inclines us more to laugh than scold,
 though laughter
 Leaves us so doubly serious shortly
 after.

LXXX.

Oh! Mirth and Innocence! Oh, Milk
 and Water!
 Ye happy mixtures of more happy days!
 In these sad centuries of sin and laugh-
 ter,
 Abominable Man no more allays
 His thirst with such pure beverage.
 No matter
 I love you both, and both shall have
 my praise.
 Oh, for old Saturn's reign of sugar-
 candy! —
 Meantime I drink to your return in
 brandy.

andet foruden Pennen, || Men hvad angaaer
 Børnene af „de mægtige Mødre“, || Vilde-
 gjærne - være - Genlerne, og Kunne - ikke - være -
 Gentlemennene, || Dem overlader jeg til deres
 daglige „Theen“ er færdig“, [inde] || Til deres
 hyggelige Coterie, og literaire Dame.

LXXVII.

De stakkels kjære Mussul - Qvinder som jeg
 omtaler || Have ingen af disse lærerige be-
 hagelige Folk, || Og een saadan vilde synes
 for dem en ny Opfindelse, || Ukjendt som
 Kiøkker i et Tyrkiskt Taarn; || Jeg troer det
 kunde næsten være Umagen værdt at lanne ||
 (Skjönt de bedst - saade Projecter meget ofte
 høste slet) || En Forfatter - Missionaire, netop
 for at prædike || Vår Christelige Behandling
 af Talens Dele.

LXXVIII.

Ingen Chemi for dem udfolder sine Gasser, ||
 Ingen Metaphysik bliver løsladt (givet til
 Bedste) i Forelæsninger, || Intet Lejebibliothek
 opsamlar || Rellieuse Romaner, Moralske For-
 tællinger, og Anmærkninger || Over Tidens
 Sæder som de passere [forbi] os; || Ingen
 Udstilling straalder med aarlige Malerier; ||

De stirre ei paa Stjærnerne udaf deres Messa-
 niner || Og give dem ikke (takket være Gud
 for det) af med Mathematik.

LXXIX.

Hvorfor jeg takker Gud for det er ei en
 vigtig Sag, || Jeg har mlne Grunde, som I
 udenvivl formoder, Og saasom disse, maaskee,
 ei vilde meget smigre, || Vil jeg glemme dem
 for min Biographi (som siden kommer) i Prosa; ||
 Jeg frygter jeg har lidt Hang til Satire, || Og
 dog synes mig at jo ældre man bliver || Gjør
 det os mere tilbøjelige til at lee end skjænde,
 skjønt Latter || Efterlader os dobbelt alvor-
 lige kort Tid efter.

LXXX.

Oh! Munterhed og Uskyldighed! Oh, Mælk
 og Vand! I lykkelige Blandinger af mere lyk-
 kelige Dage! || I disse slumme Synds og Mand-
 drabs Aarhundreder || Slukker det afskyelige
 Menneske ei længer || Sin Tørst med en saa
 reen Drik. Det er det samme || Jeg elsker
 eder begge, og begge skal have min Lov og
 Priis || Oh! Gid vi havde gamle Saturns Can-
 dils-Sukker-Regjering! — || Imidlertid drikker
 jeg paa eders Tilbagekomst i Cognac.

LXXXI.

Our Laura's Turk still kept his eyes upon
 her,
 Less in the Mussulman than Christian
 way,
 Which seems to say, „Madam, I do you
 honour,
 And while I please to stare, you'll
 please to stay.”
 Could staring win a woman, this had
 won her.
 But Laura could not thus be led astray;
 She had stood fire too long and well,
 to boggle
 Even at this stranger's most outlandish
 ogle,

LXXXII.

The morning now was on the point of
 breaking,
 A turn of time at which I would ad-
 vise
 Ladies who have been dancing, or par-
 taking
 In any other kind of exercise,
 To make their preparation for forsaking
 The ballroom ere the sun begins to
 rise,
 Because when once the lamps and
 candles fail,
 His blushes make them look a little
 pale.

LXXXIII.

I've seen som balls and revels in my
 time,
 And stay'd them over for some silly
 reason,

LXXXI.

Vor Lauras Tyrk holdt bestandig sine Øjne
 paa hende, || Mindre paa den Mussulmanske
 end Christine Maade, || Som synes at sige,
 „Frue, jeg viser Eder Ære || Og medens jeg
 behager at stirre, vil I behage at blive:” ||
 Dersom Styrren kunde vinde en Qvinde, havde
 denne vundet hende, || Men Laura kunde ei
 saaledes føres paa Afveje || Hun havde ud-
 staaet ild for længe og vel for at studse || Selv
 ved denne Fremmedes yderlig udenlandske
 Gloen.

LXXXII.

Morgenen var nu ligeved at bryde frem, ||
 En Tidsvexel ved hvilken jeg vilde raade ||
 Damer som have danset eller deltaget || I
 nogen anden Slags af Motion || At gjøre de-
 res Forberedelser for at forlade || Balsalen
 førend Solen begynder at staa op || Fordi
 naar engang Lamperne og Lysene svigte, ||
 Bringere dens (Solens) Rødmø dem til at see
 lidt bleget ud.

LXXXIII.

Jeg har seet nogle Baller og Fæster i min
 Tid, || Og væntet til de vare forbi af een el-

And then I look'd (I hope it was no
 crime)
 To see what lady best stood out the
 season;
 And though I've seen some thousands
 in their prime,
 Lovely and pleasing, and who still
 may please on,
 I never saw but one, (the stars with-
 drawn)
 Whose bloom could after dancing dare
 the dawn.

LXXXIV.

The name of this Aurora I'll not mention,
 Although I might, for she was nought
 to me
 More than that patent work of God's
 invention,
 A charming woman, whom we like
 to see;
 But writing names would merit repre-
 hension,
 Yet if you like to find out this fair
 she,
 At the next London or Parisian ball
 You still may mark her cheek, out-
 blooming all.

LXXXV.

Laura, who knew it would not do at all
 To meet the daylight after seven
 hours sitting
 Among three thousand people at a ball,
 To make her curtsy thought it right
 and fitting:

ler anden tosset Grund, || Og, da saa jeg
 mig omkring (Jeg haaber det ikke var nogen
 Forbrydelse) || For at bemærke hvilken Dame
 bedst udholdt Saisonen; || Og skjønt jeg har
 seet nogle Tusinde i fuldeste Flor, || Elskelige
 og behagelige, og som endnu kunne blive ved
 at behage, || Saa jeg aldrig here end een (da
 Stjærnerne havde trukket sig tilbage) || Hvis
 Blomstren kunde efter Dansen trodse Daggrøet.

LXXXIV.

Denne Auroras Navn vil jeg ei nævne, ||
 Skjønt jeg vel kunde, thi hun var intet for
 mig || Mere end det Patent Arbejde af Guds
 Opfindelse, || En yndig Qvinde, som vi holde
 af at see; || Men at optegne Navne vilde for-
 tjene Dadel, || Dog hvis I ønsker at udfinde
 denne skjønnne Hun, || Paa det næste Lon-
 doner eller Pariser Ball, || Kan I endnu mærke
 Eder hendes Kind, overblomstrende alle (andre).

LXXXV.

Laura, som vidste at det slet ikke gik an ||
 At møde Dagslyset efter syv Timers Sidden ||
 I mellem tre Tusinde Folk paa et Bal, || Ansaar
 det for ret og passende at gjøre sin [Afskeds]

The Count was at her elbow with her shawl,
 And they the room were on the point
 of quitting,
 When lo! those cursed gondoliers had
 got,
 Just in the very place where they
 should not.

LXXXVI.

In this they're like our coachmen, and
 the cause
 Is much the same — the crowd, and
 pulling, hauling,
 With blasphemies enough to break their
 jaws,
 They make a never intermitting baw-
 ling.
 At home, our Bowstreet gentlemen, keep
 the laws,
 And here a sentry stands within your
 calling;
 But for all that there is a deal of
 swearing,
 And nauseous words past mentioning
 or bearing.

LXXXVII.

The Count and Laura found their boat
 at last,
 And homeward floated o'er the silent
 tide,
 Discussing all the dances gone and past;
 The dancers and their dresses, too,
 beside;
 Some little scandals eke: but all agast

(As to their palace stairs the rowers
 glide)
 Sate Laura by the side of her Adorer,
 When lo! the Mussulman was there be-
 fore her

LXXXVIII.

„Sir”, said the Count, with brow ex-
 ceeding grave,
 „Your unexpected presence here will
 make
 it necessary for myself to crave
 Its import? But perhaps'tis a mis-
 take;
 I hope it is so: and at once to wave
 All compliment, I hope so for your
 sake:
 You understand my meaning or you
 shall”
 „Sir” (quoth the Turk) „’tis no mistake
 at all”.

LXXXIX.

„That lady is my wife.” Much wonder
 paints
 The lady's changing cheek, as well it
 might;
 But where an English woman some-
 times faints,
 Italian females don't do so outright;
 They only call a little on their saints,
 And then come to themselves, almost
 or quite;
 Which saves much hartshorn, salts, and
 sprinkling faces.
 And cutting stays, as usual in such cases.

Nejen: || Greven stod ved hendes Albue med
 hendes Shawl, || Og de vare just i Begreb
 med at forlade Værelset, || Da see! disse for-
 bandede Gondolroere vare komne || Just til
 det Sted hvor de ikke skulde.

LXXXVI.

I dette ligner de vore Kudske, og Aarsagen ||
 Er for det meste den samme — Trængsel,
 og Trækken, Halen, || Med Forhandelser nok til at
 brække deres Kjæver || Udstøde de et uophør-
 ligt Brøl. || Hjemme overholde vore Bowstreet
 Herrer Lovene || Og her staaer en Skildvagt i
 Kalds-(Raabs) vidde; || Men med alt det saa
 er der en heel Deel Banden || Og ækle Ord
 som man ei kan gjentage eller udstaa.

LXXXVII.

Greven og Laura fandt deres Baad tilslidt, ||
 Og flød hjemad over den tause Strøm, || Dis-
 cuterende alle de Dandse der vare blevne
 dandsede; || De Dausende og deres Klædninger,
 ogsaa, desuden; || Nogle smaa Skandaler til-
 lige: men ganske forstønet || (I det til deres
 Palads-Trappe Roerne glide) || Sad Laura ved

Siden af sin Tilbæder || Da see! Mussulmannen
 var der i forvejen.

LXXXVIII.

„Herre,” sagde Greven, med et Bryn over-
 maade alvorligt || „Eders uvæntede Nærvæ-
 relse her vil gjøre || Det nødvendigt for mig
 selv at efterspørge — || Dens Betydning? Men
 kanskée det er en Feiltagelse; || Jeg haaber
 det er det; og, for med eet at tilsidesætte ||
 Alle Complimenter, haaber jeg det for Deres
 Skyld: || De forstaaer min Mening, eller De
 skal (forstaa den) — || „Herre” (sagde
 Tyrken) „det er slet ingen Feiltagelse”.

LXXXIX.

„Den Dame er min Kone!” Megen Forbau-
 selse maler || Damens farveskiftende Kind,
 som der var al Aarsag til; || Men hvor en
 Engelsk Qvinde undertiden besvimer, || Gjøre
 Italienske Qvinder ikke det ligefrem; || De
 paakalde blot en Smule deres Helgener, || Og
 komme da til sig selv igjen, næsten eller
 ganske; || Hvorved spares meget Hjortetaks-
 draaber, Salmiak og Ansigtstenkning, || Og
 Snørlivs Opskjæren, som er brugelig i slige
 Tilfælde.

XC.

She said — What could she say? Why,
not a word;

But the Count courteously invited in
The stranger, much appeased by what
he heard:

„Such things, perhaps, we'd best dis-
cuss within,”

Said he „dont let us make ourselves ab-
surd

In public, by a scene, nor raise a din,
For then the chief and only satisfaction
Will be much quizzing on the whole
transaction.”

XCI.

They enter'd, and for coffee call'd —
it came,

A heverage for Turks and Christians
both,

Although the way they make it's not
the same.

Now Laura, much recover'd or less
loth

To speak, cries „Beppo!” what's your
pagan name?

Bless me! your beard is of amazing
growth!

And how came you to keep away so
long?

Are you not sensible 't was very wrong?

XCII.

„And are you *really, truly* now a Turk?
With any other woman did you wife?

Is 't true they use their fingers for a
fork?

Well, that's the prettiest shawl! —
as I'm alive!

You'll give it me? They say you eat
no pork.

And how so many years did you
contrive

To — Bless me! did I ever? No, I
never

Saw a man grown so yellow! How's
your liver?

XCIII.

„Beppo! that beard of yours becomes
[you not;

It shall be shaved before you 're a
day older:

Why do you wear it? Oh! I had for-
got —

Pray don't you think the weather
here is colder?

How do I look! You shan't stir from
this spot

In that qucer dress, for fear that
some beholder

Should find you out, and make the
story known.

How short your hair is! Lord! how
grey it's grown!”

XCIV.

What answer Beppo made to these de-
mands

Is more than I know. He was east
away

About where Troy stood once, and
nothing stands;

Became a slave of course, and for his
pay

XC.

Hun sagde — Hvad kunde hun sige? Oh,
ikke eet Ord: || Men Greven artigt bad trine
ind || Den Fremmede, meget beroliget ved
hvad han hørte: || „Saadanne Ting, maaskee,
gjorde vi bedst i at discutere inde.” || Sagde
han: „Lad os el gjøre os selv latterlige ||
Offentligen, ved en Scene, eller gjøre Spek-
takel, || Thi da den fornemste og eneste Til-
fredsstillelse || Vil blive meget Gjækkeri over
hele Begivenheden.”

XCI.

De traadte ind, og forlangte Kaffee — den
kom, || Ea Drik baade for Tyrker og Christine, ||
Skjönt Maaden de lave den paa ei er dens samme. ||
Nu Laura, som var kommen sig meget, eller
mindre uvillig || Til at tale, raaber „Beppo!
hvad er Eders hedenske Navn? || Bevare os
vel! Eders Skjæg er af forbausende Væxt! ||
Og hvorledes kom i til at blive saa længe
borte? || Finder i ikke (selv) at det var meget
urigtigt?

XCII.

Og er i *irkelig, sandelig* nu en Tyrk? ||
Indgik i med nogen anden Kvinde Ægteskab? ||

Er det saadt at de brage deres Fingre for Gaf-
tel? || Oh, dette er det deiligste Shawl —
saa sandt jeg lever! || I vil give mig det? De
sige i spiser aldrig Sylnekjød. || Og hvorledes
i saa mange Aar kunde I komme ud af || At
— Bevare os vel! saae jeg nogensinde? Nel,
aldrig || Saa jeg en Mand der er bleven saa
gul! || Hvordan er Eders Lever?

XCIII.

„Beppo! dette hersens Skjæg klæder Eder
ei; || Det skal barberes inden i bliver en Dag
ældre: || Hvorfor bærer I det? Oh! Jeg havde
glemt — || Sig mig, synes du ikke at Velret
er koldere her? || Hvordan seer jeg ud? Du
skal el røre dig af Pletten || I den sel-
somme Dragt, af Frygt for at een eller anden
Beskuer || Gjenkjender dig, og gjør Historien
bekjendt. || Hvor kort dit Haar er! Himme! ||
Hvor graat det er blevet!”

XCIV.

Hvad Beppo svarede paa disse Spørgsmaal ||
Er mere end jeg veed. Han havde lidt Skib-
brud || Omfrent hvor Troja en Gang stod, og
hvor intet staaer; || Blev gjort til en Slave na-

Had bread and bastinadoes, till some
bands
Of pirates landing in a neighbouring
bay,
He joined the rogues and prosper'd, and
became
A renegade of indifferent fame.

XCIV.

But he grew rich, and with his riches
grew so
Keen the desire to see his home again,
He thought himself in duty bound to
do so,
And not be always thieving on the
main;
Lonely he felt, at times, as Robin Crusoe,
And so he hired a vessel come from
Spain,
Bound for Corfu; she was a fine po-
lacca,
Mann'd with twelve hands, and laden
with tobacco.

XCVI.

Himself, and much (heaven knows how
gotten!) cash,
He then embark'd with risk of life
and limb,
And got clear off, although the attempt
was rash;
He said that *Providence* protected
him —
For my part, I say nothing, lest we
clash
In our opinions; — well, the ship was
trim,

Set sail, and kept her reckoning fairly on,
Except three days of calm when off
Cape Bonn.

XCVII.

They reach'd the island, he transferr'd
his lading,
And self and live stock, to another
bottom,
And pass'd for a true Turkey-merchant
trading,
With goods of various names, but I
forgot 'em.
However, he got off by this evading.
Or else the people would perhaps
have shot him;
And thus at Venice landed to reclaim
His wife, religion, house, and Christian
name.

XCVIII.

His wife receiv'd, the patriarch rebap-
tized him,
(He made the church a present, by
the way);
He then threw off the garments which
disguised him,
And borrow'd the Count's smallclothes
for a day;
His friends the more for his long ab-
sence prized him,
Finding he'd wherewithal to make
them gay,
With dinners, where he oft became the
laugh of them,
For stories — but I don't believe the
half of them."

taelrigviis, og til Lön || Fik Brød og Bastinado
[Bastonnade], indtil, da nogle Bander || Af
Røvere landede i en nærliggende Bugt || Han
forenede sig med Benglerne og var heldig, og
blev || En Renegat af middelmaadigt Ry.

XCV.

Men han blev rig, og med hans Rigdomme
blev saa || Skarp (stærk) hans Længsel efter
at see sit Hjem igjen || At han ansaa sig ved
Pligt forbunden til at gjøre det, || Og ei be-
standig at blive ved at stjæle paa Havet; ||
Eensom følte han sig, undertiden, som Robinson
Crusoe, || Og saa leiede han et Skib (der var)
kommet fra Spanien, || Og skulde gaa til Corfu:
det var en smuk Polacca [et tremastet Skib i
Middelhavet] || Med et Mandskab af tolv Per-
soner, og en Ladning Tobak.

XCVI.

Sig selv med mange (Himmelen veed hvor-
ledes erhvervede!) Penge || Indskibede han
da med stor Fare for Liv og Lemmer || Og kom
godt derfra, hvorvel Forsøget var forvovent; ||
Han sagde at Forsynet beskyttede ham — ||
For min Part, Jeg siger intet, at vi ei skal
støde an (mod hinanden) || I vore Meninger:
Naa, Skibet [d. e. Lasten] var godt balanceret. ||

Seilede af Sted, og holdt ordentlig sit Bestik ||
Undtagen i tre Dages Vindstille paa Røiden af
Cap Bonn.

XCVII.

De naaede Öen, han overførte sin Ladning ||
Og sig selv med levende Qvæg [d. e. Luus og
Lopper] ombord paa et andet Skib, || Og blev
taget for en rigtig Tyrkisk Kjøbmand, som hand-
lede || Med Varer af forskjellige Navne, men
jeg har glemt dem. || Alligevel, han slap
igjennem med denne Udfugt, || Thi ellers vilde
Folket kanske have skudt ham; || Og saa-
ledes landede han i Venedig for at fordre
igen || Sin Kone, Religion, sit Hus og sit
Christne Navn.

XCVIII.

Hans Kone modtog, Patriarchen gjendøbte
ham, || (Han gav Kirken en Present i Paren-
these meldt); || Han horkastede da den Dragt
som forklædte ham, || Og laante Grevens Been-
klæder en Dags Tid: || Hans Venner satte for-
medelst hans lange Fraværelse desto større
Pris paa ham, || Da de fandt at han havde
noget hvorved han kunde gjøre dem muntre, ||
Med Middagsmaaltider, hvor han ofte blev til
Latter for dem, || Ved Historier — men Jeg
troer ikke det Halve af dem.

XCIX.

Whate'er his youth had suffer'd, his
old age
With wealth and talking make him
some amends;
Though Laura sometimes put him in a
rage,

I've heard the Count and he were
always friends.
My pen is at the bottom of a page,
Which being finish'd, here the story
ends:
'Tis to be wish'd it had been sooner
done,
But stories somehow lengthen when
begun.

II.

THE NEWCASTLE APOTHECARY.

A Man, in many a country town, we
know,
Professes openly with Death to
wrestle:
Ent'ring the field against the grimly foe,
Arm'd with a mortar and a pestle.

Yet, some affirm, no enemies they are:
But meet just like prize-fighters in a
fair,

Who first shake hands before they box,
Then give each other plaguy knocks,
With all the love and kindness of a
brother:

So (many a suffering patient saith.)
Tho' the Apothecary fights with Death
Still they're sworn friends to one ano-
ther.

A member of this *Æsculapian* line.
Lived at Newcastle-upon-Tyne:
No man could better gild a pill;

Or make a bill:
Or mix a draught, or bleed, or blister;
Or draw a tooth out of your head;
Or chatter scandal by your bed;
Or give a elyster.

Of occupations these were *quantum suff*,
Yet, still, be thought the list not long
enough:

And therefore midwifery be chose to
pin to't.

This balaneed things: — for if he hurl'd
A few seore mortals from the world,
He made amends by bringing others
into't.

XCIX.

Hvad hans Ungdom end har lidt, hans gamle
Alder || Med Rigdom og Conversation yder
han nogen Erstatning; || Skjönt Laura under-
tiden bragte ham i Hornisk, || Har jeg hørt af
trevnen og han vare altid Venner. || Min Pen
er nu kommen nederst paa Siden, || Og da
den er endt, saa ender min Illstorie her; ||
Man kunde ønske at det var skeet før || Men
Historier paa en eller anden Maade forlænge
sig naar man har begyndt dem.

Apothekeren i Newcastle.

En Mand, i mangen en Kjøbstod paa Lan-
det, vide vi, || Giver sig ud for aabenbart
med Döden at brydes; || Betrædende Slag-
marken mod den grimme Fjende, || Bevæbnet
med en Morter og en Stöder [el. Stempel].

Dog, nogle paaataae, at de ingen Fiender
ere; || Men møde hinanden ligesom Næve-
fægttere paa et Marked, || Som først give hin-
anden Haand, inden de baxes, || Derpaa give

hinanden Pokkers Slag || Med hele en Broders
Kjærlighed og Venlighed: || Saa at (siges
mangen en Ildende Patient) || Skjönt Apo-
thekeren kjæmper mod Döden || Saa ere de
dog hinandens eedsvorne Venner.

Et Medlem af *Æskulapii* Profession || Boede
i New-Castle ved Tyne-[Floden]: || Ingen Mand
kunde bedre forgyldte en Pille. || Eller op-
skrive en Regning || Eller blande en Læge-
drik, eller aarelade, eller anbringe Spanske
Fluer: || Eller trække en Tand ud af eders
Hoved; || Eller smaasnakke Scandale ved eders
Sæng; || Eller sætte Klysteer*).

Af Forretninger vare disse *quantum suff***) ||
Men dog, fandt han at Listen ei var lang nok; ||
Og derfor Födselshjælp fandt han for godt at
faste med en Knappenaal dertil. || Dette bragte
Tingene i Ligevegt: — thi hvils han drev ||
Nogle faa Snese Dödelige bort fra Verden, ||
Gav han Erstatning ved at bringe andre ind
i den.

*) Chirurg, Apotheker, og Födselshjælper
ere i England, især i Landdistrikterne, ofte
forenede i een Person.

**) Forkortet for, *quantum sufficit* d. e.
saa meget som behöves.

His fame, full six miles round the country ran ;

In short, in reputation he was *solus* :
All the old women call'd him „a fine man !”
His name was Bolus.

Benjamin Bolus, tho' in *trade*,
(Which oftentimes will Genius fetter)
Read works of fancy, it is said ;
And cultivated the *Belles Lettres*.

And why should this be thought so odd ?
Can't men have taste who cure a
phthisick ?

Of poetry tho' patron God,
Apollo patronizes physic.

Bolus loved verse ; — and took so much
delight in't.

That his prescriptions he resolved to
write in't.

No opportunity he e'er let pass
Of writing the directions, on his labels,
In dapper couplets, — like *Gay's*
Fables ;

Or, rather, like the lines in *Hudibras*.

Hans Ry mere end halvanden Mil løb Landet rundt ; || Kort sagt i Anseelse var han *solus* : [d. e. stod han enkelt] || Alle de gamle Qvinder kaldte ham „en pæn Mand !” || Hans Navn var Bolus.

Benjamin Bolus, hvorvel han drev Handel || (Hvilket ofte vil lænkebinde Geniet) || Læste Digterværker, siger man ; || Og dyrkede *Belles Lettres*. [Den skjønné Literatur].

Og hvl skulde dette synes saa besynderligt ? ||

Kande ei Mænd have Smag som curere for Sviudsot ? || Digterkonstens Skyts-Gud || Apollo patroniserer Lægekoasten.

Bolus elskede Vers : — og fandt saa stor Fornøjelse deri, || At han besluttede sine Recepter at skrive deri.

Ingen Leilighed lod han gaa forbi || Til at skrive Forskrifter, paa sine Etiquetter, || I sinke Rim, — Iignende *Gay's Fables* ; || Eller snarere, Iignende Versene i *Hudibras* *).

*) *Gay* var en berømt Fabel-Digter i det 18de Aarhundrede. *Hudibras* er *Butlers* Verdens berømte comiske Epos, som tjente Holberg til Forbillede ved hans *Peder Paars*. Butler døde i Aaret 1680, 68 Aar gammel, Charles II. en Fyrste af megen Smag, var en saadan Beundrer af *Hudibras* at han ei lettelig blev antruffen i nogen Stilling uden at have dette Digt ved Haanden. Dog døde Digteren i yderste Fattigdom.

Vi troe ikke det behøver at undskyldes at vi her vedfølge et Par Noticer om dette store Mesterværk og dets Forfatter. Den Skotske Philosoph og Historiker *David Hume* siger : „at en lærdere Bog end *Hudibras* findes ikke i noget Sprog” og dette Udsagn ernæppe nogen stor Overdrivelse. Man veed ei hvad man meest sknl beundre ved dette Digt, dets uhyre Lærdom, eller dets sprudlende Vild. *Volltaire* var som bekendt ingen stor Beundrer af den Engelske Literatur i det Hele, og han har aldrig vilst sig at være partisk til Gunst for nogen Engelsk Forfatter : desmere Vægt kan man tillægge hans Vidnesbyrd i dette Tilfælde :

„Der er et Engelsk Digt” siger han, „hvis „Titel er „*Hudibras*” : det er Don Quixote, „det er vor *Satyre Menisæe* blandet tilsammen. „Jeg traf aldrig saamegen Vittighed i nogen „enkelt Bog som i denne ; som dog med det „samme er den vanskeligste at oversætte. Der haves mange Iignende Vidnesbyrd af berømte Forfattere saavel Franske som Engelske og Tydske. I Holbergs Tid var han sikkert den eneste Mand i Danmark som var fortrolig med *Butlers* udødelige Værk ; og Butler blev det samme for ham som *Cervantes* havde været for *Butler*. Selv for *Frere* og i en vis Henseende for *Byron*, navnlig med Hensyn til Behandlingen af Sprog og komiske Rim, har Butler tjent som Forbillede.

Alle Engelske Forfattere saavel Digtere som Prosalister stemme overens deri at han døde i

stor Fattigdom, og i Betragtning af at Digteren var en vigtig Støtte for Charles II. og hans Regjering finde de en saadan sørgelig Omstændighed lidet hæderlig for denne Konges Minde. Digteren selv har ligesom *Ariosto*, ikke forbgaet sin naturlige Patrons Utaknemmelighed med Taushed. Dog skrev *Ariosto* med større Bitterhed om dette Æmne end *Butler* ; ligesom *Ferdauis*, i sin Til, havde skrevet om den samme Ting med endnu større Bitterhed end *Ariosto*. Butler skrev et Digt som han kaldte „*Hudibras at Court*” (*Hudibras* til hove) : hvori han træffende skildrer hvor uundværlig „*Hudibras*” var for Kongen ved alle Leiligheder, og da vedbliver som følger :

Now after all was it not hard
That he should meet with no reward,
That fitted out this knight and squire,
The monarch did so much admire ?
That he should never reimburse
The man for th' equipage or horse,
Is sure a strange ungrateful thing
In any body but a King.
But this good King it seems was told
By some that were with him too bold,
If ever you hope to gain your ends,
Caress your foes, and trust your friends, —

Such were the doctrines that were taught
Till this unthinking King was brought
To leave his friends to starve and die, —
A poor reward for loyalty.

[Nu naar Alt kommer til Alt var det ei haardt || At han skulde Ingen Belønning finde || Som uippede denne Ridder og Skjolddrager || Som denne Monarch saa meget beundrede ? || At han skulde aldrig gjenbetale || Manden for Equipperingen eller Hesten || Sikkerligen er en selsom utaknemmelig Ting || Hos enhver omhelst Person undtagen en Konge. || Men denne gode Konge synes det blev fortalt ||

Apothecary's verse! — and where's the
treason?

'Tis simply honest dealing; — not a
crime: —

When patients swallow physic without
reason,

It is but fair to give a little rhyme.

He had a patient lying at death's door,
Some three miles from the town — it
might be four:

To whom, one evening, Bolus sent an
article,

In pharmacy, that's call'd cathartical;

And, on the label of this stuff,

He wrote this verse;

Which one could think, was clear enough,
And terse; —

*„When taken,
To be well shaken.”*

En Apothekers Vers! — og er der noget
Forræderi (i det)? || Det er en simpel ærlig
Handel; — og ingen Forbrydelse: — Naar Pa-
tienter sluger Medicin uden Raison, || Saa er
det kun billigt at give en Smule Rålm.

Han havde en Patient som laa ved Dødens
Port, || Omtrent tre Mil fra Byen — det
kunde være fire: || Til hvem, en Aften, Bolus
sendte en Artikel [neml. Medicin] || Af Apo-
tekerkonst, som kaldes rensende;

Og paa Etiquetten af dette Gods || Skrev
han dette Verse; || Som man skulde tro var
klart nok. || Og net: —

*„Naar taget
Bl'r godt skulet”.*

Af nogle som vare mod ham alifor dristige ||
Hvis i nogensinde haaber at opnaa Eders Øje-
med; || Saa kjærtegn Eders Fjender, og for-
lader Eder paa Eders Venner. || Saadan var
den Lære som foredroges || Indtil denne ube-
tænksomme Konge blev bragt || Til at over-
give sine Venner til Hungersnød og Død. — ||
En ussel Belønning for Loyaltet.]

Men dog, hvis Butler blev forsumt i levende
Live saa er han desto mere bleven hædret efter
sin Død. Forretyve Aar efter hans dødelige
Afgang fik han et prægtigt Monument i *West-
minster Abbey*, paa *Alderman Barbers* Be-
kostning. Derom skrev *Samuel Wesley*:

While *Butler*, needy wretch, was yet alive,
No generous patron would a dinner give:
See him when starv'd to death, and turn'd to dust,

Next morning, early, Bolus rose;
And to the patient's house he goes:
Upon his prad,
Who a vile trick of stumbling had;

It was, indeed, a very sorry hack;
But that's of course:
For what's expected from a horse,
With an Apothecary on his back?

Bolus arrived; — and gave a doubtful
tap; —
Between a single and a double rap. —

Knocks of this Kind
Are given by gentlemen who teach to
dance:

By fiddlers, and by opera-singers;
One loud and then a little one behind;
As if the knocker fell, by chance,
Out of their fingers.

Næste Morgen, tidligt, stod Bolus op || Og
til Patientens Huus gaaer han: || Paa sin
Plag, || Som havde den fæle Vane at snuble;

Det var, i Sandhed, et meget usselt Og; ||
Men det er en Selvfølge: || Thi hvad kan
væntes af en Hest, || Med en Apotheker paa
sin Ryg?

Bolus ankom: — og gav et tvivlsom Slag ||
I mellem et enkelt og et dobbelt Rap.

Denne Slags Bank || Gives af Gentlemen
som lære (Folk) at dandse: || Af Flolinspil-
lere, og Opera-Sangere: || Det ene lydeligt og
da et lille eet bagefter; || Som om Dør-Ham-
meren tilfældig faldt || Udaf deres Fingre.

Presented with a monumental bust.
The poet's fate is here in emblem shown,
He ask'd for bread, and he receiv'd a stone.

[Medens Butler, fattig Stakkel var ilive ||
Vilde ingen ædel Patron give [ham] et Mid-
dagsmaaltid; || See ham Død af Hunger, og
forvandlet til Støv, || Bezret med en Minde-
Buste. || Her vises sindbilledligt Digterens
Skjæbne || Han bad om Brød og han modtog
en Steen].

Vi slutte denne lange Note med den Be-
mærkning, at for Studerende som ere det En-
gelske Sprog fuldkommen mægtige, som ere
fortrolige med Engelske Skikke, og med det
17de Aarhundredes Historie, er *Hudibras* med
dertil hørende vidtløftige Noter en overmaade
lønende Læsning, som er i lige høj Grad be-
lærende og underholdende.

The servant lets him in, with dismal
face,
Long as a courtier's out of place —
Portending some disaster:
John's countenance as rueful look'd, and
grim,
As if th' Apothecary had physie'd him, —
And not his master.

„Well, how's the patient?" Bolus said —
John shook his head.

„Indeed! hum! — ha! — that's very
odd! —

He took the draught?" — John gave a
nod.

„Well, how? — what then? — speak
out, you dunce!"

„Why then" — says John — „we shook
him once?"

„Shook him! — how?" — Bolus stam-
mer'd out: —

„We jolted him about."

„Zounds! shake a patient, man! — a
shake won't do."

„No, Sir — and so we gave him *two*."

„Two shakes! od's curse?"

„T'would make the patient worse."

„It did so, sir! — and so a third we
tried."

„Well, and what then?" — „Then, sir,
my master died."

III.

LOVE AND HYMEN.

TH. MOORE.

Love had a fever — ne'er could close
His little eyes till day was breaking;
And wild and strange enough, Heav'n
knows,
The things he rav'd about when wak-
ing.

To let him pine so were a sin; —

One, to whom all the world's a deb-
tor —

So Doctor Hymen was call'd in,
And Love that night slept rather better.

Next day the case gave further hope yet,
Though still some ugly fever latent; —
„Dose as before" — a gentle opiate,
For which old Hymen has a patent.

After a mouth of dayly call,

So fast the dose went on restoring,
That Love, who first ne'er slept at
all,

Now took, the rogue! to downright
snoring.

Tjeneren lukker op for ham, med et be-
drøvet Ansigt, || Saa langt som en Hofmands
der er ude af Embede — || Bebudende en
eller anden Ulykke: || Johns Aasyn saac saa
sørgmodigt og gråmt ud || Som om Apothekeren
havde givet ham Medicin, — || Og ei hans
Herre.

„Naa hvordan gaaer det med Patienten?"
sagde Bolus — || John rystede paa Hovedet: ||
„Virkelig! Ih! — Ha! — det er ret sært! — ||
Han tog Mixturen?" — John nikkede. || „Vel,
hvorledes? — hvad saa? — ud med Sproget,
du Dosmerpande! || „Oh saa" — siger Johu —
„vi rystede ham een Gang" || „Rystede ham!
— hvorledes?" — stammede Bolus frem: — ||
„Vi ruskede ham omkring." || „Bevares! ryste
en Patient! — en Ryslen hjælper ei." || „Nei,
Herre — og saa gav vi ham to || „To Rystel-
ser! for F-nn? || „Det vilde gjøre Patienten
slettere." || „Det gjorde det, Herre! — og
saa forsøgte vi den tredje." || „Naa, og hvad
saa?" — „Da, Herre, døde Herren."

Eros og Hymen.

Eros havde Feber — kunde aldrig iukke ||
Sine smaae Øjne indtil henimod Daggrø; || Og
vilde og selsomme nok, det veed Himmelen, ||
Vare de Ting han phantaserede om naar han
var vaagen.

At lade ham saaledes hensmægte vilde være
Synd; — || En, til hvem hele Verden er en
Skyldner — || Altsaa blev Doctor Hymen kaldt, ||
Og Eros sov den Nat noget bedre.

Næste Dag gav Sygdommen bedre Haab
endnu, || Skjønt endnu nogen slem Feber
skjulte sig; — || „Samme Dosis som før" —
et mildt Opiate, || Som gamle Hymen har
Patent paa.

Efter en Maaned af daglige Visiter, || Saa
hurtigt blev Dosen ved at curere, || At Eros,
som i Begyndelsen slet ikke sov, || Nu gav
sig til, den Skjelm, ilgefrem at snoрке.

IV.

COMMON SENSE AND GENIUS.

Th. MOORE.

While I touch the string,
Wreath my brows with laurel,
For the tale I sing
Hath, for once, a moral.
Commonsense one night,
Though not used to gambols,
Went out by moonlight,
With Genius, on his rambles.
While I touch the string, &c.

Common Sense went on
Many wise things saying;
While the light that shone
Soon set Genius straying.
One his eye ne'er rais'd
From the path before him;
T'other idly gaz'd
On each night-cloud o'er him.
While I touch &c.

So they came, at last
To a shady river;
Common Sense soon pass'd,
Safe, as he doth ever;
While the boy, whose look
Was in heav'n that minute,
Never saw the brook
But tumbled headlong in it!
While I touch &c.

How the Wise one smil'd,
When safe o'er the torrent,
At that youth so wild
Dripping from the current!
Sense went home to bed;
Genius, left to shiver
On the bank, 'tis said,
Died of that cold river!
While I touch the string. &c.

V.

IRISH ANTIQUITIES.

Th. MOORE.

According to some learn'd opinions
The Irish once were Carthaginians;
But, trusting to more late descriptions,
I'd rather say they were Egyptians.
My reason's this: — the Priests of Isis,
When forth they march'd in long array,

Employ'd 'mong other grave devices,
A sacred Ass to lead the way;
And still the antiquarian traces
'Mong Irish Lords this Pagan plan,
For still, in all religions cases,
They put Lord R — d — n in the van.

Forstand og Geni.

Mens jeg rører Strængen, || Bekrands min
Pande med Laurbær, || Thi den Fortælling jeg
synger, || Iar, for een Gangs Skyld, en Moral
(i sig). || Forstand en Aften || Skjønt ei vant
til Luftspring || Gik ud i Maaneskin, || Med
Geni, paa hans Vandringer. || Mens jeg rører
Strængen &c.

Forstand gik hen ad Vejen, || Sigende
mange vise Ting; || Mens det Lys som skin-
nede || Snart forte Geni paa Afveje. || *Den ene*
løftede aldrig sit Øje || Fra Stien som laa for
ham || *Den anden* ørkesløst stírrede || Paa
hver nallig Sky over ham.

Saa kom de tilsidst, || Til en dunkel Flod; ||
Forstand kom snart over (den), || I god Be-
hold, som han altid gjør; || Mens Drengen,
bvis Blik || Var (rettet) paa Himmelen i det
Minut, || Slet ikke saa Bækken || Men faldt
lige paa Hovedet ud i den!

Hvor den Vise smilte, || Da han var godt
kommen over Bækken, || Over den Yngling,
saa vild, || Dryppende (vaad) af Strømmen! ||
Forstand gik til søngs; || Geni, forladt at
ryste || Paa Bredden, siger man || Døde af
hijl kolde Flod! || Mens jeg rører Strængen, &c.

Irské Oldsager.

Ifølge visse lærde Meninger || Vare Irerne
engang Carthaginenser; || Men, forladende mig
paa senere Beskrivelser, || Vilde jeg snarere
sige de vare Egyptere. || Min Grund er denne:
— Isis's Præster, || Da de marcherede afsted
i en lang Linie, || Anvendte, iblandt andre
ærværdige Ceremonier, || Et helligt Åsen til
at gaa i Spidsen; *) || Og endnu finder Old-
grandskeren Spor || Blandt Irské Lorder af
denne Hedenske Skik, || Thi endnu, i alle
religiøse Anliggender, || Sætte de Lord R — d — n
i Spidsen *).

*) Fra denne Skik hidrører Talemaaden:
„*Asinus portans mysteria.*”

**) Skal betegne Lord Roden, en meget

hæftig Orangeman, og ultra-protestantisk Lord.
Digteren Th. Moore var som bekendt en Ca-
tholik.

TABLE OF CONTENTS.

	Pag.		Pag.
I. Sacred and Pious Songs	1.	3. The Prisoner Of Chillon. BYRON	30.
1. Psalm I. transl. by STERNHOLD	ib.	4. From MOORES National Airs	38.
2. — XXIII.	2.	1. Reason, Folly, And Beauty	ib.
3. — — another version	ib.	2. All That's Bright Must Fade	39.
4. — — a Paraphrase	ib.	3. Those Evening Bells	ib.
5. — CXXVIII.	3.	4. A Temple To Friendship	ib.
6. Children called to serve God	ib.	5. Love And Hope	40.
7. Call to the gentiles	ib.	6. When Love Was a Child	ib.
8. The Spread of the Gospel	4.	7. Who'll Buy My Love-Knots	41.
9. The Love of Christ to Children	ib.	8. Nets And Cages	42.
10. Children seeking a Blessing	ib.	— From MOORE'S Irish Melodies	43.
11. Children acknowledging their Depen- dence upon God	5.	1. Go Where Glory Waits Thee	ib.
12. Praise from Young and Old	ib.	2. Ill Omens	44.
13. Hymn on Gratitude. ADDISON	ib.	3. The Origin Of The Harp	ib.
14. Hebrew Melodies. BYRON	6.	4. Oh! Banquet Not	45.
1. She walks in Beauty	ib.	5. Oh! The Shamrock	ib.
2. Th. Harp the Monarch Minstrel Swept	7.	6. War Song	46.
3. If that high world	ib.	7. Wreath The Bowl	47.
4. The Wild Gazelle	ib.	5. From MOORE'S Legendary Ballads	48.
5. Oh! Weep for those	8.	1. The High-born Ladye	ib.
6. On Jordans Banks	ib.	2. The Leaf And The Fountain	49.
7. Jephthas Daughter	9.	III. Satirical Poems.	
8. Oh! Snatched away in Beautys Bloom	ib.	1. Fables For The Holy Alliance. MOORE 50. Dedication to Lord Byron	ib.
9. My Soul is Dark	10.	Preface	ib.
10. I Saw Thee Weep	ib.	Fable I. The Dissolution of The Holy Alliance	ib.
11. Thy Days are Done	ib.	— II. Looking Glasses	53.
12. Song of Saul before his last Battle	11.	— III. The Torch of Liberty	56.
13. Saul	ib.	— IV. The Fly And The Bullock	57.
14. All is Vanity, Saith the Preacher	12.	— V. Church And State	59.
15. When Coldness Wraps This Suf- fering Clay	ib.	— VI. The Little Grand Lama	63.
16. Vision of Belshazzar	13.	— VII. The Extinguishers	66.
17. Sun of the Sleepless	14.	2. From Don Juans Canto I. St. CC.— CCXXII.	68.
18. Herods Lament For Marianne	ib.	3. Lord Byrons Scepticism	73.
19. On The Day of The Destruction of Jerusalem	ib.	1. From Don Juan Canto XIV.	74.
20. By The Rivers Of Babylon	15.	2. — — — — — XI.	80.
21. The Destruction Of Sennacherib	ib.	4. Lord Byrons Apology of a Miser	81.
22. A Spirit Passed Before Me.	16.	From Don Juan Canto XII.	84.
15. The Prayer of SOCRATES by Dr. WEL- LESLEY	ib.	IV. Humorous Poems	87.
11. Lyrical Poems	17.	1. Beppo	ib.
1. Ode To Napoleon Buonaparte. BYRON	ib.	2. The New-Castle Apothecary by Geo. Colman The Yr.	110.
2. The Isles of Greece — With The Greek Poet &c. BYRON	22.	3. Love and Hymen. Th. Moore	113.
		4. Common Sense And Genius. Th. Moore	114.
		5. Irish Antiquities. Th. Moore	114.

TABLE OF CONTENTS

1	1
2	2
3	3
4	4
5	5
6	6
7	7
8	8
9	9
10	10
11	11
12	12
13	13
14	14
15	15
16	16
17	17
18	18
19	19
20	20
21	21
22	22
23	23
24	24
25	25
26	26
27	27
28	28
29	29
30	30
31	31
32	32
33	33
34	34
35	35
36	36
37	37
38	38
39	39
40	40
41	41
42	42
43	43
44	44
45	45
46	46
47	47
48	48
49	49
50	50
51	51
52	52
53	53
54	54
55	55
56	56
57	57
58	58
59	59
60	60
61	61
62	62
63	63
64	64
65	65
66	66
67	67
68	68
69	69
70	70
71	71
72	72
73	73
74	74
75	75
76	76
77	77
78	78
79	79
80	80
81	81
82	82
83	83
84	84
85	85
86	86
87	87
88	88
89	89
90	90
91	91
92	92
93	93
94	94
95	95
96	96
97	97
98	98
99	99
100	100

Lbs - Hbs / Islandssafn

22763745

